

Ebook Truyen.Vn

Tải Ebook Truyện Miễn Phí

9527

Tổ Tổ Tổ

[Full] 9527 - Tố Tố Tố

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

'Số hiệu này theo anh cả một đời, nay thuộc về em, và anh cũng thuộc về em.'

Người dịch: Nguyễn Hạ Lan

Nguồn: https://www.facebook.com/lan.nguyenhha/media_set?set=a.1236243063177653&type=3

Mình reup để đọc offline dễ dàng hơn, đọc trên facebook hơi bất tiện. Ai có điều kiện thì qua nhà người dịch để ủng hộ người dịch nhé

Mục lục:

Chương 1: BÁC SĨ KIỀU, ĐẮC TỘI RỒI!

Chương 2: 'CHUYỆN CỦA EM CHÍNH LÀ CHUYỆN CỦA ANH.'

Chương 3: 'ĐÂY LÀ...?'

Chương 4: 'THÀNH HOẠ THẬT RỒI ẤY!'

Chương 5: 'CHƠI VUI KHÔNG?'

Chương 6: 'ANH KHÔNG BIẾT LÀM CÁI GÌ KHÁC À?'

Chương 7: 'HU' NHƯỢC LẮM HẢ?'

Chương 8: 'MỘ CỦA BIA MỘ.'

Chương 9: 'ANH CŨNG CÓ CỨNG ĐÂU.'

Chương 10: 'ĐỒ ẤT Ơ THỐI THA'

Chương 11: 'DỊ ỨNG VỚI NGƯỜI HAY VỚI HOA?'

Chương 12: 'ANH BIẾT CHỮ KHÔNG ĐẤY?'

Chương 13: 'LÀM MÀU'

Chương 14: 'ĐAU DÃ MAN ẤY...'

Chương 15: 'ANH HẠ LƯU THÌ CÓ..'

Chương 16: 'VẪN PHẢI ĐỂ EM CỞI THÔI!'

Chương 17: 'EM XÓT ANH À?'

Chương 18: 'TAO CŨNG TUYỆT VỌNG LẮM ẤY...'

Chương 19: 'CỐ LÊN! EM NGỐC NHẤT MÀ!'

Chương 20: 'RÕ RÀNG LÀ NGÂM EM ẤY!'

Chương 21: 'ĐÙA ANH CHƠI...'

Chương 22: 'TÔI KHÔNG TỰ NGƯỢC NHƯ VẬY.'

Chương 23: 'TRÔNG THẤY EM, SỐT NÀY KHÔNG HẠ ĐƯỢC ĐÂU.'

Chương 24: 'TÌM ĐÂU ĐƯỢC CẬU CHÀNG NON TƠ NÀY ĐẤY?'

Chương 25: 'ANH CŨNG CHỈ QUẤY RỐI MỖI EM THÔI.'

Chương 26: 'NHỚ ĐI XEM NGÀY TỐT...'

Chương 27: 'EM DỪNG CẢM HƠN ANH...'

Chương 28: 'ĐÌNH QUYẾN RŨ AI?'

Chương 29: 'TIÊU TRÌ?'

Chương 30: 'NHÀ ANH ĐƯỢC ĐỀN BÙ DI RỜI RỒI À?'

Chương 31: 'NẤY LÀM GÌ MÀ HÔNG CẢ ĐIỀU HÒA ĐẤY?'

Chương 32: 'EM KHÔNG CHẤP TRẺ CON!'

Chương 33: '"KHINH ANH GAN BÉ HỦM*?'

Chương 34: 'ANH CÓ LƯƠNG TÂM?'

Chương 35: 'CÒN NĂM PHÚT'

Chương 36: 'LẦN NÀY CÓ TÍNH LÀ NHÀO VÀO VÒNG TAY KHÔNG?'

Chương 37: 'EM THƠM LÀ ĐƯỢC RỒI!'

Chương 38: 'ĐÂY MỚI LÀ ĐIỀU ANH LO NHẤT!'

Chương 39: 'MÓN QUÀ NÀY ĐỘC ĐÁO LẮM!'

Chương 40: 'HÔM NAY CÓ PHẢI NGÀY TỐT KHÔNG NHỈ?'

Chương 41: 'TAO KHÔNG YÊU ANH TA'

Chương 42: 'KHÔNG NHẬN'

Chương 43: 'ANH TỰ TÌM CÂU TRẢ LỜI'

Chương 44: 'BỤNG DẠ CON RANH NÀY SÂU NHƯ BIỂN ẤY!'

Chương 45: 'THEO TAO THẤY CŨNG CHỈ CÓ LƯU MANH MỚI TRỊ ĐƯỢC MÀY'

Chương 46: 'EM LỪA ANH CÁI GÌ?'

Chương 47: 'VẬY ANH GẮNG SỨC THÊM NỮA!'

Chương 48: 'ĐẸP KHÔNG?'

Chương 49: 'SAO EM KHÔNG NÓI GÌ? BỊ THƯƠNG Ở ĐÂU RỒI?'

Chương 50: 'BẠN TRAI.'

Chương 51: 'TÔI CÓ CHUYỆN CẦN NÓI!'

Chương 52: 'ANH KHÔNG SỢ LỖ VỐN À?'

Chương 53: 'CÁI ĐÓ CŨNG LÀ TÙY NGƯỜI ĐẤY!'

Chương 54: 'EM NGHE CHỊ!'

Chương 55: 'TRƯỚC KHÔNG NÓI CHUYỆN BÁN MẠNG, NÓI CHUYỆN BÁN THÂN ĐÃ!'

Chương 56: 'NGHIÊM TRỌNG THẾ Á?'

Chương 57: 'LÀ NGƯỜI RƠI XUỐNG?'

Chương 58: 'BÁC SĨ KIỀU RẤT GIỮ LỜI. VÀO ĐI!'

[Chương 59: 'TRƯỚC KHÔNG TIN, GIỜ BỔNG NHIÊN TIN THÔI!'](#)
[Chương 60: 'CHO ANH XEM THÌ KHỎI CẦN MẮC ĐI!'](#)
[Chương 61: 'EM NGHĨ ANH NÊN CHỌN THỂ NÀO?'](#)
[Chương 62: 'EM SẼ KHÔNG ĐỂ CHỊ PHẢI THẤT VỌNG ĐÂU Ạ!'](#)
[Chương 63: 'ĐỢI CHÚT! CHỊ CÓ MẤY CÂU MUỐN NÓI VỚI EM!'](#)
[Chương 64: 'KHÔNG NẶNG LẮM ĐÂU, EM YÊN TÂM'](#)
[Chương 65: 'CÓ NỢ NẦN PHẢI TÍNH SAO?'](#)
[Chương 66: 'MUỐN EM Ở ĐÂY VỚI ANH Á?'](#)
[Chương 67: 'GHI ÂM RỒI GỬI CHO EM!'](#)
[Chương 68: 'BẢO ANH VIẾT BẢN KIỂM ĐIỂM CHÚ' CÓ BẢO ANH VIẾT THU' TÌNH ĐÂU'](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70: \(Kết\): 'HÌNH NHƯ' ANH SẴP LÀM BỐ RỒI!'](#)

-----oOo-----

Chương 1: BÁC SĨ KIỀU, ĐẮC TỘI RỒI!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

5 giờ chiều, máy bay hạ cánh đúng giờ, đáp xuống nhà ga T3 sân bay Lâm Châu.

Kiều Mộ rời mắt khỏi quyển tạp chí. Qua cặp kính râm, cô nâng tay thoáng nhìn đồng hồ. Cởi dây an toàn rồi đứng lên thu dọn gọn ghẽ xong mấy món đồ mang theo bên, Kiều Mộ tháo tai nghe và theo sau những hành khách khác đi ra ngoài.

Trời mới đổ một trận mưa, mặt đất vẫn chưa khô ráo. Gió từ đằng xa thổi tới mang theo hơi nước ẩm ướt dính dính, có chút mát mẻ.

Trong sảnh chờ lấy hành lý, Kiều Mộ đưa tay đẩy chiếc kính râm to bản trên sống mũi, kéo hành lý đi tới chỗ ít người, cô dừng lại mặc vào chiếc áo khoác màu đen vẫn vắt trên cánh tay, rồi lấy di động ra gọi cho bạn nổi khổ Hứa

Thanh San.

Người nói sẽ đến trước khi làm xong thủ tục, lúc này hãy còn chưa thấy bóng dáng đâu.

"Vẫn tắc này, phải đợi ít nhất nửa tiếng ấy! Tao cũng tuyệt vọng lắm!" Giọng nói của Hứa Thanh San bắn vào lỗ tai, khàn khàn gượng gạo lộ rõ vài phần chột dạ: "Mày cũng chả chọn cái ngày tốt gì cả."

"Ngày hoàng đạo mày chọn đấy!" Kiều Mộ thờ ơ kéo gọng kính xuống, đưa mắt nhìn bên ngoài nhà ga sân bay.

Mây đen dày đặc. Nơi chân Trời xa xa, ráng chiều phơn phớt đỏ hiển hiện, ánh kim chiếu rọi bốn phía.

Hứa Thanh San cười hê hê, bảo rằng di chuyển được rồi. Cuộc gọi theo đó mà kết thúc.

Cất điện thoại, nhìn quanh một vòng, lắng nghe giọng quê hương thân thuộc, Kiều Mộ nhếch khóe môi. Lấy ra quyển tạp chí từ trong túi xách rồi lật xem, cô cứ thế thản nhiên ngồi lên va li hành lý.

Sắp tới thanh minh nên các chuyến bay nội địa và quốc tế cứ nối tiếp nhau, sảnh hành lý nườm nượp người tới lui.

Kiều Mộ ngồi thẳng sống lưng trên chiếc vali màu bạc, búi tóc đen nhánh bới cao được cố định bởi một cây trâm gỗ, để lộ cổ thon dài. Mắt kính râm to bản che kín gần như nửa khuôn mặt, làm nổi bật cái cằm hơi nhọn.

Xung quanh kẻ đến người đi ồn ào náo nhiệt. Xem hết một quyển tạp chí, xe của Hứa Thanh San cũng tới ngoài cửa.

Kiều Mộ cất tạp chí, giấu thoáng mặt mũi trên gương mặt vào sau cặp kính, tiếp đó cô kéo hành lý đi ra.

Đứng cạnh xe, Hứa Thanh San đeo chiếc kính gọng đen, khuôn mặt trang điểm tinh tế, cười tươi như hoa.

Kiều Mộ bước đến, tự mở cốp xe bỏ va li hành lý vào, nghe thấy Hứa Thanh

San bảo: "Anh Kiều Huy có việc không đến được, cơ mà đã đặt chỗ ở Phẩm Thúy Trai bày tiệc mừng mày trở về rồi đấy!"

"Biết rồi!" Kiều Mộ đáp, đoạn cô đóng cốp xe, quành lại mở cửa, ngồi vào bên ghế phụ.

Hứa Thanh San nổ máy, cho xe chạy. Khóe mắt cô nàng liếc Kiều Mộ một cái, không nhìn nổi cất lời trêu chọc: "Vẫn là ông nội tao tiến bộ, dù trai hay gái đều có thể kế thừa gia nghiệp như nhau. Theo tao thấy thì phòng khám đông y nhà mày không mở cũng được."

-----oOo-----

Chương 2: 'CHUYỆN CỦA EM CHÍNH LÀ CHUYỆN CỦA ANH.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tim Kiều Mộ đập thành thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, bàn tay dừng trên thắt lưng anh hết bị rần độc cắn cho một phát. Cô nhanh chóng lấy tay về, đột ngột đẩy anh ra.

"Khụ khụ..." Tiêu Trì ôm ngực ho khan mấy tiếng. Trong tai nghe truyền tới âm thanh. Anh nhìn cô với ánh mắt sâu xa, sau đấy thản nhiên đứng dậy lần vào đám đông.

"Kiều Kiều Kiều... Mộ, gã... ấy là ai thế?" Bởi kinh hãi nên Hứa Thanh San cũng nói năng lắp bắp. Trán cô nàng toát mồ hôi hột, làm nhòe cả lớp trang điểm, sắc mặt chẳng khác gì ma cà rồng, lấy bấy co rúm người vùi vào ghế.

"Không quen." Kiều Mộ cúi đầu, ngơ ngác nhìn hai bàn tay khê run run, khuôn mặt hết tái xanh rồi trắng bệch, hiển nhiên cũng bị dọa không hề nhẹ.

"Không... quen á?" Hứa Thanh San trở mắt kinh ngạc.

Cô nàng lại tính sai rồi.

Sau khi bình tĩnh, Hứa Thanh San thấy Kiều Mộ không sao, cũng với bớt nỗi sợ. Cô nàng gắng gượng ngồi thẳng dậy, trợn mắt há mồm nhìn quán rượu đã bị đập phá thành bãi rác. Hai tay cô nàng không khỏi run rẩy, giờ số điện thoại của người bạn cùng hợp tác và gọi đi.

Kiều Mộ ngẩng đầu, nghe Hứa Thanh San nói chuyện điện thoại một chốc, nhịp tim hỗn loạn của cô dần dần ổn định, cố gắng không nghĩ tới cảm giác lạnh lẽo còn vương trên tay. Kiều Mộ ở lại cùng Hứa Thanh San xử lý những chuyện sau đó.

Rạng sáng, rốt cuộc hai người về đến ngõ Cư An.

Hai nhà là hàng xóm sát vách. Kiều Mộ lấy chìa khóa ra mở cửa, phất phất tay bập cô bạn chớ lo lắng.

Hứa Thanh San bị dọa một trận, lúc này còn chưa hết hoảng, cô nàng ôm Kiều Mộ một cái, nghĩ lại vẫn rùng cả mình, rồi quay người đi mở cửa.

Vào nhà, Kiều Mộ khóa cửa, sẽ sàng cất bước lên lầu, về phòng mình.

Giờ này ông nội vẫn chưa dậy, cũng may mà không báo trước thời gian trở lại. Nếu để ông nội biết cô xuống máy bay không về thẳng nhà, còn chạy tới lê la ở quán rượu, quỳ phạt ba ngày là chẳng thể tránh khỏi.

Rửa mặt xong, Kiều Mộ lấy mặt nạ trong túi hành lý ra đắp, ngã xuống giường liền chìm vào giấc nồng, ngủ thẳng một mạch đến chiều. Kiều Huy đi lên gõ cửa phòng, cô giật mình tỉnh giấc từ trong cảnh tượng khói lửa chiến tranh của giấc mơ. Mở đôi mắt nhập nhèm, bấy giờ cô mới nhận ra đã về thật rồi.

Rời giường đi mở cửa, Kiều Mộ thò đầu ra bên ngoài thoáng liếc qua, đoạn mau lẹ rút vào, đóng cửa lại.

"Ông nội không biết em về à?"

Ngôi nhà của gia đình họ Kiều do tổ tiên để lại, mang đậm nét kiến trúc Lâm Châu. Cách bày trí bên trong tương tự tứ hợp viện Bắc Kinh. Song, khác biệt

rất lớn ở đây là sân trước khá rộng rãi, làm chỗ thăm khám và chẩn trị của phòng thuốc đông y. Tổng cộng sáu gian to, với một cái sân gần trăm mét vuông.

Chỗ ở viện trong có cửa ra vào khác mà không cần phải đi qua phòng khám. Bên trong có một giếng trời (sân nhỏ) khoảng 20 mét vuông; Có hai lầu, phòng ăn, phòng khách, nhà bếp dưới lầu một. Tầng trên là phòng ngủ, tổng cộng tám gian, với ba phòng vệ sinh.

-----oOo-----

Chương 3: 'ĐÂY LÀ...?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Lưng Kiều Mộ đụng vào tường, cô lạnh mặt, nghiêng đầu, chẳng may may do dự, thúc đầu gối chống cự.

Tiêu Trì sớm đã đề phòng chân cô. Nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân tới gần, anh bèn dứt khoát đã làm thì làm cho trót, nắm chặt lấy hai cổ tay của Kiều Mộ, bẻ quặt ra sau lưng cô, tay kia ôm lấy eo cô, kéo vào lồng ngực của mình. Ánh nhìn cảnh cáo, chiếu vào mắt Kiều Mộ với khoảng cách thật gần.

Lông mày của cô rất nhạt, chải một lớp macara màu nâu đậm. Đôi mắt vừa vặn, thon dài, đuôi mắt hơi cong, hàng mi dày, mũi cao và thẳng, viền môi cực đẹp, gò má phớt cao, cái cằm nhòn nhọn.

Kết hợp cùng với nhau, chân mày khóe mắt đều có thứ cảm giác lạnh lùng không thể diễn tả. Chết tiệt, lại cứ xinh đẹp đến mê người.

Đặc biệt là dáng vẻ trước mắt, rõ ràng tức đến nỗi muốn giết người nhưng vẫn dừng dừng, khiến máu huyết con người ta sôi sục nhất.

Ngắm nghĩ kỹ, biết cô 3 năm, nhưng hình như biểu cảm trên khuôn mặt này

chẳng hề thay đổi.

Tiếng bước chân từ xa đã tới gần, dừng lại sau chậu cây phát tài, giọng đàn ông vang lên: "Trông con chó cũng không xong, tao nuôi đám chúng mày làm quái gì."

Sau một loạt những tiếng chửi mắng thô tục, gã đàn ông cúp máy, vác bộ mặt tức tối lượn qua chậu cây phát tài đi đến. Trông thấy hai người họ, hắn có vẻ thoáng sửng sốt, tiếp đó liền huýt sáo, mở cửa toilet nam, bước vào.

Là một trong số hai vị khách của bàn hai người đàn ông trung niên.

Đầu Kiều Mộ dán lên tường hơi ngửa ra sau, cánh tay bị đè sau lưng khế cử động, ánh mắt trong trẻo và lạnh lùng đối diện với Tiêu Trì: "Buông ra!"

"Được!" Tiêu Trì cúp mắt, mau chóng nhắc người: "Cảm ơn sự giúp đỡ!"

Nói đoạn, hoàn toàn không cho Kiều Mộ có cơ hội phản ứng, anh bỏ tay, quay đầu nghênh ngang đi về hướng nhà bếp phía sau. Hồn hợp mùi thuốc lá và mùi cơ thể nam giới tản đi. Cơn gió anh mang theo phất qua lá cây phát tài, khe khẽ lay động.

Cảm ơn ông nội mi! Kiều Mộ cúi đầu nhìn tay mình, cổ tay ửng đỏ từng vết, đôi mắt sáng lạnh bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Bình tĩnh lại, Kiều Mộ gắng gượng đứng thẳng dậy, rảo chân vòng qua cây phát tài, vỗ vỗ ngực, rồi quay về chiếc bàn Mạnh Trường Phong đang đợi như chưa có chuyện gì xảy ra, kéo ghế ngồi xuống.

Đứng sau cánh cửa bếp, Tiêu Trì nghe thấy tiếng nói truyền tới tai nghe, tầm mắt dừng trên người Kiều Mộ, anh hờ hững đáp: "Ra ngay đây!"

Tắt tai nghe, anh cởi bộ quần áo đầu bếp, vỗ vỗ vai bếp trưởng, rồi theo lối cửa sau dùng để mua đồ, rời đi thẳng một mạch.

Bên ngoài, một chiếc xe Ford màu đen đang đậu trong vạch đỗ xe tạm thời, những bông hoa gạo rụng đầy trên xe. Xem ra có vẻ nó đã dừng ở đây khá lâu.

Tiêu Trì lên xe, Quan Công phụ trách lái híp mắt hất cằm về phía nhà hàng, trên mặt lộ nụ cười ý vị sâu xa: "Cô nàng đã ôm ở quán rượu tối hôm trước hả? Thích người ta chứ gì?"

-----oOo-----

Chương 4: 'THÀNH HẠ THẬT RỒI ẤY!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Nghe thấy lời anh, Kiều Mộ thoáng nâng cằm, bàn tay trái đang xách giỏ lạng im siết chặt, ánh nhìn chằm chọc.

Ông nội Kiều nheo mắt hổ, quét qua dòng xe cộ tắc nghẽn trên đường một vòng rồi đáp: "Cháu gái ta, Kiều Mộ. Tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì ra nước ngoài, vừa mới về."

"Xin chào, tôi là Tiêu Trì, một trong những bệnh nhân của cụ Kiều." Tiêu Trì lịch sự đưa tay về phía Kiều Mộ, khoe môi mang nụ cười nhàn nhạt, nhìn cô đầy ý vị sâu xa.

Kiều Mộ dừng dừng đón nhận tầm mắt của anh. Bàn tay trái thọc trong túi áo chậm chậm thu thành nắm đấm, vẻ mặt không mấy may dao động.

Da anh màu lúa mạch, mũi cao, mắt sâu, lông mày đen như mực, cắt quả đầu đình gọn gàng sạch sẽ, vầng trán rộng, mặt hơi vuông. Dưới cằm trái của anh có một vết sẹo dao cắt dài chừng nửa ngón tay, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú thêm vài phần trải đời và thô ráp.

Anh mặc áo phông đen, khoác chiếc jacket xám. Cổ tay đeo một chiếc đồng hồ dây da màu đen, quần thể thao màu xám và đi đôi giày dã ngoại. Trang phục chẳng qua cũng bình thường thôi, nhưng phối trên người anh lại thuận mắt đến bất ngờ.

Lục lọi kĩ một lượt trong trí nhớ, lần nữa chắc chắn mình không quen biết

anh, bàn tay bỏ trong túi áo của Kiều Mộ càng không hề có ý muốn rút ra.

Tiêu Trì không bận tâm, anh thu tay về với động tác rất tự nhiên, nét cười trong đáy mắt dần đậm hơn. Cô không nhúc nhích cũng chẳng nói chuyện. Áo khoác dài màu đen kết hợp với sơ mi trắng, quần baggy màu be, toàn thân từ trong ra ngoài toát lên hơi thở 'người lạ chớ đến gần'.

Đôi mắt trắng đen rõ ràng sáng lấp lánh, dường như đang nói với anh rằng: Tôi cứ yên lặng xem anh diễn trò đấy.

Bầu không khí thoáng lộ vẻ ngại ngùng, may mà chung quanh toàn tiếng còi xe và tiếng ca thán của người đi bộ lên núi, không tới mức khiến anh khó xử.

"Đi thôi!" Đã quen với tính tình lạnh nhạt của Kiều Mộ, ông cụ Kiều thấy vậy cũng lười dạy bảo cô, chấp tay sau lưng tiếp tục lên núi.

Kiều Mộ dời tầm nhìn. Cô lướt qua người Tiêu Trì, chẳng buồn chớp mắt lấy một cái.

Tiêu Trì sờ sờ cằm, ngửi thấy mùi thuốc đông y thoang thoang trong không khí, đầu lưỡi vô thức cuộn lại. Anh dõi mắt theo bóng lưng cô đi xa, con người sâu thẳm miễn bàn.

"Chịu thua à." Quan Công phun ngum khói thuốc, bắt chước động tác của Tiêu Trì, mặt mày hớn hờ đưa tay ra với Tam Nhi: "Cô Kiều, tôi là Tiêu Trì, tối nay muốn mời em ăn bữa cơm, chẳng hay em có bằng lòng đến dự không?"

Đôi mày kiếm của Tam Nhi nhướng lên, hân cười hi hi duỗi tay ôm lấy Quan Công, cố ý lớn tiếng đáp: "Tất nhiên là bằng lòng rồi!"

Tiêu Trì nghiêng đầu, lại liếc bóng lưng Kiều Mộ. Anh giơ tay, kẹp cổ mỗi tên một phát rồi thản nhiên như không bước về phía trước.

Sau 9 giờ, dòng xe bị tắc dần dần lưu thông. Cả khu nghĩa trang hun trong hương khói và tiếng pháo nổ.

Kiều Mộ và Kiều Huy quỳ trước mộ bố mẹ, cung kính dập đầu.

-----oOo-----

Chương 5: 'CHƠI VUI KHÔNG?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì đè chặt hai kẻ tình nghi dưới thân mình, khó nhọc ngẩng đầu nhìn về phía tiếng nói.

Ánh sáng chói mắt của đèn xe chỗ xa sau lưng cô rọi tới, bóng hình mảnh mai hiện ra đường nét rõ ràng. Ánh đèn chiếu sáng chiếc ô màu đen che trên đầu cô, nước dọc theo chóp ô rỏ xuống, che khuất khuôn mặt như chạm khắc trong bóng tối, vẫn duy trì biểu cảm vạn năm không đổi.

Không phải Kiều Mộ thì còn ai vào đây.

Tiêu Trì gắng gượng mở to mắt, nở nụ cười cực kỳ vô lại: "Bác sĩ Kiều, có duyên thật đấy, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Kiều Mộ cup mi, khuôn mặt sương giá chăm chú nhìn anh một lúc. Liếc thấy có người từ dưới cầu vọt tới, cô liền xoay gót quay về xe.

"Dẫn hết cả đi! Con mẹ nó, đám cháu chắt ba ba này chạy được, đánh được đấy."

"Đội trưởng? Ông ổn chứ?"

Giọng nói phía sau trộn lẫn tiếng mưa vang lên rất rành rọt. Kiều Mộ thoáng dừng bước. Cô nghe thấy tiếng hô chói tai của người nọ: "Mau gọi xe cấp cứu, đội trưởng Trì ngất xỉu rồi!"

Bàn tay đã chạm tới cửa xe của Kiều Mộ rút về, cô quay đầu chạy lại, bình tĩnh đưa ô cho người vừa kêu to kia: "Cầm lấy!"

Dịch Tiêu Trì vào dưới ô, Kiều Mộ nhanh chóng kiểm tra chỗ chảy máu. Không chút do dự, cô cởi quần áo trên người anh, điềm nhiên bảo: "Hộc để đồ trước ghế phụ có hòm thuốc, mang hộ tôi qua đây, mau lên!"

Quan Công thoáng sửng sốt rồi ném ô cho Tam Nhi, lao vào trong màn mưa.

Vết thương cũ của Tiêu Trì toác ra, phải cầm máu ngay lập tức, đề phòng vết thương bị nước mưa bắn gây viêm nhiễm.

Nhận được hòm thuốc, Kiều Mộ xử lý đầu ra đầy xong xuôi thì xe cấp cứu vừa vắn đến nơi. Quần áo trên người cô cũng đã ướt đẫm.

Xác hòm thuốc, dõi theo Tiêu Trì được khiêng lên xe cấp cứu, cô để lại số di động của mình cho hai gã tên Quan Công và Tam Nhi kia. Cầm lại ô rồi bấy giờ Kiều Mộ mới trông thấy ba chiếc xe cảnh sát đỗ dưới cầu. Nhớ tới thứ đã chạm phải ở quán rượu, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, thoáng cảm thấy nhẹ nhõm.

"Bác sĩ Kiều, cảm ơn cô! Lát nữa anh ấy tỉnh, tôi sẽ bảo anh ấy đích thân cảm ơn cô!" Quan Công nghĩ lại còn rùng mình. Gã lau nước mưa trên mặt, cười hề hề, "Cảm ơn cô nhiều lắm!"

"Gặp phải người khác, tôi cũng sẽ cứu thôi. Còn nữa, tôi không quen anh ta." Kiều Mộ bỏ lại cây ấy, đoạn xách hòm thuốc quay gót đi về phía xe mình.

Nụ cười trên mặt Quan Công cứng ngắc, gã thúc khuỷu tay vào Tam Nhi đang ở bên cạnh, lặng lẽ thấp giọng, hỏi: "Tôi nói gì sai à?"

"Hình như vậy." Tam Nhi nhún vai. Thấy Kiều Mộ đã cho xe chuyển bánh, hần bèn kéo Quan Công đi lấy xe: "Đã xong, bắt hết không chừa một mống."

Đi được vài bước, Quan Công không kìm nổi, lại ngoảnh đầu nhìn theo hướng chiếc xe của Kiều Mộ chạy, gã lắc đầu khó hiểu. Sao cô ấy có thể không quen biết Tiêu Trì chứ. Không phải mà, rõ ràng hôm đó ở nghĩa trang Tiêu Trì tự giới thiệu rồi còn gì.

-----oOo-----

Chương 6: 'ANH KHÔNG BIẾT LÀM CÁI GÌ KHÁC À?'

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì quay đầu, đôi con ngươi thâm thúy đen nhánh híp lại đầy nguy hiểm, vốn định tóm lấy tay Kiều Mộ lần nữa thì bỗng nhiên bên ngoài truyền tới tiếng ai đó đang đến gần, anh đành hậm hực từ bỏ.

Kiều Mộ cũng nghe thấy tiếng bước chân, cô thản nhiên rút tay về, xoay người đi tới bồn rửa tay. Mở vòi nước, dòng nước lạnh xối xuống, những xúc cảm nóng ran còn sót trên tay phút chốc liền biến mất.

Người đến là Lí Thành An. Thấy trong phòng trị liệu đã có bệnh nhân, hắn ta thoáng ngỡ ngàng, mang về mặt áy náy giải thích với Kiều Mộ trên đường bị kẹt xe.

"Không sao, vẫn còn 10 phút." Kiều Mộ khẽ gật đầu, lau khô tay rồi ngồi xuống ghế sofa, tiện thể giở cuốn sách y học ra xem.

Tiêu Trì nằm sấp, ngoảnh mặt về hướng cô ngồi, cứ trắng trợn nhìn cô không chớp mắt.

10 phút sau, Kiều Mộ buông cuốn sách, đứng dậy rút kim trên chân Tiêu Trì. Khử độc xong, cô bỏ lại vào bao, cất gọn, sau đấy đổi kim khác châm huyết hậu khê cho anh.

Tiêu Trì vẫn nằm đó, nhìn cô từ trên xuống dưới. Nghênh đón đôi mắt trong veo của cô, anh cuộn lưỡi, vô thức đá vào hàm dưới: "Cảm giác tốt chứ?"

"Rất mềm." Kiều Mộ né tránh ánh nhìn của Tiêu Trì, cây kim dài đâm xuống da thịt anh.

Huyết thái dương của Tiêu Trì giật giật, đôi con ngươi sẫm lại. Khi anh di chuyển tầm mắt, trên đầu lại vang lên giọng nói của cô, lạnh nhạt và cứng nhắc: "Sư huynh, 20 phút nữa thì rút kim cho anh ta!"

Tay Kiều Mộ rời khỏi bàn tay anh. Cô đứng dậy, đi thẳng ra ngoài, không hề

ngoài đầu lại.

Tiêu Trì nhấp môi dưới, đưa mắt sang Lí Thành An, đáy mắt thêm vài phần bức bối.

Kiều Mộ không ở đây, ông cụ cũng không ở đây. Nằm một chốc thì Tiêu Trì buồn ngủ, dần dần thiếp đi.

Gần đây, có nhiều hàng xóm tái phát bệnh thấp khớp, chưa đến 10 giờ mà giường bệnh trong hai gian phòng điều trị đều đã kín chỗ, khắp sân ngập tràn mùi lá ngải.

Kiều Mộ mở cửa sổ cho thoáng khí, nhân tiện trở lại viện trong pha trà cho ông nội.

Lúc mang trà ra, Lí Thành An đang đứng chuyện trò với một người đàn ông chừng 40 tuổi, vẻ mặt tươi cười nịnh bợ, thái độ khiêm nhường, sống lưng cũng gập cả xuống. Cô không khỏi chau mày.

Thu lại tầm mắt, trông thấy ông nội đứng ngoài cửa phòng thuốc, cô thấp đầu bưng trà qua.

"Ai đến vậy ông? Sao sư huynh lại có thái độ đó ạ?"

Chỗ ông cụ đứng vừa vặn trồng một khóm Trúc La Hán, từ góc độ của Lí Thành An nhìn sang sẽ không thấy được có người ở bên này.

"Chủ tịch tập đoàn Sang Thiên! Đang nói chuyện với Thành An là lái xe của ông ta." Ông nội Kiều nhận lấy chén trà, nhắc nắp chén, nhẹ nhàng gọt gọt lá trà, nhấp một hớp rồi lượn qua hành lang gấp khúc quay vào viện trong: "Bảo ông không có ở đây. Chẳng bệnh tật gì, ngày nào cũng một đám chuyên gia vây quanh! Không hơi đâu mà phục vụ."

-----oOo-----

Chương 7: 'HU' NHƯỢC LẮM HẢ?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Giờ phút này, chẳng cần nghĩ cũng biết người nằm ỉ lại đây không đi là ai.

Kiều Mộ cúi đầu xắn tay áo. Đến bên mép giường, cô lia mắt ngó chiếc đồng hồ báo thức trên đầu giường, hờ hững cất tiếng: "Ngài Trì à!"

Tiêu Trì mở mắt, gập khuỷu tay chống cằm, ngoảnh đầu toét miệng cười xấu xa, "Tiêu Trì. Tiêu trong tiêu sáo, Trì trong trì hoãn."

"So với đũa được rồi đấy." Kiều Mộ nói với giọng lạnh te, tầm mắt lướt qua đầu anh, dăm dăm nhìn chiếc đồng hồ báo thức.

Nét cười trên mặt Tiêu Trì bỗng chốc đông cứng.

Chốc lát, đồng hồ báo thức kêu 'ring ring ring' giòn giã. Kiều Mộ rút kim ra rồi giơ lên, chăm chú quan sát đầu kim và ngắm nghĩ. Kim trên người anh là do ông nội châm cho, độ sâu khác với hôm qua cô châm xuống, chỉ ít phải sâu thêm nửa tấc.

Trên mặt cô có lẽ cũng thử châm sâu hơn để xem hiệu quả. Nghĩ đến đây, cô thu kim lại, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trì, khẽ cau mày: "Nhìn ra hoa chưa?"

"Chưa." Tiêu Trì nhướn mí mắt, nở nụ cười, đôi mắt đen sâu hun hút cong cong, đuôi mắt nhếch lên, chẳng có vẻ gì là nghiêm túc.

Kiều Mộ bình thần cất kim đã khử trùng vào trong bao, rồi đột ngột ra tay tập kích vào bên gáy anh: "Thấy chưa?"

Mắt Tiêu Trì nẩy đom đóm, nụ cười dần cứng ngắt, rốt cuộc cũng phải trở nên ngoan ngoãn.

Vẫy vẫy bàn tay tê rần, như thế không có chuyện gì xảy ra, Kiều Mộ điềm nhiên làm xoa bóp bấm huyệt cho anh.

Lưng anh rất rộng, bắp thịt vạm vỡ. Cô dùng gần hết sức lực mới có thể nhấn vào được vị trí huyệt vị của anh. Ấn xong sau lưng, trên người cô cũng toát

mồ hôi: mồ hôi phủ đầy chóp mũi, những lọn tóc rơi xuống dán vào cổ dính mồ hôi bết sang một bên, gò má cũng ửng hồng.

Kiều Mộ thở hỗn hển, ra hiệu cho anh lật người lại. Lau mồ hôi để tránh rớt lên miệng vết thương trên bụng anh, cô bấm tiếp đằng trước.

Nhân Tế Đường hiếm khi kê đơn thuốc, đặc biệt là với khách đến bởi ngưỡng mộ danh tiếng. Và càng không kê đơn cho bệnh nhân nghĩ rằng bệnh nặng cứ uống thuốc sẽ khỏi ngay.

Sở trường nhất của phòng khám là châm cứu, cạo gió, giác hơi, bấm huyệt xoa bóp, dán thuốc cao. Hồi còn bé, Kiều Mộ đã giúp việc trong phòng thuốc, kỹ năng cơ bản của cô cũng xem như vững vàng.

Tiêu Trì nằm yên. Anh lim dim, ánh nhìn càn rỡ xuyên qua khe mắt không rời khỏi Kiều Mộ.

Bầu không khí tĩnh lặng, mùi thuốc trên cơ thể cô dần lan tỏa, xen lẫn mùi sữa tắm rất nhạt, như có như không vương vấn nơi chóp mũi.

Tay cô dờn đến chân anh. Cách lớp vải vóc, đầu ngón tay nhấn xuống, lực nhấn mạnh đến nỗi anh nhăn mày. Qua một lát, anh mỉm miệng: "Khỏe phết nhỉ!"

"Nhẹ à?" Tay Kiều Mộ ấn xuống, cây trâm cài trên búi tóc lắc qua lắc lại khiến Tiêu Trì hoa cả mắt. Anh cười, đáp: "Vừa rồi!"

-----oOo-----

Chương 8: 'MỘ CỦA BIA MỘ.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

"Đuổi tà á?" Không nhin nổi, Hứa Thanh San ôm bụng, bò ra quỳ phá lên

cười chẳng buồn kiêng dè.

Để đuổi con quỷ này, Kiều Mộ cứ đứng ở cửa còn hiệu quả hơn bất cứ vị thần nào ấy.

Ngước mắt thấy bóng dáng khựng lại ngoài cửa, đáy mắt Kiều Mộ ánh lên tia lạnh giá, "Tao nói thật đấy! Gần đây chả biết chộc phải thứ gì không sạch sẽ, hôm nào cũng xui xẻo."

Bên ngoài cửa, nhận ra sự tức giận trong lời nói của cô, Tiêu Trì khẽ cười một tiếng. Anh vòng qua đầu xe, đường hoàng nhìn thẳng sang, bốn mắt giao nhau trong một giây, sau đấy anh cúi đầu ngồi vào ghế phụ.

Nhìn chiếc xe đi xa, Kiều Mộ lặp lại lần nữa với Hứa Thanh San vẫn cười mất hết cả hình tượng: "Phải vẽ cho tao đấy!"

"Kiều gia à, mày tha cho tao có được không!" Hứa Thanh San ngừng cười, nhào người trên quây, nhịp thở vẫn hỗn hển, đôi mắt sáng rõ: "Chạm vào mấy phút?"

Kiều Mộ nghiêng đầu làm bộ nghiêm túc nhớ lại, nửa ngày mới hời hợt phun ra hai từ: "Chưa chạm!"

Hứa Thanh San không tin, cũng ngoẹo đầu nhìn thẳng vào mắt Kiều Mộ.

Một lúc sau, cô bạn đứng dậy, cạ lời nhún vai: "Chán thật! Mày vén xuống tẹo thì mất mát gì đâu."

Đáy mắt Kiều Mộ lộ nét cười, không dám gật bừa với cách nói của Hứa Thanh San.

Tán gẫu một hồi, Lí Thành An đã cởi bỏ quần áo y tá, dắt xe đạp đi ra. Thấy Hứa Thanh San cũng ở đây, hắn ta gãi đầu, cười nói: "Tôi bảo sao hôm nay thời tiết đẹp thế, hóa ra thần tiên tỷ tỷ đến chơi. Buổi tối ăn bữa cơm chứ?"

Hứa Thanh San cúi đầu lờm một cái rồi lại ngẩng lên, toét miệng tươi như hoa: "Đi ăn ở đâu? Từ khi Kiều Mộ về nước đến giờ, hình như anh còn chưa mời đấy nhá!"

"Thần tiên tử tử nhắc đúng lắm." Lí Thành An trèo lên gióng xe đạp, tầm mắt xoay chuyển, đoạn dừng trên mặt Kiều Mộ: "Muốn đi ăn ở đâu nào?"

"Tôi phải ăn cơm với ông nội." Kiều Mộ ngẩng đầu, ánh mắt thản nhiên: "Hai người muốn ăn thì cứ đi đi!"

Lí Thành An cười gượng gạo: "Không sao, anh đi nói với thầy. Ông sẽ hiểu cho thôi. 2 năm nay em ra nước ngoài hôm nào ông chả ăn cơm một mình."

Đáy mắt Kiều Mộ thêm vài phần nghiêm nghị, lời còn chưa ra khỏi miệng thì tay của Hứa Thanh San thành linh đưa qua, đụng vào má cô, léo nhéo: "Cũng hơn nửa tháng rồi mà sao mặt mày vẫn chưa trắng lại thế?"

Dứt lời, cô nàng quay đầu mỉm cười với Lí Thành An: "Tôi biết có bộ sản phẩm làm trắng da cực kỳ hiệu quả, phải cái hơi đắt tí."

Khóe môi Lí Thành An co rút, không nói tiếp chủ đề Hứa Thanh San vừa đưa ra mà lần nữa quay về chủ đề đi ăn.

Hứa Thanh San 'chặc' một tiếng, tỉnh bơ ngắt lời hẳn: "Khỏi mời đi! Tối nay tôi ở đây ăn cơm, ông tôi cũng sang. Chẳng phải anh hết giờ làm rồi à, đi nhanh đi!"

-----oOo-----

Chương 9: 'ANH CŨNG CÓ CỨNG ĐÂU.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Hành lang vắng tanh, đèn chỗ khu nghỉ chân ấm áp tỏa sáng, một chậu hoa con con đổ trên sàn, đâu còn bóng dáng của Tiêu Trì.

Kiều Mộ căn môi quành lại, cô nhào lên thành lan can, ngó xuống. Ánh đèn thừa thớt, hoa đỗ quyên và hoa trà bốn mùa nở đầy sân, duy chỉ không thấy

người.

Tầng ba được thiết kế hoàn toàn bằng gỗ, tuy tầng lầu không cao, nhưng nhảy thẳng từ đây xuống vẫn rất nguy hiểm. Kiều Mộ thu lại tầm mắt, sau lưng thành linh vang lên tiếng bước chân, hơi thở trầm lắng của nam giới trộn lẫn với mùi khói thuốc trùm lấy cô.

Đang định ngoảnh đầu lại, bàn tay anh đã đặt lên vai cô với sức lực lớn đến dọa người. Bên tai truyền tới tiếng cười khẽ không đứng đắn của anh: "Bác sĩ Kiều lo lắng cho tôi kìa."

Một câu khẳng định.

"Giàu trí tưởng bở!" Kiều Mộ gạt anh ra, đoạn thản nhiên lùi lại, quay đầu đáp ngay cho anh một phát vào cẳng chân trái: "Đồ dở hơi!"

Tiêu Trì nhăn mày, không dám cợt nhả nữa. Anh kéo lê cái chân ngồi xuống sofa bên cạnh: "Chân khá đấy!"

Kiều Mộ liếc xéo anh rồi đi xa hơn. Điện thoại chợt có tin nhắn, cô dừng bước cúi đầu vuốt mở màn hình để trả lời.

Loáng cái, cuộc gọi được kết nối, Kiều Mộ xoay người ghé vào lan can, lẳng lặng ngắm sân vườn dưới tầng, nhỏ nhẹ tán gẫu với đối phương.

Tiêu Trì đeo lại dây lưng tử tế, nâng cái chân bị cô đá đau, kéo ống quần lên xem. Anh nghiêng rằng, tầm mắt lại dừng ở Kiều Mộ, dần dần nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện của cô.

Cô nói tạm thời không tham gia hoạt động nào tiếp theo, gia đình bên này còn có việc chưa xử lý, hoan nghênh họ khi nào tới Trung Quốc đến nhà cô làm khách.

Cô còn bảo:..

Khu nghỉ chân rất yên ắng, giọng cô chẳng có chút ngữ điệu trầm bổng, cứ như thể đọc văn vậy, uốn lười, thẳng lười rõ ràng, ấy vậy mà dễ nghe chết đi được.

Lấy bao thuốc ra nghịch nghịch trên tay, Tiêu Trì nghiêng đầu ngó sang chỗ khác.

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ vẫn giữ tư thế khom người, kiễng mũi chân trái, vô thức đung đưa, cúi xuống tiếp tiếp tục gửi tin nhắn.

Có cơn gió thổi qua mang theo từng làn từng làn hơi thở trên người cô bay tới. Hoa gạo trước tòa nhà rơi rụng, sắc hoa đỏ chót phản chiếu ánh vàng ấm áp trên đỉnh đầu, tĩnh lặng lạ thường.

Mấy giây sau, Kiều Mộ đứng thẳng lên, cất di động, nhếch môi đi về phòng bao.

Tiếng đôi giày đế bằng gỗ trên sàn gỗ mỗi lúc một xa dần. Tiêu Trì rút một điều thuốc trong bao, đưa lên miệng, châm vài lần không được, anh cũng chẳng hút nữa, đứng dậy trở lại phòng bao với bước chân nặng nề.

Hai ông cụ đã ăn uống no say, đang chuẩn bị giải tán để về nhà.

Tiêu Trì dựa cửa, nghe thấy Kiều Mộ nói với Hứa Thanh San: "Hôm khác đi. Tao bị phạt quỳ mào có giúp tao đâu."

-----oOo-----

Chương 10: 'ĐỒ ẤT Ơ THỐI THA'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Rời đi không thành, Kiều Mộ đến đồn công an ghi xong lời khai thì cũng đã gần trưa. Sáu tên trộm vặt bị bắt, với độ tuổi trung bình là hai mươi, chính một trong số sáu tên này đã đẩy bà Ba ngã.

Lúc cô đeo hòm thuốc đi ra, Tiêu Trì đang đứng dưới gốc đa trong sân. Anh ngậm điều thuốc, ánh mắt quét từ dưới cằm Kiều Mộ quét xuống rồi ngược

lên, dừng lại trên ngực cô, nở nụ cười như có như không: "Em bình tĩnh hơn đám du côn đấy."

"Chết thôi mà, có gì phải sợ." Kiều Mộ không liếc ngang liếc dọc, rảo bước đi thẳng ra ngoài.

"Nói vậy không phải lần đầu tiên à?" Tiêu Trì nổi gót, nhả từng vòng khói thuốc. Anh đưa tay cầm lấy hòm thuốc cô đang đeo trên vai: "Tôi cũng vậy."

Kiều Mộ nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn kỹ anh một lượt. Nhớ ra anh chính là cái gã cảnh sát chìm nóng nảy 3 năm trước đã gặp khi đi du lịch, đôi mày cô khẽ nhíu nhíu mấy lần.

Lúc ấy, trên cằm anh chưa có sẹo... Về phải bảo Hứa Thanh San xem thật cẩn thận, cô xui xẻo làm sao mà lại bị anh quần lấy thế này cơ chứ.

Tam Nhi đỗ xe ngoài cửa. Lên xe chưa được bao lâu, hắn đột nhiên đề nghị đi ăn cơm, vừa nói vừa nháy mắt với Tiêu Trì: "Lần trước bác sĩ Kiều nghia khí cứu giúp, anh không cảm ơn người ta à?"

Tiêu Trì mỉm cười, đưa điếu thuốc lên miệng châm lửa, đặc ý nói: "Hôm khác đi! Hôm nay tôi hẹn chơi cờ với ông nội Kiều ở phòng thuốc rồi."

Kiều Mộ cụp mắt, nghiêng răng.

Về tới Nhân Tế Đường, dì Lưu đã nấu xong bữa trưa. Tam Nhi ôm rượu vào trong viện trước, Kiều Mộ và Tiêu Trì theo sau.

Lí Thành An dắt xe đạp chuẩn bị đi, hắn ta thoáng liếc qua Tiêu Trì, rồi cố ý dừng bước, ngăn Kiều Mộ lại: "Thầy đã biết chuyện ban sáng rồi. Anh đi nhận lỗi với thầy cùng em."

"Nhận lỗi gì?" Tiêu Trì cúi đầu, rề rà móc bao thuốc từ trong túi áo hoodie, cong ngón tay búng một phát, lạnh lùng cất tiếng: "Đem xe đạp công cộng chiếm làm của riêng á?"

Mặt Lí Thành An biến sắc, bàn tay nắm trên ghi đông lộ rõ khớp xương trắng bệch. Hắn cười khẩy, giọng điệu quái gở: "Kiều Mộ này, đến Nhân Tế Đường chữa bệnh cũng đủ các hạng người, em chớ bị người ta lừa gạt."

"Cảm ơn sư huynh nhắc nhở." Kiều Mộ nhếch mày.

Trong lòng Lí Thành An thoải mái hơn phần nào. Hắn ta lườm Tiêu Trì một cái, tiếp đó đẩy xe đạp, ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực rời đi.

Tiêu Trì ngoảnh lại, híp mắt. Anh cầm bao thuốc bằng ngón cái và ngón giữa, cong ngón trỏ, gẩy vào góc bao, làm bao thuốc quay vòng vòng: "Chả rảnh bằng tôi."

"Kinh nghiệm?" Kiều Mộ tiếp lời, giọng điệu đều đều lạnh tanh.

"Tôi nói về tính cách." Tiêu Trì ngừng động tác trên tay, ngón trỏ búng một phát, mở bao thuốc, rút một điếu đưa lên miệng nhưng không châm: "Đầu lòng à?"

Kiều Mộ mặc kệ anh, cô vào quầy, đặt hòm thuốc xuống.

Tiêu Trì lại mỉm miệng. Anh cắn đầu lọc thuốc, thở một hơi qua miệng, hạ tầm mắt, dọc theo cần cổ thanh mảnh của cô dịch xuống từng chút một.

-----oOo-----

Chương 11: 'DỊ ỨNG VỚI NGƯỜI HAY VỚI HOA?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Hứa Thanh San cười hi hi, khóe mắt liếc thấy một chiếc Suv màu nâu bạc tiến vào bãi đỗ xe, cô bạn huých khuỷu tay vào ngực Kiều Mộ, vẻ mặt ám muội: "Đây hả?"

"Ờ", Kiều Mộ trừng cô bạn một cái. Nhìn Mạnh Trường Phong đã xuống xe, cô giơ tay vẫy anh ta.

Mạnh Trường Phong nói đùa: "Anh không đến muộn chứ?" Anh ta lượn qua đầu xe, ôm một bó hoa từ ghế phụ xuống, rồi khóa xe, thông thả đi về phía Kiều Mộ: "Biết em gần đây bận rộn, cố ý chọn cho em đấy!"

"Cảm ơn anh!" Kiều Mộ nhận lấy bó hoa, kế tiếp đưa luôn cho Hứa Thanh San, nháy mắt ra hiệu với cô bạn: "Đàn anh của tao, Mạnh Trường Phong, công tác ở khoa châm cứu bệnh viện Đông y thành phố."

Nhận bó hoa Kiều Mộ đưa cho, Hứa Thanh San toét miệng, hàng lông mày cong cong: "Chào bác sĩ Mạnh. Em là bạn nối khố của Kiều Mộ, Hứa Thanh San ạ! Thanh trong màu xanh, San trong san hô."

"Chào em!" Mạnh Trường Phong bắt tay với Hứa Thanh San, ánh mắt dừng trên mặt Kiều Mộ, bình thản giải thích: "Không có ý gì khác. Tiệm hoa nói hoa này có thể xoa dịu mệt mỏi."

"Nếu anh có ý gì thì thăm á." Hứa Thanh San tiếp lời, giọng điệu nghiêm túc: "Bác sĩ Mạnh muốn hại chết Kiều Mộ nhà em sao, nó dị ứng với hầu hết các loại hoa đấy."

Kiều Mộ gật đầu phụ họa: "Hứa Thanh San nói là thật đó anh. Cơ mà, người không biết không có tội. Vào thôi ạ!"

Mạnh Trường Phong hơi lúng túng, anh ta cười chữa thẹn, theo hai cô vào quán rượu.

Một góc trong quán rượu, Tiêu Trì ngồi trên ghế chân cao, tay cầm ly sữa, ánh mắt như vô tình như cố ý rơi trên người Kiều Mộ.

"Ông nghĩ bác sĩ Kiều không thích hoa hay là không thích người tặng hoa?" Quan Công nhắc cốc sữa trong khay, thư thái nhấp một ngụm. Không đợi Tiêu Trì trả lời, gã lại nói tiếp: "Tôi cảm thấy bác sĩ Kiều xứng với chiều cao và khí chất của tay kia lắm nhá."

Tiêu Trì vươn tay kẹp cổ Quan Công một cái, chỉ vào cốc sữa: "Cho khách đấy, tự nôn tiền ra đây."

"Ặc..." Quan Công bị sặc nước miếng, bưng khay hậm hực quanh lại.

Lúc đi qua quầy bar, vô tình trông thấy mục tiêu ngồi bên cạnh Kiều Mộ, ánh mắt gã lóe sáng, tình bơ đi tới gần.

Vẫn chưa đến thời gian bắt đầu cuộc sống về đêm, khách trong quán rượu lác đác, cho nên cách xa cũng có thể nghe rõ cuộc trò chuyện bên đó.

Một tay Quan Công bưng khay, tay kia cầm khăn lau, cúi người lau bàn.

"Công việc của em vẫn chưa đâu vào đâu, làm kẻ thất nghiệp thôi." Kiều Mộ nâng cốc. Cô thanh thoi ngồi cùng ghế dài với Hứa Thanh San.

"Em muốn tìm thì có khó gì." Lữ Triển Bằng cười, nâng cao ly, chạm cốc mời cô.

Mạnh Trường Phong cũng nhắc ly rượu, cười hà hà tiếp lời: "Nói đúng lắm! Năm nào cô ấy cũng là người giành học bổng trong lớp bọn tôi, còn được cử đi học nghiên cứu sinh nữa đấy."

-----oOo-----

Chương 12: 'ANH BIẾT CHỮ KHÔNG ĐẤY?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ nghiêng đầu, ánh nhìn trên đùa trượt xuống, đối diện với tầm mắt của Tiêu Trì: "Không liên quan đến anh."

"Có, em chạm vào súng của tôi rồi!" Tiêu Trì toét miệng, giọng điệu sâu xa: "Súng nhận chủ."

"Vậy thì phải nhận tay trái, tay phải của anh, chứ không phải tôi." Kiều Mộ dọn sạch chiếc khay, đoạn nâng tay xem giờ.

Tiêu Trì nuốt nước miếng bị sặc, dồn lên vết thương, thế là bật ho khan.

Đáy mắt Kiều Mộ đượm ánh cười. Cô thơ ơ nhìn đi chỗ khác, đút hai tay vào túi áo, thông thả ra ngoài. Nửa tiếng nữa ông nội mới về, thuốc cao ông nấu hôm qua cũng được rồi.

Dứt cơn ho, Tiêu Trì ôm ngực từ từ ngồi dậy, mặc quần áo và lượn lờ trong sân tắm nắng.

Qua một chốc, Kiều Mộ cầm theo hai miếng cao dán từ viện trong đi ra: "Vén áo lên!"

Tiêu Trì ngồi thẳng lưng, tiện tay để điều thuốc trên bàn đá rồi cởi áo, "Vừa này nhìn chưa đủ à?"

"Quay lại!" Mặt Kiều Mộ vẫn không mang theo tí ti cảm xúc.

Tiêu Trì lấy điều thuốc về, đưa vào miệng cắn, ngoan ngoãn xoay người.

Kiều Mộ tiến lên một bước, bỏ thuốc cao dán xuống bàn rồi hơi cúi người, tìm đúng huyệt vị trên thắt lưng anh. Cô duỗi ngón trỏ và ngón giữa nhấn vào huyệt vị, lạnh nhạt hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Sống lưng Tiêu Trì thoáng cứng ngắc, anh cắn răng phun ra hai chữ: "Thoải mái!"

"Đây thì sao?" Khóe môi Kiều Mộ giật giật, cô dịch tay xuống dưới và dùng trên hõm xương cụt của anh, "Buốt không?"

Tiêu Trì nén cơn đau kỳ quái. Anh khẽ cười, lật tay tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô qua. Lưng anh đụng phải ngực cô. "Không buốt thật! Chi bằng... em cho tôi biết buốt nó ra làm sao đi?"

Thời tiết nóng dần, Kiều Mộ mặc cũng không nhiều, dán sát thế này khiến trán cô đã mau chóng rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Trượt tay xuống miệng vết thương mới cắt chỉ, cô ấn mạnh thêm.

Tiêu Trì gập lưng, bỏ tay cô ra, có nể có nể ngay: "Tính lấy mạng tôi thật hả?"

"Đồ hâm!" Kiều Mộ đứng thẳng dậy, cầm lấy miếng thuốc cao vút trên bàn, áp vào thắt lưng anh, vỗ 'bộp' một phát rõ mạnh. Tiêu Trì rùng mình, đầu lông mày thoáng chốc trĩu xuống.

Một tiếng 'bộp' giòn giã nữa vang lên. Khóe môi Tiêu Trì co rút, điều thuốc kẹp giữa ngón tay cũng khẽ run rẩy.

Kiều Mộ phẩy phẩy tay, đi vào trong viện, lên gác tắm rửa thay quần áo.

Ông nội về đúng giờ. Ăn sáng xong, ông vẫy Tiêu Trì đến phòng điều trị để châm cứu. Kiều Mộ sửa soạn phòng thuốc đầu vào đấy rồi sang phòng khám ngồi.

Đúng 9 giờ, Lí Thành An vào cửa không chệch lấy một phút!

"Sớm vậy. Gần đây thời tiết tốt, cũng ít bệnh nhân đến châm cứu, không cần vội thế đâu!" Lí Thành An cười toe toét. Tới trước quầy, hắn ta nghiêng mình, chống hai tay thoải mái trên mặt quầy, nhiệt tình nói: "Ở gần đây mở một quán món Tứ Xuyên được lắm, trưa nay đi nếm thử một bữa nhé!"

-----oOo-----

Chương 13: 'LÀM MÀU'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì đã từng nghe Kỷ Cảnh Hoán kể khá nhiều về 'lão Hứa' trong lời ông nội Kiều, ông ấy là một thầy phong thủy bậc nhất.

Anh cũng không tin loại chuyện 'coi mệnh' ấy. Song, lời này từ miệng ông nội Kiều nói ra, ít nhiều đang có ý nhắc nhở.

Dì Lưu không ăn tối ở đây nên chuẩn bị xong xuôi thì về' nhà.

Mọi người ngồi xuống. Nhìn thức ăn trên bàn, ông nội liền sai Kiều Mộ đi

lấy rượu.

"Không uống nhiều được ạ." Kiều Mộ đặt bát, đến tủ rượu lấy bình Mao Đài còn dư, rót một cốc nhỏ rồi lại cất chỗ rượu thừa đi.

Ông nội biết tối nay Tiêu Trì phải làm nhiệm vụ nên cầm cốc rượu trút làm hai chén con và kêu anh dùng bữa.

Ăn cơm xong trước, Kiều Mộ cầm di động ngồi dưới gốc hoa quế, gửi tin nhắn cho Hứa Thanh San, đòi cô nàng bù chù.

Hứa Thanh San nhanh chóng trả lời bằng hai từ đơn giản: Không có.

Kiều Mộ liếc qua màn hình một cái rồi thoát khỏi cửa sổ. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đăng nhập vào nhóm bạn học.

Trong hội này không chỉ có bạn học cùng lớp mà còn cả rất nhiều người cô không nhớ nổi. Bởi vì không biết comment ra làm sao, nên một quãng thời gian rất dài Kiều Mộ đều ẩn tin tức trong nhóm, cũng chẳng bận tâm họ tán gẫu cái gì.

Tìm được Wechat của Hứa Triển Bằng, Kiều Mộ ấn vào, tiếp đó lật giở album. Cô hơi nhú mày.

Trang cá nhân chẳng hề có tí nội dung nào liên quan đến chuyện anh ta đã kết hôn, cũng không nhắc tới có bạn gái hay chưa. Nội dung toàn là những mẫu truyện 'hạt giống tâm hồn' hoặc linh tinh các kiểu.

Anh ta cũng không đăng thường xuyên lắm, một tháng 2, 3 bài. Lần gần đây nhất thì khoe một chiếc Maybach màu đỏ.

Dưới bài đăng có vô số like và bình luận.

Kiều Mộ thoát ra, cẩn thận nhớ lại bức ảnh cưới đã trông thấy lúc đến nhà Khương Bán Hạ thăm khám, và người đàn ông trung niên bỗng dưng xuất hiện kia nữa. Cô cảm giác càng ngẫm càng không hiểu.

Mở trang web, tiện tay tìm kiếm về Sang Thiên, Kiều Mộ phát hiện chủ tịch hội đồng quản trị lại chính là người đàn ông mà cô từng gặp đó: tướng mạo

hung dữ, đôi mắt chiếm rất ít chỗ trên mặt, mũi tẹt, môi dày.

Tải ảnh về, thoát khỏi trang web, Kiều Mộ gửi tin nhắn cho Hứa Thanh San, bảo cô nàng nhận xét về bộ dạng người này.

Cô nàng nói tướng mạo Lữ Triển Bằng là tướng xấu, sẽ chết đột tử. Không biết số mệnh của người này thì thế nào.

Hứa Thanh San hồi đáp rất mau: Người này tai mỏng, ai nói gì cũng nghe, lông mày giao nhau không tách rời, trong mắt lộ ác khí, chẳng phải người tốt. Hai tay không sạch... Nói đơn giản chính là kẻ tội ác tày Trời, bụng dạ nham hiểm. Mày quen à?

'Không quen'. Kiều Mộ gửi một tin trả lời. Hứa Thanh San lại gửi tới tin nữa: 'Đàn anh kia của mày được đấy.'

'Đừng nói với tao mày xem tới xem lui thì anh ấy không phải hoa đào nát nhá!' Kiều Mộ âm thầm trợn mắt.

-----oOo-----

Chương 14: 'ĐAU DÃ MAN ẤY...'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ đáp 'vâng' rồi quay lại bên phòng khám.

Lúc sau, gã đến hỏi khám bệnh đi ra ngoài, đỡ một người từ trên xe xuống. Người nọ cao và gầy, đeo khẩu trang nên không nhìn ra được tuổi tác, đôi mắt lạnh căm lia tới, thoạt trông hết ma cà rồng đã lâu rồi chưa hút máu.

Kiều Mộ cảm thấy quen quen. Cô đứng lên, chờ họ vào thì đóng cửa lớn, tiếp đó đi theo giúp đỡ.

Ông nội đang bắt mạch cho người nọ. Thấy cô vào, ông cụ xua tay tỏ vẻ

không vui: "Ở đây không cần cháu nhiều chuyện! Ra ngoài!"

Kiều Mộ hít một hơi thật sâu, cúi đầu lặng lẽ lui bước.

Trở lại phòng khám, Kiều Mộ ngồi xuống ghế, càng nghĩ càng thấy quái lạ, nhưng không dám tới nhìn trộm. Trong lòng cô như có vuốt mèo đang gãi gãi.

Lát sau, người đàn ông đi vào lúc trước cũng lui ra ngoài, gã im lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện quầy tiếp đón bệnh nhân.

Kiều Mộ ngẩng đầu thoáng đưa mắt rồi cúi xuống cất sự tò mò của mình đi. Cô lấy sổ ghi chép của Kiều Huy, đọc tiếp đoạn hôm qua.

Tuy không tìm ra được nguyên nhân tê liệt dây thần kinh, nhưng cô đã học cách của ông nội, dựa theo những đánh dấu trên ghi chép của Kiều Huy: Lúc châm kim ở mỗi huyệt vị khác nhau đã biết tăng độ sâu, điều chỉnh thời gian, cảm giác đau đã mãnh liệt hơn rất nhiều so với trước kia.

Nửa tiếng sau, gã đàn ông ngồi trước mặt đứng dậy sang phòng trị liệu. Kiều Mộ mất tập trung, liếc một cái, cất sổ ghi chép đi.

Hiếm khi đích thân tiễn bệnh nhân, ông nội đứng trước cửa dõi mắt nhìn chiếc xe chạy xa dần. Tay vẫn chắp sau lưng, cũng không hề ngoảnh đầu, ông nói: "Kiều Mộ!"

"Ông ơi!" Kiều Mộ ngơ ngác đứng dậy.

"Từ mai, ông không cho phép cháu giúp việc trong phòng khám nữa." Ông nội bỏ lại câu này, đoạn nhắc chân qua ngưỡng cửa, đi thẳng.

Kiều Mộ nhanh chóng đuổi theo ông ra ngoài: "Ông ơi."

Ông cụ Kiều càng rảo bước, hiển nhiên không định giải thích tại sao lại làm thế.

Kiều Mộ đứng ngoài cửa. Ánh nắng ban trưa chói chang chiếu xuống, hong da đầu cô nóng lên từng hồi.

Ông nội đi vào trong ngõ, bước chân nặng nề, bóng lưng gầy gầy xương xương dần dần ra khỏi tầm mắt, từ đầu chí cuối ông không hề quay đầu lại. Lau mồ hôi trên trán, Kiều Mộ vào phòng khám lấy hòm thuốc rồi đóng cửa, lái xe đến khu vực nội thành mới tìm Hứa Thanh San.

Hôm nay, cô nàng hẹn xem đường tình duyên cho một vị khách, đúng dịp quán rượu kiểm kê cuối tháng.

Kiều Mộ tỉ mỉ nhớ lại cách cư xử của mình trong quãng thời gian sau khi về nước, hình như đâu có xảy ra sai sót gì, ngoài việc bị gã lưu manh Tiêu Trì kia bám lấy.

Ngắm rất lâu, vẫn không có manh mối. Hứa Thanh San cũng không nốt. Phân tích nửa ngày mà chẳng lý giải nổi.

"Hay mày đi làm trước đi! Ở bệnh viện tiếp xúc với đông bệnh nhân hơn, cũng nhiều ca bệnh hơn." Hứa Thanh San đẩy tách cà phê qua, vẻ mặt đầy thông cảm, "Đừng buồn bực nữa, có phải lần đầu đâu."

-----oOo-----

Chương 15: 'ANH HẠ LƯU THÌ CÓ..'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan.

Buổi sáng tỉnh giấc, bên ngoài hãy còn đổ mưa. Nước mưa gõ lộp độp trên mái ngói.

Kiều Mộ bò dậy đi đánh răng rửa mặt, soi gương cố gắng một hồi, vẫn vô ích như xưa. Cô đánh răng rửa mặt thật nhanh rồi thay quần áo xuống lầu.

Người mà Kiều Huy muốn cô gặp là Tần Ân. Hôm qua, anh ta đến tìm ông nội để khám bệnh, về sau tới Garden Expo Park xảy ra tai nạn, còn lên xe anh ta nghỉ ngơi.

Nói thật, Kiều Mộ không hề muốn gặp Tần Bản, cô sợ bị quẩn lầy lắm rồi.

Rẽ sang phòng trị liệu, ông nội cầm một quyển sách y ngồi trên chiếc ghế bập bênh, cũng chẳng biết có đang đọc hay không.

Kiều Mộ cất tiếng chào và bước vào thu dọn túi rác: "Lát nữa cháu phải ra ngoài một chuyến, tối cháu mới về được ạ."

"Đi đi. Hôm nay phòng khám đóng cửa." Ông nội cũng chẳng buồn ngẩng đầu, xua xua tay.

Kiều Mộ 'vâng' một tiếng, đoạn trở vào trong viện chuẩn bị bữa sáng. Ăn xong thì cũng gần tới giờ, cô sửa soạn hòm thuốc cẩn thận rồi lái xe của Hứa Thanh San đến khách sạn.

Tần Bản ở một khách sạn trong khu nội thành mới. Trên đường mưa to như trút, Kiều Mộ ra khỏi nhà trước 40 phút mà vẫn suýt muộn.

Vào đại sảnh, người đàn ông hôm qua cùng đợi trong phòng khám với cô đi tới chào đón, lịch sự nói: "Bác sĩ Kiều, anh Tần đang đợi cô."

Kiều Mộ lễ độ gật đầu một cái, tiếp đó đi theo người đó về phía quầy bar.

Tần Bản vẫn đeo khẩu trang, đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Đến trước mặt anh ta, cô khách sáo giơ tay ra như người xa lạ mới gặp lần đầu: "Chào anh Tần! Tôi là Kiều Mộ."

Tần Bản đứng dậy, đưa tay phải bắt tay với cô, "Kiều Huy đã nói cụ thể với em phải làm gì rồi chứ!"

"Rồi!" Kiều Mộ gật đầu.

"Vậy đi thôi!" Tần Bản quay người, đá lười vào răng khể 'chẹp' một cái, mang vẻ mặt không chút cảm xúc đi ra ngoài.

Kiều Mộ theo sau. Cô về xe lấy hòm thuốc khám bệnh tại nhà rồi ngồi cùng xe với anh ta, xuất phát tới xưởng thuốc.

Trên đường không ai nói câu gì. Kiều Mộ cầm di động lướt net giết thời gian nhưng cô hơi mất tập trung. Ngay cả Kiều Huy cũng bị anh ta lay chuyển, có thể thấy được anh ta thực sự đã thay đổi khá nhiều. Song, cô vẫn rất kháng cự, thậm chí có phần muốn 'bụp' anh ta.

Nhà máy xây dựng ở ngoại ô với quy mô trung bình.

Xuống xe, Kiều Mộ lấy ô trong túi mở, đeo hòm thuốc thông thả theo sau họ. Lúc vào cửa, người đàn ông lái xe trình thư mời cho bảo vệ, bởi vậy họ đi vào thẳng một mạch mà không có ai ngăn trở.

Nhà xưởng này chủ yếu sản xuất tì bà lộ. Cái thứ mùi nhiều đường ấy ủ trong thời gian dài khá là buồn nôn.

Đứng ở cửa chừng 10 phút thì chủ nhiệm phân xưởng tới, ra hiệu cho họ thay quần áo vô trùng.

-----oOo-----

Chương 16: 'Vẫn Phải Để Em Cởi Thôi!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ khoanh tay, lặng yên đứng sau cửa phòng thuốc. Cô nghe rõ giọng Tiêu Trì truyền tới: "Ngân Kiều chỉ là con nhóc ranh, khác với cô ấy."

Tiếng chân giẫm lên nước, cộp cộp băng qua hành lang gấp khúc, biến mất ở cửa nhỏ dẫn vào trong viện. Tiếng đóng cửa vang lên, mọi thứ quay về với im ắng.

Kiều Mộ bật đèn. Cô cúi đầu, siết chặt lọ thuốc trị ngoại thương trong tay và thả lỏng bả vai. Rồi cô tắt đèn, đi đến phòng trị liệu, cả căn phòng sắc mùi máu, nồng nặc đặc sệt. Trong không khí toàn hơi thở của anh.

Cô đứng thờ người ở cửa một chốc mới bước vào, buộc chặt túi rác đựng quần áo dính máu rồi tắt điện khê khàng lên lầu.

Mơ mơ màng màng thiếp đi, khi Trời chưa sáng thì Kiều Mộ đã tỉnh giấc.

Dậy sớm hơn cô, ông nội đang ngồi một mình sau bàn đón tiếp bệnh nhân, đèn cũng không bật. Ông cầm cái giẻ tì mẩn lau chùi tấm bảng hiệu kia.

Kiều Mộ đi tới, khê đánh tiếng: "Ông ơi?"

"Bảng hiệu bẩn rồi, ông lau chút! Cháu bận gì thì làm đi!" Ông nội không ngẩng đầu, giọng điệu không tốt lắm.

Kiều Mộ khê mím môi, lùi hai bước, đoạn ngập ngừng quay gót. Cô bung ô trở lại trong viện làm bữa sáng.

Ăn xong, cô đến khách sạn tập hợp với Tần Bân, tới một xưởng dược khác. Mưa nhỏ bớt, mây đen dần tan.

Kiều Mộ đeo hòm thuốc, thanh thoi theo sau Tần Bân và trợ lý của anh ta, ghé qua phân xưởng sản xuất của nhà máy dược phẩm.

Ở đây sản xuất thuốc viên đông y, đâu đâu cũng mang theo vị ngọt kỳ lạ.

Có kinh nghiệm của ngày hôm qua, cảm giác buồn nôn tuy hãy còn nhưng không dữ dội.

"Vấn đề vệ sinh có vẻ hơi nghiêm trọng, hệ thống xử lý nước bẩn gần như không có. Trở về đánh giá tính khả thi của việc thu mua lần nữa." Tần Bân bỗng cất lời, song tầm mắt thì dừng trên mặt Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, em có nhìn ra vấn đề gì không?"

Kiều Mộ lắc đầu.

Tần Bân thoáng mỉm cười, quanh lại rồi ra hiệu cho cô nhìn ra ngoài.

Theo ngón tay anh ta chỉ, Kiều Mộ trông thấy quy mô của nhà máy này thua xa nhà máy đã xem sáng hôm qua, tuy nhiên nhà kho rộng gấp đôi so với bên đó.

Nguyên liệu điều chế thuốc đông y đều phơi khô hoặc sấy khô giống nhau. Hiện tại, mặc dù mưa nhỏ nhưng việc chuyển nguyên liệu trong kiểu thời tiết này, rõ ràng có phần không phù hợp.

Đặc biệt là hai nhà xưởng đã nửa ngừng hoạt động, đội mưa bốc vác trong cùng một ngày, càng khác thường.

"Đi thôi!" Tần Bân nhú mày, hờ hững nói: "Thực ra, anh cũng chẳng phát hiện thấy điều gì lạ cả."

Kiều Mộ thu lại tầm mắt, không hề có ý muốn hỏi thăm.

Về đến nội thành, Mạnh Trường Phong gọi điện thoại đến dặn cô chuẩn bị hồ sơ, anh ta đã sẵn sàng giới thiệu cô vào bệnh viện Đông y.

-----oOo-----

Chương 17: 'EM XÓT ANH À?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Mặt Kiều Mộ không có lấy tí tẹo biểu cảm dư thừa. Cô cứ thế nhìn anh, ngón tay hết đang chơi đàn piano, lướt qua lướt lại trên những tờ tiền lẻ. Đôi mắt sáng đến nỗi như thể mới ngâm trong nước nho, đáy mắt toát lên vẻ tinh quái.

"Là cam chịu làm thịt cá." Con người sâu thẳm của Tiêu Trì chiếu thẳng vào mắt Kiều Mộ. Món tiền lẻ anh đưa là con số may mắn của cô, chắc hẳn cô hiểu.

Mưa rơi tí tách. Cả thế giới dường như tĩnh lặng hẳn đi, chẳng nghe thấy âm thanh nào khác nữa.

Kiều Mộ quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới, rồi chậm rãi đứng dậy, cô đẩy ghế ra, bước về phía anh. Quen biết chưa tới mấy ngày mà đã muốn bảo cô chữa trị cho anh cả đời cơ đấy. Mơ đi!

Tiêu Trì nhướng mày, trái tim hết đang tăng tốc đập nhanh hơn.

Dừng lại sau lưng Tiêu Trì, chính lúc anh không hề đề phòng, Kiều Mộ bất thành linh néo mạnh vào huyết nhĩ môn của Tiêu Trì, còn tay trái vuốt ve cằm anh. Cô khom người ghé sát vành tai Tiêu Trì và bảo: "Anh cảm thấy tôi dễ bắt nạt lắm, hửm?"

Trước mắt Tiêu Trì tối thui, cơ nơi khóe mắt run bần bật. Anh vô thức nuốt một ngụm nước miếng: "Em muốn?"

"Anh đoán xem!" Kiều Mộ trả lời. Cô lại tăng thêm lực trên tay trái. Bụng ngón tay phải trượt xuống dưới cằm Tiêu Trì, nán lại một chốc trên yết hầu của anh, tiếp đó dịch xuống từng tắc từng tắc.

"Em sờ đi đâu đấy?" Dây thần kinh của Tiêu Trì kéo căng, sau gáy truyền tới

cơ đau buốt. Anh có thứ ảo giác cô thật sự sẽ chinh chết mình.

Kiều Mộ nhếch mày: "Cơ bụng."

Bầu không khí thoáng chốc lại trầm lắng, tiếng hít thở giữa đôi bên dần dần khuếch đại. 5 phút sau, Kiều Mộ sờ soạng một phen, còn cổ tình nhéo một phát. Nom anh vã mồ hôi như tắm, cô rút tay về, sảng khoái ngồi lại chỗ cũ: "Ăn cơm!"

Tiêu Trì khép hờ mắt đầy vẻ nguy hiểm, hơi thở hắt còn hỗn hển: "Sàm sỡ đã rồi chạy, em đùa tôi hả?"

"Anh cho tôi đùa còn gì?" Kiều Mộ cất tiền vào túi, liếc anh một cái. Cô lấy hộp đồ ăn, cúi đầu mở nắp, cầm đũa bình thản dùng cơm.

"Em thì không đùa chắc?" Tiêu Trì mở hộp còn lại. Nhịp thở của anh vẫn chưa ổn định, lửa giận bốc lên: "5 phút! Tôi nhớ rồi đấy!"

"Ai nói cam lòng làm cá thịt?" Kiều Mộ dừng dừng vắn lại.

Bị sặc nước miếng, Tiêu Trì ho một trận liên ngoan ngoãn ăn cơm. Ánh cười trong mắt Kiều Mộ đậm thêm. Ăn xong, cô thu dọn hộp cơm, súc miệng, đứng dậy lên lầu.

Tiêu Trì ăn xong, dọn bàn sạch sẽ thì trở lại trước cửa phòng trị liệu hút thuốc.

Qua chừng nửa tiếng, Kiều Mộ đeo túi đi tới. Cô móc trong túi áo khoác ra vài quả khô, nhét vào tay anh: "Xưởng thuốc của Sang Thiên trữ một lượng rất lớn thứ này, trộn lẫn với thảo quả."

Tiêu Trì nhận lấy. Không khí ẩm ướt, mùi hương tao nhã thoang thoảng trên người cô, có vẻ càng nồng đượm hơn những ngày nắng.

-----oOo-----

Chương 18: 'TAO CŨNG TUYỆT VỌNG LẮM ẤY...'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Huy trầm lặng hẳn đi. Thoáng sau, anh ấy khẽ cười ra tiếng: "Chị dâu em đã nhận lời cầu hôn của anh rồi. Làm xong thí nghiệm, cô ấy sẽ theo anh về Lâm Châu gặp ông nội."

"Tuyệt quá!" Đáy mắt Kiều Mộ toát lên niềm vui, giọng điệu tức thì trở nên nhẹ nhõm: "Phía ông nội bên này, anh cứ yên tâm! Em có cách ứng phó, dù sao da mặt em cũng dày."

Kiều Huy lại cười như một tên ngốc.

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ thở phào một hơi, may mà Kiều Huy không gửi gắm cô cho Tần Bân. Cô ngẩn người một lúc rồi lấy món tiền lẻ Tiêu Trì cho mình từ trong túi ra, vuốt phẳng từng tờ, trải lên bàn đọc sách.

Tổng cộng chín tệ.

Kiều Mộ nhìn đăm đăm một hồi, trong tâm trí cô hiện ra dáng vẻ anh ngoan ngoãn bị mình trêu chọc. Cô khẽ mím môi, thu tiền lại, lấy một cái túi trong suốt không thấm nước trong ngăn kéo, gói tiền thật cẩn thận, tính để vào xe.

Đây là con số may mắn của cô. Có điều, dựa vào cái tính lưu manh của Tiêu Trì, số tiền này hơn phân nửa là có ý khác... Phí đăng ký làm thủ tục kết hôn.

Chưa từng thấy ai mặt mo không biết xấu hổ như vậy...

Hôm sau, Kiều Mộ thức dậy từ sáng sớm. Rốt cuộc đã tạnh mưa, bầu Trời quang đãng không một tia tạp chất, xanh trong đến lóa mắt.

Đánh răng, rửa mặt, đi xuống lầu. Ông nội không thấy đâu, chim họa mi của ông cũng được mang theo.

Cô lắc đầu, lặng lẽ đi luyện cọc gỗ.

Đến giờ, ông nội về ăn sáng xong rồi giống như hôm qua, cùng bác Trần A sang nhà Hứa Thanh San chơi mặt chược, chẳng hề có ý mở cửa phòng khám để làm việc.

Kiều Mộ dờ khóc dờ cười. Cô sửa soạn hòm thuốc, sau đấy lái xe đi gặp Tần Bân. Hôm nay là ngày cuối cùng.

Bên cạnh anh ta có thêm mấy vị nữa, hình như người của đội đánh giá đều đến đủ hết. Cô đi cùng bọn họ rõ ràng có phần lạc quẻ.

Buổi trưa từ xưởng thuốc trở về thành phố, Hứa Thanh San đột nhiên gọi điện thoại tới. Cơm trưa cũng không ăn, Kiều Mộ nhanh chóng lái xe của mình đến bệnh viện.

Hứa Thanh San bị trầy da, trên người hơi bầm. Tuy không nghiêm trọng lắm nhưng cô nàng khá hoảng sợ.

Kiều Mộ còn chưa nói được với cô bạn mấy câu thì chị hai Thanh Sương cùng anh rể thứ tới. Một phút sau, chị cả và anh rể lớn cũng có mặt.

Một đám người vây quanh giường bệnh, nhìn Hứa Thanh San chẳng khác gì xem khỉ. Tất cả đều rất muốn tấn cô nàng.

Lần trước xem mồ mả cho người ta có được chiếc xe, kết quả bây giờ chưa được bao lâu, mưa một trận, sạt lở núi, quan tài lòi ra ngoài. Không đánh chết cô nàng coi như còn tốt chán.

"Chuyện đại khái là vậy, phải đền tiền ạ." Hứa Thanh San túm tay Kiều Mộ, nhìn chị cả và chị hai bằng bộ dạng đáng thương. "Em tiêu hết sạch rồi."

-----oOo-----

Chương 19: 'CỐ LÊN! EM NGỐC NHẤT MÀ!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ cup mi, ánh mắt lướt qua tách trà trong tay Tần Bân rồi dừng ở đường phố ngoài cửa sổ.

Tần Bân như thể ông chồng bị cấm sừng, nhớn nhác chất vấn người vợ đi trệch đường ray, thứ cảm giác này quả thực khiến con người ta không lấy gì làm dễ chịu. Đến bạn bè còn chẳng phải, thì anh ta lấy đâu ra tư cách.

Kiều Mộ híp mi, thu lại tầm mắt rồi ung dung quay sang nhìn Tần Bân. Cô khẽ nhấp môi, đáp: "Phải, tôi thích anh ấy."

"Kiều Mộ!" Khí đen bảng lảng nơi đáy mắt Tần Bân. Anh ta ngẩng đầu, cực lực khống chế cơn giận: "Anh ta cũng là người bệnh, sao em không kì thị?"

"Thận anh ấy tốt!" Giọng điệu thơ ơ, nhưng trong lời nói như bọc đầu đạn hạt nhân có lực sát thương khủng khiếp.

Lồng ngực Tần Bân nghẹt lại, bàn tay cầm tách trà đột nhiên siết chặt, run run. Khớp xương trên mu bàn tay trắng bệch thành một đường: "Hai người ở bên nhau thật sao?"

Kiều Mộ ngả người, thư thái dựa vào thành ghế. Ánh mặt trời rọi lên gương mặt cô, toát ra vẻ lạnh lùng, dường như đang cười: "Anh có tư cách và lập trường hỏi vậy à?"

Tần Bân đan mắt, anh ta từ từ buông tách trà, thu lại tất cả lửa giận, lùi một bước để tiến bước nhỏ hơn: "Mong em có thể nghiêm túc suy nghĩ chuyện tới công ti anh làm việc."

Kiều Mộ cong ngón trở búng khăn trải bàn, vô số những hạt bụi màu trắng bay lên giữa luồng sáng chói lóa. Cô nheo mắt: "Điên!"

"Cho anh một cơ hội đi!" Tần Bân nghiêng người, hơi khom lưng, hai tay anh ta đặt trên bàn đan bừa vào nhau, đôi mắt đen dậy sóng.

"Không làm nổi." Kiều Mộ gõ gõ bàn, lưu loát đứng dậy. Cô đeo túi, ung dung cất bước, "Đừng làm phiền tôi nữa! Tôi không phải bác sĩ khoa thần kinh."

Bóng dáng mảnh mai, sống lưng thẳng tắp, bước chân rõ ràng trở nên nhẹ

nhôm hơn, tựa như đã quẳng xuống được một cái bọc to bụi...

Từ trong quán trà đi ra, Kiều Mộ gọi điện thoại cho Hứa Thanh San, tiếp đó bắt taxi đến cửa hàng sửa xe.

Xe Kiều Huy không hư hỏng nặng lắm, vốn 2, 3 ngày là có thể sửa xong, nhưng đúng dịp kỳ nghỉ mừng 1 tháng 5 nên thời gian mới kéo dài. Hứa Thanh San sẽ giải quyết thủ tục bảo hiểm còn lại, vì vậy không cần cô phải chạy đi lo.

Mấy hôm nay Hứa Thanh San bị 'chỉnh' dã man lắm: hai mắt thâm quầng hết gấu trúc, da dẻ cũng mất hết vẻ sáng bóng.

Kiều Mộ liếc Hứa Thanh San một cái, ra hiệu cho cô nàng quay đầu xe, công ti của đường sự nằm ở khu vực này.

Trên đường, lọc qua một lượt tất cả những người đàn ông mình quen biết, Kiều Mộ quyết định gọi điện thoại cho Quan Công. Họ đều rất bận, chẳng biết có thời gian để giúp không.

Mạnh Trường Phong quá nho nhã, chả làm ăn gì được. mấy người bạn nổi khổ chơi thân khác cũng hiền lành, còn 'non gan' hơn cả cô. Hai ông anh rể của Hứa Thanh San thì khỏi trông mong. Chị cả, chị hai mà không mở miệng, đồ họ dám ra mặt.

-----oOo-----

Chương 20: 'RỒ RÀNG LÀ NGÂM EM ẤY!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Nhiệt độ của điều hòa để rất thấp, nhưng cửa sổ mở nên hầu như không cảm nhận được sự mát mẻ.

Kiều Mộ châm xong cho Ngân Kiều thì mình mấy đã mướt mồ hôi, quần áo dấp dính vào lưng, thật khó chịu.

Ngân Kiều nằm nhoài trên sô pha, hai tay chống nửa người, xem TV. Bầu không khí yên lặng lạ lùng.

Giả bộ xem giờ, Kiều Mộ nhìn kỹ một lượt, rồi thu lại tầm mắt tiếp tục để ý những thay đổi của kim châm trên cơ thể Ngân Kiều. Căn hộ này hẳn là đã lâu không có người ở, dù mở cửa sổ và bật điều hòa, song mùi mốc và mùi bụi khô nhàn nhạt trong không khí vẫn chẳng chịu tan đi.

Sàn gỗ có vẻ cũng chưa kịp lau chùi, phòng khách bên này lộn xộn những dấu chân, hành lang bên kia vẫn phủ một lớp bụi, chứng tỏ không có ai đi qua.

Nói cách khác, Tiêu Trì chưa về nhà, trừ phi họ có thể chịu được cái nóng, không bật điều hòa, và 'làm việc' một đêm trên sô pha.

5 phút trôi qua, Ngân Kiều cho nhỏ tiếng TV, ngoảnh đầu tán gẫu với Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, quan hệ của chị với anh Mạnh tốt lắm à? Tôi hay nghe anh ấy nhắc đến chị."

"Chúng tôi là sư huynh, sư muội." Kiều Mộ hờ hững đáp.

"Hèn gì." Ngân Kiều như vỡ lẽ, lại nói: "Anh ấy rất thích chị thì phải. Album ảnh thời Đại học gần như toàn ảnh chụp chị, luận văn tốt nghiệp nghiên cứu sinh cũng viết về chị."

Kiều Mộ nhếch mày: "Tôi biết."

Ngân Kiều chớp mắt, cạn từ, hồi lâu mới hỏi tiếp: "Anh ấy từng thổ lộ với chị chưa?"

Kiều Mộ rũ mi, xoay xoay kim trên người Ngân Kiều, đáy mắt xẹt qua ánh cười: "Cô có hứng thú với anh ta hay là yêu thầm?"

Ngân Kiều sắc nước bọt, "Đều không phải."

"Tôi không phải tình địch của cô. Tình địch giả tưởng cũng không phải nốt."

Bằng giọng điệu băng quơ, Kiều Mộ lật tẩy dụng ý mà cô ta mời mình tới: "Ngoài ra, anh ấy không biết cô hẹn tôi đến nhà anh ấy, tôi nói đúng chứ?"

Ngân Kiều kinh ngạc, trong mắt tăng thêm vẻ tán thưởng: "Chị làm bác sĩ uổng quá!"

"Khen tôi à?" Kiều Mộ nhìn đồng hồ đeo tay, bắt đầu chậm rãi rút kim. "Cô cũng khá lắm. Tuy nhiên hơi ngốc, hoặc giả thật sự có gì với anh ta nên mới mắc lừa. Khiến cô nhọc công sắp đặt thế này, thật áy náy."

"Cũng không nhọc công lắm!" Nụ cười của Ngân Kiều tắt ngúm, cô ta thoáng xấu hổ.

Kiều Mộ 'ừm' một tiếng, thông thả mở hòm thuốc, cất kim và nói: "Nếu là tôi, tôi sẽ kéo dài 5 phút nữa, như vậy Tiêu Trì vào đến cửa một cái là vừa vặn chạm mặt. Tiếc rằng cô đã chột dạ."

Ngân Kiều đứng dậy, siết chặt nắm tay, nét mặt vẫn bình tĩnh như thường: "Sao chị thấy được?"

Đóng hòm thuốc, Kiều Mộ xách lấy và đứng lên, ung dung nhìn thẳng vào mắt Ngân Kiều, duỗi tay chọc vào ngực trái của cô ta: "Chỗ này đập nhanh quá!"

-----oOo-----

Chương 21: 'ĐÙA ANH CHƠI...'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Các buồng vệ sinh của nhà hàng rất nhỏ, hai người cùng chen chúc ở đây, không gian càng lộ rõ sự chật chội.

Kiều Mộ không thể cử động, hai tay cô bị anh giữ sau lưng. Tiêu Trì cúi xuống, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Kiều Mộ với khoảng cách rất gần, hơi thở nóng hổi phất qua gò má cô ngửa ngửa, "Không trốn?"

"Ai trốn?" Kiều Mộ nhú mày. Cô rảnh quá mới phải trốn anh.

"Giả ngốc." Tiêu Trì lần nữa ép sát, gọng kính tì lên mặt cô, rất nhanh đã để lại vết hằn hơi sâu.

"Tôi không cần phải giả vờ. Anh..." Lời mới nói được một nửa thì Tiêu Trì đã rút luôn cây trâm cài trên búi tóc của Kiều Mộ xuống. Năm ngón tay anh dán lên má cô, luồn vào mái tóc. Đôi môi chưa kịp phòng bị đã bị anh ngậm lấy, lấp kín nửa câu còn lại.

Nụ hôn của mãnh liệt mà chuyên chú, khí thế ào ạt. Kiều Mộ không thể nhúc nhích, nên ngoan ngoãn để anh hôn cho thỏa.

Không biết kéo dài bao lâu, cuối cùng Tiêu Trì cũng buông Kiều Mộ ra. Cả hai đều thở gấp. Kiều Mộ né tránh ánh mắt viết đầy ham muốn chiếm giữ của Tiêu Trì, nhưng cơ thể vẫn trong vòng ôm của anh. Lòng bàn tay anh đặt lên trái tim cô, ấn mạnh xuống, khiến cô hơi nhói đau.

Bầu không khí có một thoáng im lặng, hành lang ngoài kia bất chợt vang lên tiếng bước chân, rồi dừng ở cửa.

Kiều Mộ không nói gì, sống lưng dầm mồ hôi. Cô khẽ nhăn mày, ổn định lại nhịp hô hấp.

Tiêu Trì cũng nhú mày. Anh hít thở nhẹ nhàng, mau chóng bế cô, giẫm một phát, ngồi lên bồn cầu.

Tiếng bước chân đi đến, kèm theo đó là một hồi tiếng nước chảy róc rách. Lát sau, lại có tiếng bước chân tiến vào. Có tiếng nước chảy, một trong số họ họ khan một tiếng, nói rất nhẹ nhàng chậm rãi: "Khi nào xuất hàng?"

"Gần đây bị để mắt gắt gao, yên phận hết cả." Một giọng khác đáp lời.

"Thằng nhãi họ Lí kia dễ lung lay, e rằng không đáng tin."

"Ờ."

Đối thoại ngừng tại đây, kế tiếp là tiếng xối nước, tiếng bước chân nặng nề và mạnh mẽ, một trước một sau rời khỏi nhà vệ sinh.

Phút chốc, trên đầu, trên mặt Tiêu Trì đã mướt mồ hôi. Đặt cô xuống, quay lưng áp vào tường, lòng bàn tay anh tiếp tục nhấn lên ngực cô, mang theo hơi thở thô mà trầm. Tim Kiều Mộ cũng vọt lên cổ họng. Cô túm lấy áo sơ mi của anh, hai tay không ngừng run run. Bên tai toàn là tiếng trái tim đập rộn của hai người.

Chừng một phút trôi qua, Tiêu Trì cúi xuống nhìn đôi bàn tay trắng trẻo sạch sẽ trước ngực mình, anh nhếch môi cười xấu xa: "Lại chẳng phải bắt gian, em hoảng cái gì?"

"Tôi không hoảng." Giọng Kiều Mộ đều đều. Cô thả tay, nhân tiện vuốt phẳng áo cho anh.

"Hôm đó lên nhà tôi, em ghen hửm?" Tiêu Trì thấp giọng: "Nói thật đi!"

Lòng bàn tay Kiều Mộ ướt mồ hôi: "Nghĩ nhiều quá!"

Tiêu Trì cúi đầu, khẽ cắn vành tai của Kiều Mộ: "Về nhất định phải 'trừng trị' em mới được."

-----oOo-----

Chương 22: 'TÔI KHÔNG TỰ NGƯỢC NHƯ VẬY.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì nói chuyện điện thoại bằng cái giọng yếu xìu một lúc thì lấy cớ đi y tá đang tới xử lý vết thương cho mình để cúp máy.

Ngồi thẳng dậy, vô tình chạm vào ánh mắt sâu xa của Quan Công, anh sầm mặt: "Nhìn gì mà nhìn?"

"Điện thoại của bác sĩ Kiều hả!" Đầu Quan Công vẫn đang quẩn đầy băng gạc, đau đến nhe cả răng, "Có phải lại trên người ta không? Ông đừng làm người ta bay mất đấy!"

Tiêu Trì móc bao thuốc lá trong túi, nghĩ một tẹo lại nhét vào. Anh híp đôi mắt đen nhánh sâu thẳm mang theo vẻ nguy hiểm: "Không bay được đâu."

Quan Công thở hào hển một hồi rồi nói với giọng nghiêm túc: "Cô ấy là bác sĩ, ông tưởng cô ấy không nghe ra ông đang giả vờ sao?"

Tiêu Trì lấy di động, nhẹ nhàng mở bức ảnh chụp bóng lưng ra xem kỹ một chốc, đoạn xóa bỏ, "Chẳng phải cậu nên ngắt đi rồi à?"

Quan Công dờ mắt, lần nữa 'shhhh...' một tiếng. Thuốc tê của gã vừa hết, còn tiêm mấy mũi vào đùi, đau chết đi được, ngắt cái lông gà ấy.

Tiêu Trì lặng thinh. Anh hơi nhếch mày, tay phải để trên đùi chốc chốc lại đánh nhịp. Mùi vị cảnh cáo trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Quan Công bị anh nhìn chăm chăm mà toàn thân cũng mất tự nhiên, gã thở dài một hơi, gắng sức nhắm mắt lại.

Chừng 10 phút sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Tiêu Trì trừng mắt lờm Quan Công đang lặng lẽ vén mi, tiếp đó anh đứng dậy mở cửa. Thấy là Kiều Mộ tới, anh nghiêng mình đi ra, tiện thể đóng cửa vào.

Kiều Mộ khoanh tay nhìn anh, đáy mắt đen láy của cô bùng lên ngọn lửa: "Chưa chết?"

Trong điện thoại, anh bảo cô rằng bị đâm một dao vào ngực, không biết có thể sống được bao lâu nữa. Cô nghĩ suốt dọc đường, bị thương ở ngực hẳn là đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt chứ không phải phòng bệnh thông thường, trực giác mách bảo anh đang nói dối. Quả nhiên...

"Dọa em rồi hả?" Tiêu Trì cột nhả gác tay lên vai cô, cơ mà vừa chạm vào liền bị hất ra với sức lực ghê gớm.

Buông tay xuống, vết thương sau lưng bị kéo căng, anh đau đến gập cả người, hít một ngụm khí lạnh.

"Còn vờ vịt." Kiều Mộ lùi lại. Nhân lúc anh đứng thẳng dậy, cô giơ một tay tóm lấy bả vai anh, buộc anh quay qua, tay kia nhanh chóng vén áo phông của anh lên.

Mình mấy anh toàn mùi máu, quần áo cũng nhuộm đầy máu. Kéo cao chiếc áo, lưng anh dày đặc những vết thương có nông, có sâu. Miệng một số vết thương còn lẫn cả mảnh kính vỡ.

Thời gian chảy máu đã lâu, vết thương dính vào vải áo, vén lên thế này, Tiêu Trì lại hít sâu một hơi. Anh quay đầu ghé sát tai cô, cười bảo: "Không lừa em thật mà!"

Kiều Mộ thả tay, cúi đầu lấy phong thư chuyển phát nhanh trong túi, chậm rãi nhét vào tay anh, tiếp đó cất bước toan rời đi.

Cầm được phong thư, Tiêu Trì mau lẹ tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, kéo cô lại. "Đến cũng đến rồi, dẫu sao cũng phải ngó Quan Công cái chứ! Trước đây cậu ta đã giúp em việc lớn còn gì."

-----oOo-----

Chương 23: 'TRÔNG THẤY EM, SỐT NÀY KHÔNG HẠ ĐƯỢC ĐÂU.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Bị cô bé đụng vào, Kiều Mộ khẽ lão đảo, đôi con ngươi thăm lại.

"Trương Dương sẽ bị bố anh ấy đánh chết mất!" Hai tay Hoàng Viện giữ di động của Kiều Mộ. Đôi môi em ấy tái nhợt run run, trán nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu.

Kiều Mộ nhú mày. Nhận ra đây chính là cô bé Hoàng Viện mà Khương Bán Hạ nhờ mình trông nom, tức thì Kiều Mộ giơ tay nhấn xuống huyết nhĩ môn của cô bé. Cậu trai tên Trương Dương bị ngộ độc thức ăn, còn không đưa tới bệnh viện thì tính mạng cũng đi tong.

Mắt Hoàng Viện tối sầm, mềm nhũn ngã xuống giường, đè lên người Trương Dương.

Kiều Mộ gọi điện thoại cho cấp cứu lần nữa, thông báo tình trạng bệnh nhân và địa chỉ. Tiêm xong thuốc nước vào tĩnh mạch Trương Dương, cô bé Hoàng Viện đã ngất xỉu sang giường khác rồi khẩn cấp gây nôn cho Trương Dương.

Một phút trôi qua, cuối cùng Trương Dương cũng nôn được.

Kiều Mộ lại trút cho cậu ta uống hơn nửa cốc thuốc gây nôn. Một tay cô cạy miệng Trương Dương, tay kia cầm cái thìa inox, đè cuống lưỡi cậu ấy, tiếp tục làm cho cậu ấy nôn ra.

Sau 3 lần nôn, về cơ bản Trương Dương đã trút hết những thứ trong dạ dày.

Kiều Mộ nhìn đồng hồ đeo tay, đoạn đỡ cậu ấy nằm tử tế. Tiếp đó, cô khom người buộc chặt túi rác, xách ra ngoài, bung ô đem bỏ vào thùng rác lớn trong sân.

Quay lại phòng trị liệu thì xe cứu thương cũng đến cửa.

Có lẽ ông nội nghe thấy tiếng còi hú nên che ô đi về nhà. Thấy trong phòng trị liệu có thêm một cô bé, ông nhú chặt hàng mày: "Chuyện gì đây?"

"Bị cháu làm cho ngất đi đấy ạ." Kiều Mộ bước tới, cúi xuống nhấn lên huyết nhĩ môn trung của Hoàng Viện.

Ngồi sau quầy tiếp đón bệnh nhân, ông nội dựa lưng vào ghế, mắt hồ lim dim.

Hoàng Viện đau đến tinh cả người. Ngơ ngác nhìn một vòng không thấy Trương Dương, cô bé liền cuống quýt: "Chị ơi, Trương Dương đâu?"

"Đưa đi viện rồi! Nhân Tế Đường không có thiết bị cấp cứu, cậu ấy bị ngộ độc thức ăn, giữ lại không bị bố cậu ấy đánh chết thì cũng sẽ chết vì ngộ độc." Kiều Mộ ngồi xuống, nhìn Hoàng Viện với ánh mắt sắc bén, "Cậu ấy là bạn trai em à?"

"Mắc mớ gì đến chị!" Hoàng Viện cấp tốc xuống giường, cô bé lùi hai bước, rồi cầm đầu chạy ra ngoài.

Kiều Mộ đuổi theo, nghiêm giọng gọi con bé: "Hoàng Viện, em đứng lại!"

Hoàng Viện giật mình, tức khắc dừng bước. Con bé đứng sững như trời trồng, máy móc ngoảnh đầu lại, hai chân không ngừng run rẩy: "Sao chị biết tên tôi?"

Bên ngoài tiếng mưa rơi ào ào, phòng khám đông y chưa bật hết đèn. Đứng giữa phòng trị liệu mang phong vị cổ xưa, khuôn mặt xinh đẹp mộc mạc của Kiều Mộ được ánh đèn bao phủ, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, hết những nữ quỷ chuẩn bị giết người trong truyện Liêu Trai.

-----oOo-----

Chương 24: 'TÌM ĐÂU ĐƯỢC CẬU CHÀNG NON TƠ NÀY ĐÃY?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Ánh mắt Trương Lương Nghiệp lộ vẻ khen ngợi. Lão nho nhã tỏ rõ mục đích của mình: "Tổng giám đốc Tần là một người bạn rận, kẻ hèn đã hện mấy lần mà không gặp được! Hi vọng bác sĩ Kiều bắc giúp cho cây cầu."

Cô gái này không đơn giản, đôi mắt nhìn người hết tia X quang, soi thấu cả trong lẫn ngoài.

Lão vốn định mượn danh nghĩa con trai cảm ơn cô, giả bộ trùng hợp, dần dần thắt chặt quan hệ, không ngờ bị cô nhìn thấu ngay tức thì.

Trương Lương Nghiệp nhắc tách trà, cúi đầu khẽ ngửi mùi hương, tay trái gõ nhẹ vài cái lên bàn, khéo mắt quét qua khuôn mặt cậu con trai đang lơ ngơ. Lão mỉm cười che đậy sự gượng gạo của bản thân.

"E rằng phải khiến tổng giám đốc Trương thất vọng rồi. Quan hệ giữa chúng tôi bình thường lắm, còn không tính là quen thân." Kiều Mộ từ chối một cách rõ ràng.

Ngay cả mặt Tần Ân, cô còn chả muốn thấy, nên sẽ càng không xen vào chuyện công việc của anh ta. Đối với Kiều Mộ, anh ta chỉ là một bệnh nhân từng dưỡng bệnh ở nhà cô, không hơn.

"Không sao, không sao!" Mặt Trương Lương Nghiệp toát ra vẻ 'nằm trong dự liệu', tuy nhiên cặp mắt lại sắc nhọn hết mắt chim ưng.

Lí Thành An không nói thế. Hắn ta bảo vị tổng giám đốc Tần kia và cô là thanh mai trúc mã, bằng không sẽ chẳng để cô tham gia bữa tiệc và trao đổi chuyện bàn bạc hợp tác với cô không hề kiêng dè.

Có điều, cũng không thể trách việc cô từ chối được.

Suy cho cùng, hai người vẫn chưa kết hôn, trên còn có cha mẹ chồng, nhúng tay sớm như vậy rốt cuộc sẽ tạo nên ấn tượng xấu.

"Trương Dương đã bình phục rồi nhì!" Kiều Mộ chuyển chủ đề, cô quay sang nhìn Trương Dương hãy còn rất căng thẳng.

Cặp cha con này thú vị thật đấy, đều muốn tìm đến cô nhờ tìm giúp người. Trương Lương Nghiệp muốn gặp Tần Ân, Trương Dương muốn biết tin tức của Hoàng Viện.

Tiếc rằng, cô chẳng giúp được ai hết.

"Cháu nằm một ngày thì xuất viện. May có bác sĩ Kiều cấp cứu kịp thời." Trương Lương Nghiệp thoáng liếc con trai, đoạn lấy ra một cái hộp được gói đẹp đẽ từ chiếc ghế cạnh bên. "Ơn cứu mạng, một bữa trà sáng cảm tạ thật sự chẳng bỏ bèn. Mong bác sĩ Kiều nhận cho chút quà nhỏ này."

Kiều Mộ từ chối: "Tôi là bác sĩ, cứu cậu ấy là trách nhiệm của tôi! Tổng giám đốc Trương khách sáo rồi!"

Trương Lương Nghiệp nở nụ cười, đặt món đồ lên bàn. Nom thái độ khiêm tốn kì thực lại cứng rắn của cô, lão bảo: "Bác sĩ Kiều nói vậy là cảm thấy quà này của kẻ hèn quá nhẹ rồi chẳng."

"Tôi không có ý đó! Nhân Tế Đường có quy tắc, chữa bệnh cứu người chỉ thu tiền khám, và sẽ không nhận quà tặng cảm ơn." Dáng vẻ Kiều Mộ thơ ơ, tuy nhiên lại tỏ rõ sự kiên quyết.

Logo trên chiếc hộp là một nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng cô mua được, không cần người ngoài phải tặng, nhất là bệnh nhân.

-----oOo-----

Chương 25: 'ANH CŨNG CHỈ QUẤY RỐI MỖI EM THÔI.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tác giả có lời muốn nói: Là thế này, Tam Tố đã lắp đặt thiết bị chống trộm, chưa từng dùng chức năng này cho nên không biết sẽ thế nào... Chúc các người đẹp đọc truyện vui vẻ nhé! Muahhhh~~

.....

Tim Kiều Mộ lỡ mất một nhịp. Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo chớp chớp. Đẩy anh ra, cô mở nắp chai nước khoáng, ngửa đầu uống một hớp để che giấu sự hoảng loạn.

Không biết là do thời tiết quá nóng hay bởi nguyên nhân khác mà mồ hôi trên người cứ túa hết lớp này tới lớp khác, cái lưng đã nhanh chóng ướt đẫm.

Tiêu Trì mỉm cười rồi lại ôm lấy Kiều Mộ, nồng nàn hôn lên trán cô, mà trong lòng dậy sóng.

Về tới Nhân Tế Đường, Tam Nhi gọi điện thoại nói đưa Hoàng Viện đến nhà Quan Công trước, bên ấy gần trường học của cô bé. Ông già phải vào viện chăm sóc cho Quan Công, một mình bà già ở nhà buồn chết đi được.

Tiêu Trì 'ờ' một tiếng, rồi bảo: "Cậu gọi Ngân Kiều tới. Nhiều khả năng trên tay cô bé có đồ của Khương Bán Hạ để lại. Trước tiên, trấn an tinh thần cô bé, sau đấy hãy hỏi chuyện chính."

Đầu dây bên kia, Tam Nhi hi hi ha ha đùa giỡn đôi câu liền kết thúc cuộc gọi.

Tiêu Trì cất điện thoại, thấy Kiều Mộ từ trong phòng khám đi ra xách theo một chiếc túi. Anh hơi nhếch mày, chủ động chìa tay nhận.

Kiều Mộ khẽ bặm môi, đưa túi cho anh. Cô hồ hững ngó sang chỗ khác, chẳng nói năng gì.

Tiêu Trì mở túi, thò tay lấy ra một chiếc áo phông, còn cố ý mặc vào trước mặt cô. Mặt Trời đã ngả về Tây, Kiều Mộ đứng trong bóng râm, trên trán và sống mũi rịn một lớp mồ hôi mỏng, những sợi tóc dán vào cần cổ trắng nõn, đáng vẻ lạnh lùng và thanh cao ấy vô cùng cuốn hút.

"Mặc vừa lắm!" Tiêu Trì toét miệng. Khoảnh khắc cô quay đầu, nhanh như chớp, anh hôn trán cô, "Cảm ơn em!"

Kiều Mộ hơi ngẩn người, máu huyết toàn thân cũng tăng tốc. Cô bối rối mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Tiêu Trì lấy một điều thuốc, cắn trong miệng nhưng không châm, tay trái anh rút túi quần, cách lớp vải vóc, búng lên đùi mấy cái. Qua cửa sổ xe, anh nhìn cô với ánh mắt đầy ý tứ.

Mấy giây sau, Tiêu Trì kéo cửa xe, chui vào, thoải mái ngả mình trên ghế. Anh nâng cổ tay xem đồng hồ, hỏi cô có biết suối nước nóng nào không?

Kiều Mộ ngạc nhiên: "Anh muốn đi ngâm suối nước nóng à?"

"Hỏi tí thôi!" Tiêu Trì cười cợt nhả, cúi đầu thắt dây an toàn.

Mới qua trận mưa lớn, nên đây cũng không phải là thời điểm tốt để ngâm suối nước nóng. Kiều Mộ ngẫm nghĩ một chốc. Nhớ tới chuyện Mạnh Trường Phong từng hẹn mình đi suối nước nóng, cô thoáng liếc mặt anh, đáy mắt toát lên ánh cười.

Đi ngang siêu thị gần nhà anh, Tiêu Trì bỗng bảo dừng xe. Anh cong khoe môi, đưa mắt nhìn cô.

Kiều Mộ tìm chỗ đỗ xe, đoạn thân nhiên cùng anh vào siêu thị.

-----oOo-----

Chương 26: 'NHỚ ĐI XEM NGÀY TỐT...'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiều Mộ, tâm trí Ngân Kiều đột nhiên trống rỗng, cô ta khựng bước, đứng sững lại. Sự ung dung và bình tĩnh lúc mới tới sụp đổ như tuyết lở trong nháy mắt.

Mái tóc đen nhánh của Kiều Mộ buông xõa, cô nhàn nhã làm ố trên sô pha, tay bưng cái đĩa, tay kia cầm tăm, thong dong nhai đồ ăn.

Khuôn mặt cô hết ngày thường, nhưng nhìn kĩ vẫn nhận ra được trên gương mặt ấy đượm sắc hồng phơn phớt.

Hai tay buông thõng bên hông của Ngân Kiều siết thành nắm đấm, khẽ run rẩy. Cô ta cực lực khống chế sự đổ lệ: "Bác sĩ Kiều yêu nghề thật đấy! Muộn thế này còn... phục vụ tận nơi."

"Anh ấy khá đặc biệt. Bất kể ban ngày hay ban đêm, tôi đều có thể làm... phục vụ tận nơi." Kiều Mộ nhướn mày, cô cố ý dừng lại một thoáng, sau đấy bỏ mũi măng cụt cuối cùng vào miệng, rồi giơ cái đĩa, trông về phía Tiêu Trì.

Đôi mắt lòng trắng lòng đen rõ ràng sáng long lanh với ánh nhìn khiêu khích. Tiêu Trì suýt nữa 'đứt phanh'. Trước đây, đúng là không phát hiện cô nói chuyện 'đau tim' thế này.

"Vừa khéo, tôi cũng không được thoải mái lắm. Bác sĩ Kiều cũng xem cho tôi chút!" Ngân Kiều cố gắng điều chỉnh sắc mặt, cô ta tươi cười, ánh mắt sâu hun hút chiếu thẳng vào Kiều Mộ.

Đặt đĩa xuống bàn, Kiều Mộ rút khăn giấy lau tay, cũng không tiếp lời.

Tiêu Trì cau mày, cơ nơi khóe mắt giãn giật dữ dội. Anh giơ một cánh tay, tóm lấy bả vai Ngân Kiều đẩy cô ta ra ngoài, "Ở đây không có việc của cô."

'Rầm' một tiếng, cửa đóng sập. Mu bàn tay Ngân Kiều đụng phải tay vịn cầu thang, tê rần. Cơ lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, dần dần tràn vào tim.

Sự cự tuyệt của anh xưa nay luôn nghiêm túc, chỉ có mình cô ta tưởng đó là đùa vui....

Trong phòng, bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Kiều Mộ ôm cánh tay, lười biếng ngả người trên sofa. Cô giấu đi nét cười nơi đáy mắt, khẽ nhấp môi nhìn Tiêu Trì và chẳng nói một lời.

Dáng vẻ tới 'bắt gian' của Ngân Kiều, quả thực khiến cô rất khó chịu, tuy rằng họ chỉ đang hôn tương đối kịch liệt, vẫn chưa đến bước kia. Nhưng nom bộ dạng nín nhịn chặt vật của Tiêu Trì, tự dưng cô lại buồn cười.

"Ghen à?" Tiêu Trì bước đến, ôm Kiều Mộ vào lòng mà cười gượng.

Lúc Kiều Mộ im lặng, từ sợi tóc tới móng chân tỏa ra sự lạnh lẽo bức người, đôi mắt như gương, soi thấu con người ta, không giữ lại bất cứ góc chết nào.

Chút 'ham muốn' còn sót của Tiêu Trì sớm đã tan biến giữa cái nhìn lạnh lẽ

của cô.

"Muộn rồi, em phải về kẻo ông nội lo." Kiều Mộ đẩy anh ra. Cô búi lại tóc, cài cây trâm được tìm thấy trên sô pha để giữ chặt búi tóc.

"Trước khi đi bôi thuốc hộ anh cái đã!" Tiêu Trì sán đến, ấn lên má cô một nụ hôn, rồi đứng dậy mở tủ TV, lấy hòm thuốc gia đình ra.

-----oOo-----

Chương 27: 'EM DỪNG CẢM HƠN ANH...'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Dãy phố trước cửa nhà hàng Xuân Bốn Mùa náo nhiệt không khác gì ngày thường nắng ráo.

Hai bên, đèn neon nhấp nháy đan xen, trên màn hình lớn đang phát luân phiên quảng cáo của các thương hiệu di động; tiếng gào to hết cỡ của cửa hàng chuyên kinh doanh mỹ phẩm chen ngang; cửa hàng quần áo giày mũ thì hô vang đổi mùa dọn kho thanh lí; mùi ngọt ngào của bắp rang bơ và kem li lor lừng trong không khí; dòng người qua lại ngược xuôi.

Kiều Mộ quét mắt một lượt, chẳng phát hiện thấy bất cứ điều gì lạ thường.

"Đang nhìn gì vậy?" Tần Bân cũng ngoảnh đầu dõi theo tầm mắt của cô.

Kiều Mộ dời ánh nhìn, lạnh nhạt đáp: "Sực nhớ ra quán kem đối diện có kem xoài rất ngon."

Tần Bân cúi xuống, đưa tay phải đi bông hoa quế không biết rơi trên tóc cô từ bao giờ. Rồi, anh ta vỗ nhẹ vai cô, cất bước sang bên kia đường.

Bóng dáng cao cao lướt qua trước mặt cô, chớp mũi phảng phất người thấy

mùi nước hoa sạch sẽ và mát rượi, lại toát lên sự chín chắn, trầm tĩnh. Kiều Mộ nhớ tới mùi thuốc lá trên người Tiêu Trì, ánh mắt cô lướt qua bóng lưng Tần Bân, dừng trên chiếc Ford màu đen trước cửa bồn phun nước. Cô khẽ nhú mày.

Kiều Mộ có một thứ trực giác kỳ lạ, đó là Tiêu Trì đang ở trên chiếc xe ấy.

Vừa sinh ra ý nghĩ này thì đèn pha của chiếc Ford lóe sáng. Một người đàn ông xa lạ xách chiếc túi, mở cửa bên ghế lái ngồi vào, nhưng không cho xe chạy.

Kiều Mộ quay đầu, tiếp tục nghe bố mẹ Tần Bân và ông nội chuyện trò.

Đằng sau, cửa sổ chiếc chiếc Ford hạ xuống một khe hở nhỏ.

Khuôn mặt Tiêu Trì giấu sau cửa sổ xe dán bóng kính màu. Anh nghiêng rãnh, ánh nhìn dữ tợn.

"Tiết mục gặp phụ huynh đây nhỉ? Hôm nay chị dâu đẹp thật đấy!" Tam Nhi nhận lấy hộp cơm trên tay Thạch Đầu, cười hi hí. Hắn liếc Tiêu Trì, cố tình châm chọc: "Lần đầu tiên em thấy chị ấy mặc váy á."

Tiêu Trì rít một hơi rồi dụi mạnh điều thuốc vào gạt tàn, đầu lông mày dề thấp, đánh mặt. Anh mở nắp chai nước, ngửa cổ dốc vào miệng.

Tam Nhi thấy anh chẳng nói chẳng rằng bèn ngoan ngoãn ăn cơm.

Thạch Đầu không biết chuyện gì xảy ra. Nom sắc mặt Tiêu Trì không tốt, cậu ta dè dặt đưa hộp cơm cho anh.

Tiêu Trì cầm lấy, đặt lên tờ báo bên cạnh, chẳng buồn động tới.

Không lâu sau, Tần Bân xách cái túi có ly kem dùng một lần ra khỏi quán kem. Anh ta cẩn thận băng qua đường, đi về phía Kiều Mộ.

Tam Nhi dán mắt vào Tần Bân, đôi con ngươi hẩn thoáng lóe lên, giả bộ an ủi: "Chị dâu với anh tổng giám đốc Tần này xứng đôi phết! Đối phương không chỉ là nhà giàu đời thứ hai, trẻ tuổi, nhiều tiền, hình như còn đối xử với chị ấy rất tốt. Anh cũng đừng buồn. Anh phải nghĩ vậy này, chị ấy theo anh

thật thì tương lai lúc sinh con đẻ cái, anh có thể vắng nhà này; cụ Kiều nhưc đầu nóng sốt, anh cũng chẳng có mặt này. Hết thầy chuyện lớn chuyện nhỏ, anh đều có khả năng không ở nhà. Nghĩ thế sẽ bớt sầu hơn."

-----oOo-----

Chương 28: 'ĐỊNH QUYẾN RŨ AI?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Làn gió đêm mát rượi khẽ lướt qua, mùi mồ hôi trên người anh chui vào khoang mũi, mang theo tia cảm dỗ khó gọi tên, lạnh thâm chìm xuống đáy tim. Lưng Kiều Mộ dán lên vách tường đã phát lạnh, cô ngẩng đầu, thở hỗn hển.

Trước nay, Tiêu Trì luôn trực tiếp, song giây phút này anh lại không hề bình tĩnh, thậm chí còn hơi hoảng. Thực sự có phần... bất ngờ. Hàng mi Kiều Mộ giấu trong bóng tối chớp chớp, đôi mắt bừng ánh cười nồng đượm, "Bằng không anh tưởng thế nào?"

"Tưởng thế nào? Giỡn xong rồi tính quăng đi, đâu ra chuyện tiện lợi thế." Tiêu Trì nhìn vào mắt cô, nghiêng răng cảnh cáo: "Không được lấy!"

Dứt lời, bên kia phòng khám truyền tới tiếng động có người đang đi vào cửa, cả hai đều giật mình.

Tiêu Trì nhanh chóng khôi phục nhịp thở, khẩn trương giơ tay che miệng cô, xoay đầu nhìn bên ngoài.

Đứng ở góc độ của anh, vừa vặn trông thấy được cửa sau của phòng khám. Ánh sáng hiu hắt, người tới mặc sơ mi trắng quần âu đen, bước chân nặng nề và do dự.

Người đó đã đi hết hành lang gấp khúc. Nhận ra là Tần Bân, hai đầu lông

mày Tiêu Trì bỗng chốc trĩu xuống.

"Kiều Mộ à?" Tần Bân đột nhiên cất lời, tiếng bước chân cũng mỗi lúc một gần.

Tâm mắt của Kiều Mộ bị Tiêu Trì che khuất, cô không thể nhìn thấy tình hình viện trước. Nghe ra giọng của Tần Bân, cô lặng lẽ trợn mắt, đốm lửa không tên bốc lên.

Anh ta đến làm gì?

Tiếng bước chân tới ngoài nguyệt môn*, Tiêu Trì khẽ mài hai hàm răng vào nhau, lấy tay che miệng Kiều Mộ, ngọn lửa ghen tuông cuộn cuộn trong lòng, anh lại cúi đầu phủ kín môi cô.

Ấu trĩ! Kiều Mộ cười thầm, hai tay túm lấy chiếc áo phong của anh. Dưới lòng bàn tay, trái tim đang đập điên cuồng của Tiêu Trì, hết thủy triều xuyên qua lớp vải vóc, dần dần trùng khớp với nhịp tim cô.

"Kiều Mộ..." Tiếng Tần Bân bỗng nhiên im bật, dừng chỗ nguyệt môn. Anh ta nheo mắt không dám tin, há miệng mà chẳng phát ra nổi chút âm thanh nhỏ.

Phòng khách vẫn sáng đèn, hai bóng dáng nơi hành lang gấp khúc bên phải cửa lớn, dầu hóa thành tro, Tần Bân liếc mắt cũng có thể nhận ra ngay chính là Kiều Mộ và Tiêu Trì.

Anh ta biết cô không thích mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ, có một ngày sẽ tận mắt trông thấy cô và người đàn ông khác ôm hôn thắm thiết như vậy...

Tiêu Trì bình thản dời môi, híp mắt quay đầu đối diện với cái nhìn của Tần Bân. Anh vừa thở gấp vừa cười nói: "Tổng giám đốc Tần, muộn thế này còn tìm bạn gái tôi có chuyện gì?"

Kiều Mộ bị vây trong vòng ôm của Tiêu Trì, đôi mắt hiện lên vẻ tỉnh ngịch. Cô duỗi ngón tay trở chọc mạnh vào lồng ngực anh.

Cô thành bạn gái anh lúc nào hả?

"Có việc nghiêm túc!" Mặt Tần Ân lạnh đi, ánh mắt toát ra sự tức giận: "Tôi cần nói với cô ấy!"

-----oOo-----

Chương 29: 'TIÊU TRÌ?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tư thế ôm này đúng là kiểm tra độ mềm dẻo của vòng eo cực kỳ. Kiều Mộ để Tiêu Trì ôm một lúc rồi vịn bả vai anh, ngồi thẳng dậy. Cảm nhận được anh có vẻ hơi khựng người, cô nhú mày.

Ngồi lại ghế lái, lần nữa nổ máy, bật đèn lên.

Vừa sáng một cái, mặt anh liền trở nên rõ nét, má trái thêm vết rách chừng 6 cm, miệng vết thương đã kết vảy, nom rất dữ tợn; trán có vết bầm tím bằng ngón tay cái, bên rìa rải rác những vết máu bầm, gần như hòa lẫn với màu da nâu.

Dời tầm mắt xuống, môi anh cũng toác hai vết, máu đọng đã khô đen, không quá nghiêm trọng.

"Đừng nhìn nữa, bọn Tam Nhi đang đợi!" Tiêu Trì tránh ánh mắt của cô. Anh thắt dây an toàn, đan hai tay vào nhau, kê sau gáy. Anh nhin đau biếng nhác nằm cứng ngắc trên ghế.

Kiều Mộ khẽ nhấp môi, hồi lâu cô mới thẳng đầu, chậm chậm cho xe chạy: "Sao anh đến được đây?"

Cô lái từ Nhân Tế Đường tới, thời gian dừng xe chưa đầy vài phút.

"Bắt taxi bám đuôi một mạch." Tiêu Trì nghiêng đầu, khoe môi cong cong, ánh mắt nghiền ngẫm: "Em định đi đâu?"

Ngả ra sau, Kiều Mộ thả lỏng hai tay cầm vô lăng, thờ ơ đáp: "Đi về phía trước. Có điện thoại cho nên dừng xe."

Tiêu Trì khép hờ mắt, chăm chú nhìn cô chốc lát với vẻ sâu xa lạ lùng. Tiếp đó, anh nhếch môi, rút một tay ra mò bao thuốc trong túi quần, lấy một điếu đưa lên miệng.

Khóe mắt Kiều Mộ thoáng liếc qua, tiếp đó mở cửa sổ xe.

Cơn gió mát lành ùa vào, tấm bùa bình an màu đỏ treo sau gương chiếu hậu đung đưa, mùi khói thuốc dần dần lan khắp khoang xe.

Tiêu Trì rít một hơi, dụi tắt phần còn lại vào gạt tàn. Anh nhắm mắt tiếp tục nằm chờ, "Nhiệm vụ xem như vẫn thành công."

"Có cá lọt lưới à?" Kiều Mộ nhớ tới tấm ảnh chụp Hứa Thanh San gửi, cô mở khóa di động đưa cho anh, "Bạn nổi khổ của em gửi."

Tiêu Trì cầm lấy, mở mắt nhìn qua rồi xóa bỏ bức ảnh. "Tài liệu nội bộ của họ bị tiết lộ, đây mới là nguyên nhân dẫn đến việc Khương Bán Hạ bị giết. Camera gần quanh Le Nest đã được bọn anh xử lí. Tuy nhiên, không loại trừ khả năng trong số những người vây xem hôm đó có kẻ nhìn rõ mặt em. Trước khi vụ này chính thức kết án, em phải chú ý an toàn."

Kiều Mộ chỉ gật đầu, không nói gì.

Trong xe chợt yên lặng, Tiêu Trì nhắm mắt, cuộn đầu lưỡi, đá vào một bên hàm.

Qua một chốc, thắt lưng đau không chịu nổi, anh thở phò một tiếng khe khẽ, tay phải thò vào túi quần, mân mê bao thuốc gắng sức di dời sự chú ý.

Sau khi Khương Bán Hạ chết, hình như Lí Thành An chưa thử thăm dò Kiều Mộ, nếu có chắc chắn cô sẽ kể.

Nói cách khác, chúng vẫn chưa tra được tài liệu đã rơi vào tay ai.

Gió mát lùa vào, khí lạnh trong khoang xe bị thổi tan, dần dần nóng lên.

Lúc sắp đến nơi, Kiều Mộ đưa mắt sang, thấy anh chưa ngủ, cô bình thản phá vỡ sự im lặng: "Trước khi vụ án kết thúc, tốt nhất anh cũng đừng tới Nhân Tế Đường vào ban ngày. Ông nội tuổi tác đã cao, em không muốn ông hoảng sợ."

-----oOo-----

Chương 30: 'NHÀ ANH ĐƯỢC ĐỀN BÙ ĐI RỜI RỒI À?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Ông nội 'ờ' một tiếng rồi đặt quyển sách y trên tay xuống, "Hồi bố cậu còn sống, cũng hay đến đây nhờ ta châm cứu cho. Nguyên vọng lớn nhất của anh ấy chính là không cho phép cậu từ bỏ ngành cảnh sát."

Con người Tiêu Trì sẫm lại, lẳng lẳng lẳng nghe.

"Con người đều ích kỉ. Cậu cũng biết, ta chỉ có mỗi đứa cháu gái này." Ông cụ thở dài, "Nhưng cô cháu gái này của ta, từ bé đã cực kỳ có chính kiến. Nó làm bất cứ việc gì cũng không để ta phải nhọc lòng."

"Kiều Mộ rất đặc biệt ạ." Tiêu Trì cười gượng, nếu không phải bởi cô quá đặc biệt thì anh cũng sẽ không mong ước nhiều năm như vậy.

Ông cụ không tiếp lời Tiêu Trì mà cúi đầu thay kim cho anh, "Lẽ ra hai đứa vừa mắt nhau, ta không nên can thiệp. Có điều, công việc của cậu thực sự quá nguy hiểm. Đến nay, cứ hết vết thương nhỏ lại tới vết thương lớn. Ta sợ ta đi rồi, tương lai cậu cũng đi nốt, chỉ còn lại con bé thui thủi một mình."

"Ông ơi..." Giọng Tiêu Trì khàn đi.

"Quý trọng mạng sống đấy! Nó lớn từng này ta còn chưa thấy nó đối xử với ai, ngoài tình cảm bác sĩ dành cho bệnh nhân đâu." Ông cụ Kiều lại thở dài, "Sẽ ổn cả thôi! Ta cũng già rồi, không muốn sắp xuống lỗ còn để con bé hận

ta."

Tim Tiêu Trì nhảy điên cuồng, hồi lâu anh mới hiểu được ý trong lời ông cụ Kiều nói. Môi anh khẽ run run: "Cháu cảm ơn ông!"

Ông cụ trầm lặng, bỏ kim châm đã thay vào lại bao, đoạn lấy kim mới sạch sẽ, hơ lên đèn cồn đốt nóng, châm tiếp cho anh.

Tính Kiều Mộ còn cứng đầu hơn cả Kiều Huy, chuyện con bé cho là đúng thì người nào ngăn cản cũng vô ích. Về điểm này, Kiều Huy không bằng con bé, sẽ lưỡng lự, mặc dù lựa chọn cuối cùng cũng giống nhau cả.

Thay vì cấm cản khiến con bé tức giận, chi bằng để nó tự quyết định.

Nó cũng đã trưởng thành, biết cái gì nên cầm, cái gì nên buông.

Châm xong mũi cuối cùng, ông cụ Kiều lau tay vào khăn, đứng dậy ra ngoài.

Tiêu Trì biết ông đi lấy bàn cờ. Ngoài sự cảm kích, anh không rõ nên nói điều gì hơn. Ông cụ nhìn hơi bảo thủ, nhưng trong xương cốt lại thấu tình đạt lý vô cùng. Giờ ngẫm mới hiểu mục đích ông cụ đuổi Kiều Mộ đi không phải là không cho cô tiếp tục phụ giúp ở Nhân Tế Đường, mà bởi ông lo lắng chuyện khác.

Nghĩ tới đây, trong đầu Tiêu Trì lóe lên tấm hình Hứa Thanh San chụp được, lông mày anh vô thức cau lại.

Ông cụ Kiều làm nghề y hơn nửa cuộc đời, đã gặp vô số người. Lí Thành An ở dưới mí mắt ông cụ 4 năm, sao ông có thể không nhìn ra được điều gì cơ chứ.

Anh cười khở một tiếng, càng lúc càng cảm thấy tính Kiều Mộ giống ông nội.

Rõ ràng đã nhìn thấu người ta, ấy vậy mà cứ nhất quyết không nói ra miệng.

"Cậu không đến, lâu lắm cũng chẳng có ai chơi cờ với ta." Ông cụ cầm bàn cờ bước vào, giọng điệu hiển nhiên nhẹ nhõm hơn nhiều.

-----oOo-----

Chương 31: 'NẤY LÀM GÌ MÀ HÔNG CÁI ĐIỀU HÒA ĐẤY?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ hơi nhú mày, thản nhiên ngoảnh đầu lại, đưa mắt ngó một cái.

Chỗ này không thể nhìn thấy tình hình trong phòng khám, nhưng có thể tưởng tượng ra bộ dạng Lí Thành An đang hào hứng chụp ảnh.

Có lẽ, cô nên lắp đặt một camera ở Nhân Tế Đường.

"Mày dần thế cũng nhìn ra được, chứng tỏ tao vẫn chưa làm hết sức đâu." Kiều Mộ thấp đầu, giơ tay chỉ về phía cửa nhỏ, "Có cô bé không có quần áo mặc, mày giúp tao dẫn con bé đi chọn mấy bộ! Đợi tí!"

Hứa Thanh San cười hê hê, thoải mái gật đầu. Cô nàng đã nghe ông nội Kiều kể chuyện của Hoàng Viện, biết là một cô bé chứ chưa từng gặp mặt.

Kiều Mộ vỗ vỗ bả vai Hứa Thanh San rồi trở vào. Cô cố ý bước khề khàng, chộp đúng lúc Lí Thành An đang chụp ảnh, "Sư huynh?"

Lí Thành An cất vội di động, bình tĩnh nói: "Anh nhớ phía Tây thành phố có một tiệm sách cũ. Về rảnh giúp em anh đi hỏi thử, xem phục chế được không."

Kiều Mộ không hé môi, đôi mắt trong veo nhìn hẩn chăm chăm.

Mắt không chỉ là cơ quan thị giác của con người mà còn biểu lộ cảm xúc của con người một cách trực tiếp nhất.

Đồng tử của Lí Thành An lớn gần gấp 4 lần so với bình thường, cho thấy lúc này hẩn đang cực kì phấn khích, mang theo cả sự hoảng hốt sẽ bị nhìn thấu.

Nửa phút trôi qua, cảm xúc thấp thỏm hoang mang của hẩn trở nên mãnh liệt,

đồng tử phóng đại dần co lại và sinh ra một tia ác độc.

Kiều Mộ nhìn đủ liền thôi. Cô cúi xuống cầm bài thuốc để trên quầy khám lên: "Vậy làm phiền anh! Xưa nay ông nội không bao giờ cho người ngoài xem bài thuốc này, anh là đồ đệ đã học thành nghề của ông, có đọc được chắc cũng không sao."

Lí Thành An thăm toát mồ hôi hột, hần cười gượng: "Lát nữa tự anh đi nói với thầy chuyện này, thầy sẽ không trách em đâu."

"Thế thì cảm ơn sư huynh!" Kiều Mộ khẽ gật đầu.

Lí Thành An thở phào nhẹ nhõm. Vừa khéo di động có cuộc gọi, hần liếc qua màn hình, hai mắt chợt lóe sáng. Hần rời khỏi quầy khám, ra ngoài nghe điện thoại.

Kiều Mộ thoáng nhìn theo, khẽ nhấp môi. Cô đập nắp hộp cẩn thận, cất lại vào trong tủ.

Từ bé cô đã biết đám trộm cắp ngõ An Cư này có một quy tắc bất thành văn, đó là trộm nhà ai thì trộm, nhưng không thể ăn trộm ở Nhân Tế Đường.

Thi thoảng có tên trộm mới 'hành nghề', song hôm sau sẽ len lén trả về, bao năm nay vẫn không thay đổi.

Bài thuốc quảng trong phòng khám cũng không cần phải lo lắng. Và chẳng, hiệu quả của thuốc đông y cũng tùy người. Công dụng của thuốc đông y pha chế có thể sản xuất hàng loạt, khác biệt rất lớn so với đơn thuốc kê cho từng người.

Ông nội để toa thuốc này ở phòng khám, quanh năm không khóa, còn bởi một nguyên nhân là những bài thuốc này đa phần phối không đủ, tuy có vị thuốc thay thế nhưng hiệu quả cũng giảm đi đáng kể.

-----oOo-----

Chương 32: 'EM KHÔNG CHẤP TRẺ CON!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Người ta cũng tới rồi, sao có thể không gặp, huống hồ còn là thầy của mình. Sắc mặt Tiêu Trì khá khó coi, anh thoáng mím môi, trân trối nhìn Quan Công.

Quan Công gãi đầu, gãi lùi lại theo phản xạ: "Không liên quan tới tôi nhá! Ông nói với sếp phó Lương phải nhập viện, đúng lúc Ngân Kiều đi lấy nước về nghe được."

Tiêu Trì đánh mặt, bức bối không thể tả. Anh nhéo hai đầu lông mày, ra hiệu cho Quan Công mời họ vào.

Quan Công biết Tiêu Trì ghét nhất là bị người ta xếp đặt, gãi quăng lại cho anh một ánh mắt đầy cảm thông, sau đấy cười gượng một tiếng, chống nạng đi ra ngoài.

Hai bố con Ngân Kiều đợi ở quầy y tá. Một cô nàng Ngân Kiều bình thường vừa sang hè đã mặc áo phong quần bò, hôm nay lại cố ý mặc váy và trang điểm, nom xinh đẹp lại thoải mái.

Nếu phải so sánh với Kiều Mộ thì vẫn thiếu chút khí thế.

Có thể át vía được của Tiêu Trì.

Ngân Kiều mà đứng cùng Kiều Mộ thì cô ta thuộc kiểu yêu kiều này, cởi mở này, làm cho con người ta muốn ôm ấp này. Còn Kiều Mộ thuộc tuýp khiến con người ta muốn được cô ôm, cảm giác ở bên cô cực kì an toàn, tự đáy lòng sinh ra sự tin tưởng, khâm phục và ỷ lại.

Ví thử là Tiêu Trì, gã cũng sẽ chọn Kiều Mộ chứ không phải Ngân Kiều.

Có điều, Ngân Kiều cũng được, phải cái hơi trẻ con. Mà giữa tính tình mấy năm nữa cho ổn định, tuyệt đối đủ sức làm nữ vương luôn.

Quan Công vẫy vẫy tay với Ngân Kiều, đoạn dựa vào cửa nhìn sang phòng

bác sĩ trực ban ngay sát quầy y tá.

Cửa đang mở, không thấy được Kiều Mộ có ở trong đó hay không.

Quan Công thu lại tầm mắt, hai bố con Ngân Kiều cũng đã đến trước mặt. Gã chỉ vào trong và bảo: "Tôi sang khoa chỉnh hình bên kia thăm một người bạn, mọi người cứ từ từ nói chuyện."

Ngân Kiều gật đầu, kéo cánh tay bố mình, đẩy cửa bước vào một cách rất tự nhiên.

Tiêu Trì nằm úp trên giường, áo phong vén tới nách, để lộ tấm lưng dày rộng, bên dưới chỉ mặc độc cái quần lót màu đen, lông chân rậm rì, cơ bắp săn chắc, duỗi dài dè lên ga giường màu trắng. Lưng với chân anh cảm không ít kim châm.

Thả tay bố mình ra, Ngân Kiều đi tới đặt giỏ trái cây lên tủ đầu giường rồi đẩy cái ghế, ngồi vào mép giường.

"Thầy đến Lâm Châu khi nào vậy, cũng không thông báo tiếng nào." Tiêu Trì nghiêng đầu, toét miệng: "Em sắp xếp ổn thỏa cho thầy!"

"Tới được mấy hôm rồi, chiều nay phải về. Nghe con bé Ngân Kiều nói anh bị thương lúc làm nhiệm vụ, nên tôi qua thăm!" Ngân Điền Hoa liếc con gái đang gọt táo, cười nói: "Mấy năm qua Ngân Kiều ở bên này, may có anh chăm nom. Hai đứa tính khi nào đi đăng kí trước đây?"

"Bố, bố nói linh tinh gì thế!" Ngân Kiều dừng động tác trên tay, vô cùng sửng sốt.

Vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Trì bay biến, khóe mắt thấy Kiều Mộ không biết đã trở lại khi nào, đôi mày anh thoáng chốc xoắn tít: "Thầy ơi, thầy hiểu lầm rồi! Em và Ngân Kiều..."

-----oOo-----

Chương 33: "KHINH ANH GAN BÉ HỪM*?"

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ tránh được, cô tóm lấy tay vịn cầu thang lật mình, cấp tốc lao tới cọc gỗ sân trước, rút một thanh ra, đoạn lạnh lùng nhìn về phía kẻ kia.

Nhân Tế Đường bao nhiêu năm nay không có trộm đột nhập, đối phương vừa thấy cô liền ra tay ngay, mục đích cũng không phải tiền bạc. Nếu đoán không nhầm, chắc là vì cái thẻ nhớ Khương Bán Hạ đã dùng tính mạng để đổi lấy.

Tài liệu trong thẻ nhớ đề cập đến những khoản thu chi của bộ phận lãnh đạo cấp cao của Sang Thiên và một số chứng cứ về doanh số bán hàng. Rơi vào tay Kiều Mộ có lẽ chẳng ích lợi gì, nhưng rơi vào tay cảnh sát thì khác nào bị người ta nắm thóp. Có nóng lòng lấy về cũng không lạ.

"Đồ đâu?" Nom thanh gỗ trên tay Kiều Mộ, kẻ nọ móc con dao vung về phía cô.

"Tôi không biết anh đang nói gì?" Né con dao của tên đó, Kiều Mộ nhanh nhẹn giơ chân đạp vào 'chỗ hiểm' của y.

Nhân lúc y phân tâm, thanh gỗ trên tay cô bổ xuống, quét rơi con dao. Tiếp đấy, cô co đầu gối, thúc mạnh vào huyệt thái dương của y.

Dao trên tay kẻ nọ rơi xuống, ngã thẳng cẳng.

Nghe thấy tiếng động, Hoàng Viện cầm di động xuống lầu. Trông thấy một màn này, cô bé há miệng rồi ngậm lại thật mạnh, thở dồn dập, run lập cập: "Chị Kiều, chị có sao không?"

"Không sao, tắt đèn về phòng đợi chị! Dù xảy ra chuyện gì cũng không được xuống! Trước đừng báo cảnh sát, chị ra ngoài xem thử đã!" Kiều Mộ ngồi xổm, dùng tay bổ một phát nữa vào gáy kẻ nọ. Sau đó, cô cầm gậy đi ra.

Cầu dao chéch bên phải cửa lớn của phòng khám, cách mặt đất 3 m, nên sẽ không chỉ có một người tới.

Đợi Hoàng Viện lên lầu, Kiều Mộ sẽ sàng mở cửa bước ra. Có 2 chiếc xe đang đậu ngoài cửa, một trong số đó khá quen mắt, chiếc kia là xe bán tải không biển số.

Thoáng nhìn là phát hiện có người chõ khe hở giữa hai xe, cô bèn nín thở lặng lẽ tới gần.

Là Tần Bân đang vật lộn với một người lạ. Trên chiếc xe bán tải không biển số có một chiếc thang.

Cô xuất hiện bất chợt khiến cả hai đều sửng sốt, đồng loạt dừng động tác.

"Cần giúp đỡ không?" Kiều Mộ thản nhiên lên tiếng. Dứt lời, cây gậy trong tay cũng vụt xuống bên gáy của gã đàn ông đang đè trên người Tần Bân.

Hắn lão đảo một cái, rồi mềm nhũn đổ gục lên Tần Bân.

Tần Bân cứng đờ, chẳng dám động đậy. Mất một chốc, anh ta mới đẩy tên kia ra, chật vật bò dậy, "Chết chưa?"

"Chết rồi." Kiều Mộ thấp đầu, giấu đi nụ cười nơi đáy mắt, cô huơ huơ cây gậy trong tay, khẽ chau mày: "Anh đến làm gì?"

"Đã kết thúc việc đánh giá thu mua xưởng được, anh tới tạm biệt em. Nhân thể cho em biết một chuyện." Tần Bân lau vết máu ở khóe môi, cúi xuống nhìn kẻ nằm trên đất: "Lúc anh đến, trông thấy hắn đang trèo thang nghịch cầu dao điện, tiến lên ngăn lại, sau đó thì đánh nhau."

-----oOo-----

Chương 34: 'ANH CÓ LƯƠNG TÂM?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ chau mày, nhưng động tác của Hứa Thanh San còn nhanh hơn cả cô. Cô nàng nắm cổ tay Kiều Mộ chạy như bay ra ngoài.

Dưới mái hiên trú mưa, cả đồng người bu quanh, đủ các loại âm thanh, nào điện thoại báo cảnh sát; điện thoại gọi cấp cứu; còn có những người háo hức hóng chuyện, cầm di động quay phim.

Giữa đám đông, Dương Thiên Lộc bị người ta bắt làm con tin. Cổ y chảy máu, áo sơ mi nhuộm đỏ một mảng.

Hứa Thanh San kinh ngạc tròn tròn mắt, nghiêng đầu ngậy ngốc nhìn Kiều Mộ.

"Mày đi vào đi, đừng ra ngoài!" Kiều Mộ lật tay túm lấy cổ tay Hứa Thanh San, kéo cô nàng trở lại đại sảnh của cao ốc, cảnh cáo: "Chớ ra hóng hớt! Phát hiện có người chạy vào, mày cũng chạy cho mau! Nghe thấy chưa?"

Hứa Thanh San gật đầu một cách máy móc.

Cô nàng cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sao đến nỗi...

Kiều Mộ vỗ vỗ vai Hứa Thanh San rồi xoay gót đi ra ngoài. Rảo bước lách qua đám đông đang vây xem, cô cầm hòm thuốc trên xe xuống.

Chiều nay còn phải về bệnh viện làm việc, ngại rầy rà nên Kiều Mộ không đậu xe ở bãi đỗ. Chẳng ngờ sẽ gặp phải chuyện thế này.

Quay lại hiện trường, mặt Dương Thiên Lộc đã tái mét, hai chân đứng không vững, trước ngực y toàn là máu.

"Đừng giết tôi, tôi có tiền! Đừng giết tôi!" Tên đàn ông bắt giữ Dương Thiên Lộc quơ quơ con dao gọt hoa quả trong tay, mạch máu nổi trên trán hết giun đất, đồng tử giãn nở rất to. Hắn nóng nảy ghì cổ Dương Thiên Lộc, lời y di chuyển khắp nơi, miệng thở hồng hộc.

Đám đông thét toáng lùi lại, nhưng tên kia vừa cử động thì lại bu vào, tiếp tục giơ di động để quay. Hết thấy đều vây xem bằng cả tính mạng.

Kiều Mộ tới gần hơn, ánh mắt cô chiếu thẳng về phía tên côn đồ. Hắn khoảng

23, 24 tuổi, mặc toàn hàng hiệu, ăn vận cũng rất thoải mái tinh tươm. Da dẻ toát lên một loại sắc vàng bệnh tật, hốc mắt trũng sâu, ánh nhìn rời rạc.

Nhìn xuống vết thương trên cổ Dương Thiên Lộc trong chốc lát, cô lặng lẽ thở ra một hơi.

Không tổn thương đến động mạch chủ.

Hiển nhiên tên côn đồ đã dùng thuốc, khiến não bộ nảy sinh ảo giác mãnh liệt, một mực hô to đừng giết hẳn.

Kiều Mộ siết chặt nắm tay, thầm lo lắng. Nhưng mới nhấc một bước thì đằng sau đột nhiên có cánh tay mạnh mẽ to lớn rảo chắc đuổi ra, nắm lấy cổ tay cô, kéo cô lại, "Ngoan ngoãn đợi đi, chuyện này giao cho tụi anh."

"Sao anh ở đây?" Kiều Mộ ngoảnh đầu, thấy là Tiêu Trì, đáy mắt cô lóe lên một thoáng vui mừng.

"Đúng lúc đi ngang." Môi Tiêu Trì sượt qua tai cô, ngứa ngứa nóng nóng. Giây tiếp theo, từ sau lưng tên cô côn đồ, Thạch Đầu ló ra, lẳng lặng áp sát.

Tiêu Trì buông Kiều Mộ, híp mắt nhìn Thạch Đầu, ngầm ra hiệu cho nhau, đồng loạt xông tới.

Một tấn công đoạt lấy con dao, một cứu người. Cộng thêm tên kia căn thuốc quá liều nên họ thành công giải cứu được Dương Thiên Lộc. Toàn bộ quá trình chưa đến nửa phút.

-----oOo-----

Chương 35: 'CÒN NĂM PHÚT'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Trở lại bệnh viện, Kiều Mộ suy xét cẩn thận một lượt những lời Hoàng Viện đã nói. Nhân lúc chưa đến giờ làm việc, cô vào phòng vệ sinh gửi tin nhắn cho Tiêu Trì, thông báo với anh về nội dung cuộc điện thoại của Hoàng Viện.

Chuyện Khương Bán Hạ từng gặp Kiều Mộ trước khi qua đời, không có khả năng người nhà cô ấy biết được trừ phi... có kẻ cố ý bảo họ tìm tới.

Cùng một lúc mười mấy người tới Lâm Châu liền kéo luôn đến đối diện văn phòng ủy ban thành phố, rồi đến trường cấp hai số Bốn tìm Hoàng Viện. Đây sao có thể là dân vùng núi chưa từng ra thành phố chứ, còn quen đường quen phố hơn cả người sinh ra và lớn lên ở Lâm Châu bao nhiêu năm là cô đây.

Còn về tiền Khương Bán Hạ để lại, hai tấm thẻ ngân hàng ấy hiện tại đều trong tay Tiêu Trì, cô tham lam chỗ nào hả?

Tiêu Trì trả lời rất nhanh: Đã nắm được tình hình, đại đội hình cảnh đang điều tra, đừng lo lắng.

Kiều Mộ trầm ngâm một lúc, tiếp đó gửi cho anh: 'Mũi nhọn của chúng rất ghê gớm, anh cũng chú ý nhé!'

Phải một lúc sau, Tiêu Trì mới nhắn lại với hai từ: Yên tâm!

Kiều Mộ cất di động, vắn vỏi nước rửa tay, rồi thản nhiên ra ngoài. Cô có thể ứng phó với những chuyện khác, chỉ sợ đám người này nhắm vào Nhân Tế Đường. Đó là bằng hiệu tổ tiên truyền lại, còn sống thì không thể đánh mất.

Buổi tối Hoàng Viện có tiết tự học. Ăn tối xong, cô bé gọi điện thoại báo bình an và bảo thứ Sáu mình không về Nhân Tế Đường, vì không muốn gây thêm phiền phức cho Kiều Mộ.

"Họ có thể tìm thẳng tới trường học của em, em nghĩ họ sẽ không đến Nhân Tế Đường sao?" Kiều Mộ bức lắm: "Mai tan học, xuống phòng bảo vệ chờ! Chị chưa đến thì không cho phép ra khỏi cổng."

"Chị Kiều..." Giọng Hoàng Viện nhỏ dần: "Em không thể liên lụy tới chị được."

"Em chết, chị sẽ không đi nhật xác đâu!" Kiều Mộ phát cáu. Nói đoạn, cô cúp

luôn máy.

Hoàng Viện không gọi lại nữa, nhưng con bé gửi cho cô một tin nhắn: "Em nghe lời chị."

Kiều Mộ thở phò một hơi. Khóe mắt liếc vào gương, cô thoáng ngẩn người, ngẩng đầu nhúu chặt hàng mày.

So với thời gian trước, những biểu hiện trên mặt đã tiến bộ hơn, lúc nhếch nhếch môi đã nhìn ra được là đang cười, tuy rằng vẫn chưa rõ.

Kiều Mộ soi gương làm thử mấy biểu cảm. Sau khi chắc chắn đã thật sự có chuyển biến tốt, cô không nhịn nổi, chụp mấy tấm ảnh loáng thoáng mỉm cười, gửi cho Kiều Huy.

Anh trai trực tiếp gọi điện thoại tới, tiếng cười sang sảng: "Lần này, ông nội không chịu thua cũng không được. Em đừng vui mừng quá nhé! Quá trình hồi phục chấn thương dây thần kinh khá chậm, cứ từ từ em ạ!"

"Anh yên tâm đi, em có chừng mực mà!" Trong mắt Kiều Mộ ngập tràn niềm vui.

Tán gẫu một lúc, Nhiếp Lan giành điện thoại, léo nhéo ca cẩm một hồi, có điều rành rành chẳng giấu nổi niềm vui.

-----oOo-----

Chương 36: 'LẦN NÀY CÓ TÍNH LÀ NHÀO VÀO VÒNG TAY KHÔNG?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Người đó là Quan Công. Ánh nắng gay gắt chiếu lên gương mặt ngăm đen của gã, càng lộ rõ sự tương phản với kẻ dẫn đầu.

Kiều Mộ khẽ gật đầu, yên tâm hoàn toàn. Chân Quan Công đã tháo thạch cao nhưng vẫn chưa gỡ đinh sắt, hiện tại gã đang dùng thuốc cao mà khoa chính hình kê cho để hỗ trợ điều trị.

"Con gái Bán Hạ của tôi chết không rõ ràng, tiền nó kiếm được ở hết trong tay cô. Cô phải giao ra đây!" Kẻ dẫn đầu hùng hục khí thế, tay chống nạnh, dáng vẻ không đưa tiền sẽ đánh người luôn.

Khuôn mặt vừa béo vừa trắng, đồn đống dưới ánh mặt Trời, đôi mắt lão híp tịt, hai bên gò má khẽ giần giật, mồ hôi rỏ xuống như dầu mỡ.

"Đúng thế! Cô với cô ấy chả thân chả quen, nôn tiền ra mau!" Một tên đàn ông trẻ tuổi đứng sau kẻ cầm đầu tiếp lời.

"Cô có công việc, có địa vị, sao lại tự tiện lấy tiền của người khác hả. Rốt cuộc cần thể diện không đấy?"

"Tiền là do em gái tôi vất vả kiếm được, tuyệt đối không thể để cô trắng trợn cướp không được!"

"Mọi người phân xử xem!..."

Kiều Mộ khẽ bặm môi. Nghe họ mồm năm miệng mười la lối, cô vẫn điềm nhiên như không. Đồng nghiệp và người nhà bệnh nhân cũng đã bu tới, họ đều tò mò suy cho cùng là đã xảy ra chuyện gì? Không ít người nhà bệnh nhân che ô, giơ di động quay phim. Dẫu Trời nắng chói chang cũng chẳng quan trọng bằng vây xem.

Cảnh tượng nhốn nháo đến nhức cả đầu.

Sau vài phút, xe cảnh sát hú còi sắp tới gần. Quan Công đưa mắt ra hiệu cho Kiều Mộ rồi chống nạnh lặng lẽ rút lui.

Kiều Mộ nhướng mí mắt. Cô khoanh tay, cất giọng lạnh tanh: "Theo như tôi biết, con gái Khương Bán Hạ của ông chắc hẳn chính là nạn nhân của vụ án mạng trong thông báo của cục công an thành phố mấy hôm trước. Cảnh sát cũng không đến tìm tôi, tôi cũng không quen biết cô ấy. Ai nói với các người rằng tiền của cô ấy nằm trong tay tôi? Tóm lại, các người còn tài giỏi hơn

cảnh sát sao?"

Đám đông yên lặng hẳn. Thoáng chốc chẳng ai dám hó hé. Trái lại, đồng nghiệp đứng sau và người nhà bệnh nhân phì cười, sôi nổi phụ họa lời Kiều Mộ.

"Các người cũng đã bảo tôi và cô ấy chả quen chả thân, sao cô ấy có thể đưa tiền cho tôi?" Khóe mắt Kiều Mộ liếc qua Quan Công đang nói chuyện với cảnh sát, rồi nhìn chăm chăm vào tên đàn ông dẫn đầu. "Trước mắt, phía cảnh sát vẫn chưa kết án. Nếu nhớ không nhầm, thi thể của Khương Bán Hạ hãy còn nằm ở nhà tang lễ, có ai trong các người đã đi ngó qua chưa?"

Cả đám lại im re. Trong không khí không một gợn gió, hơi nóng của mặt đất bốc lên, mồ hôi túa ra hết lớp này tới lớp khác.

Lui vào dưới bóng râm, Kiều Mộ nheo mắt dừng dừng.

Sáng nay, cô mới gọi điện cho nhà tang lễ. Từ khi xảy ra chuyện tới giờ, quả thực không có ai đến ngó qua Khương Bán Hạ.

-----oOo-----

Chương 37: 'EM THƠM LÀ ĐƯỢC RỒI!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Bàn tay cầm đũa của Kiều Mộ chợt dừng, ánh mắt dụ dằng đảo quanh cái đầu rũ xuống của Trương Dương, cô đáp: "Được, vừa khéo giúp chị kèm cặp Hoàng Viện làm bài tập. Xa ghế nhà trường lâu quá, chị cũng quên hết kiến thức cấp hai rồi."

Trương Dương ngẩng mặt, vui sướng khẽ xoa đầu Hoàng Viện, phấn khởi khôn xiết: "Em cảm ơn chị."

Kiều mộ xua tay, thoáng cùng Quan Công trao đổi một ánh mắt rồi tiếp tục ăn cơm.

Ăn xong, Quan Công chơi cờ với Trương Dương, Kiêu Mộ với Hoàng Viện rửa bát, dọn dẹp bếp.

Hoàng Viện chịu khó và hiểu chuyện lắm, có lẽ bởi không người thân che chở, nên người khác tốt với cô bé tí tí thôi, cô bé cũng vô cùng trân trọng.

Luôn cẩn thận dè dặt sợ đánh vỡ sự ấp áp không dễ có được này.

Đôi khi, Kiêu Mộ cảm thấy mình đúng là một kẻ ác, máu lạnh, tàn nhẫn. Một trong những kẻ đứng sau cái chết của của chị cô bé và Khương Bán Hạ chính là bố đẻ Trương Dương. Sớm muộn, chân tướng này sẽ được công khai. Bản thân biết rõ cả, song cố tình che giấu không nói.

Cô cũng từng nghĩ tới việc ngăn cản, nhưng tình yêu ở tuổi này là cổ đại sinh trưởng giữa mùa xuân, mưa to gió lớn nữa cũng chẳng hề hấn gì, chỉ khiến ngọn cỏ mạnh mẽ sinh sôi.

"Bác sĩ Kiêu, còn lại cứ để em! Để khách lại như thế không hay lắm đâu ạ!" Hoàng Viện úp bát lên giá, cầm khăn lau kệ bếp: "Em biết chú ấy là đồng nghiệp của chú Trì."

Kiều Mộ thót tim. Cô gật gật đầu, mang theo ánh mắt phức tạp, lau khô tay đi ra ngoài.

Thứ Hai, đưa Hoàng Viện đến trường xong, Kiêu Mộ về bệnh viện làm việc. Mạnh Trường Phong không nhắc tới chuyện bố mẹ của Lữ Triển Bằng nữa, cô cũng lười hỏi.

Đảo mắt đã tới thứ Năm, vốn tưởng vụ này đã kết thúc, ai dè người nhà của Lữ Triển Bằng đột ngột xuất hiện ở bệnh viện. Vừa vào phòng làm việc, họ liền quỳ sụp xuống lạy Kiêu Mộ và Mạnh Trường Phong.

"Chú dì à, hai người làm gì vậy!" Mạnh Trường Phong giật mình, cuống quýt đỡ họ dậy.

Kiều Mộ vẫn thờ ơ. Đợi họ khóc đủ, xin đủ, cô mới đưa hai cốc nước qua,

bình thân lên tiếng: "Chuyện này nhờ bọn cháu thật sự cũng vô dụng. Trình tự ra sao thì chú dì cứ theo đó mà làm, bọn cháu chỉ là bác sĩ."

"Chúng tôi có mỗi thằng con trai, nay người đã không còn. Hai cháu là bạn học của nó, chẳng lẽ không thể có chút lương tâm, để chúng tôi nhìn mặt nó một lần ư." Mẹ Lư Triển Bằng khóc lóc sụt sướt, nói đoạn lại toan quỳ xuống, "Dì dập đầu lạy các cháu, cầu xin các cháu!"

"Bọn cháu không có lương tâm đâu." Kiều Mộ ngăn Mạnh Trường Phong lại, trên mặt cô thoáng lộ vẻ buồn bực: "Hiện tại đang giờ làm việc, nếu hai người tiếp tục ầm ĩ thì chỉ có thể gọi bảo vệ thôi!"

"Sao các người có thể lạnh lùng như vậy chứ. Con trai đáng thương của tôi chết oan uổng quá!" Mẹ của Lư Triển Bằng gào khóc, rồi bất ngờ bổ nhào vào Kiều Mộ.

-----oOo-----

Chương 38: 'ĐÂY MỚI LÀ ĐIỀU ANH LO NHẤT!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì tháo tai nghe, anh bước tới ôm Kiều Mộ trên bậc cầu thang xuống, áp cô lên tường hôn cho thỏa rồi mới thong thả lấy từ trong túi quần ra một cái hộp cỡ lòng bàn tay, đặt vào tay cô: "Về hãy xem!"

Kiều Mộ nắm chặt cái hộp, thở hốt hển: "Còn một tuần nữa là công bố điểm chuẩn, Quan Công đã hẹn Trương Dương ngày mai đến Nhân Tế Đường chơi game, em có thể yêu cầu một việc không?"

"Đồng ý với em hết!" Tiêu Trì thấp đầu căn môi dưới của Kiều Mộ, nhếch khóe miệng nở nụ cười xấu xa: "Yên tâm, Quan Công có chừng mực, không để Trương Dương cuốn vào đâu! Trước khi vụ án này được phanh phui, tuyệt đối sẽ không cho cu cậu biết bố mình là một tên trùm ma túy tội ác tày Trời."

Kiều Mộ chớp chớp mắt, không nhin nổi cười: "Sao anh biết em muốn nói đến điều này?"

Tiêu Trì cúi xuống hôn Kiều Mộ. Lòng bàn tay anh áp vào vị trí tim cô, khẽ cười ra tiếng: "Tim làm bằng đậu hủ mà!"

Kiều Mộ nhăn mày, xòe năm ngón tay, để lại sau lưng anh năm vết móng tay thật sâu.

Tức thì Tiêu Trì cười hết nổi, anh nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng kèn kẹt: "Cố tình cho họ cười nhạo anh hả?"

"Anh có thể không cười đồ!" Kiều Mộ đặc ý nâng cằm. Khóe mắt trông thấy chú chó nghiệp vụ ngồi thẳng tắp, chăm chú nhìn hai người, lưng cô bỗng chốc lại đổ một lớp mồ hôi nóng hổi.

Tiêu Trì mặc áo vào, xem đồng hồ đeo tay, sau đó dắt cảnh khuyến và cô cùng đi ra ngoài.

Lên xe, Kiều Mộ nổ máy, bật điều hòa. Cô liếc anh qua gương chiếu hậu: "Anh muốn đi đâu?"

"Ăn cơm. Ngân Kiều sẽ đến thay ca." Tiêu Trì thả lỏng, ngả người trên ghế sau, tay ôm chó, tay kia để trên đùi, giọng nói lơ mơ: "Anh chớp mắt 5 phút! Em tìm được chỗ thì gọi anh. Quán nào ít người, gần gần đây là được."

Kiều Mộ hiếm khi tới vùng nội thành mới. Trừ mấy lần đi ăn cơm với Hứa Thanh San, bình thường cô chẳng có việc gì cần tới khu này cả.

Vốn định mở bản hướng dẫn để tìm, nhưng lại lo làm ồn tới anh, cô bèn thôi.

Lượn một vòng, phát hiện có một quán món Hồ Nam trong con ngõ ở chung cư đối diện, cô bật đèn xi nhan xin rẽ.

Dừng trước cửa quán ăn, Kiều Mộ ngoảnh lại, nom Tiêu Trì ngủ ngon lành, cô khẽ lắc đầu, tắt máy mở cửa xe, bước xuống.

Vào quán gọi món, đợi bưng lên xong xuôi cô mới ra ngoài đánh thức anh.

Tiêu Trì tỉnh giấc, xoa xoa mặt, để chú chó lại và mở cửa sổ xe, đoạn cùng cô vào ăn cơm.

Chỗ Kiều Mộ chọn ở trong góc, quán ăn cũng vắng người. Anh đi rửa tay, quay ra ngồi xuống, bưng bát lên liền vùi đầu ăn cơm. Kiều Mộ múc cho anh bát canh, rồi cầm đũa lên vừa ăn vừa hỏi anh chú chó đó là sao.

"Chó nghiệp vụ giải ngũ. Em mang nó về, ông nội không ở nhà, mình em trông Nhân Tế Đường, anh không yên tâm!" Tiêu Trì nuốt thức ăn trong miệng, bưng bát canh uống một hơi mới nói tiếp: "Cần chăm sóc với cho ăn thế nào, lát anh nói cho em!"

-----oOo-----

Chương 39: 'MÓN QUÀ NÀY ĐỘC ĐÁO LẮM!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ ngả đầu, gối lên vai Tiêu Trì, nụ cười đọng đầy trong mắt: "Hàng còn chưa xé niêm phong, không biết có phải hàng chuẩn không, chẳng lý gì mà trả lại luôn. Dù sao cũng do chính mình đặt mua."

"Vậy không trả nữa. Đợi em khai hộp, không hài lòng thì hẵng trả." Trái tim Tiêu Trì nhảy nhót. Bây giờ, anh mới để ý thấy đôi bông tai lấp lánh trên tai cô. Không kìm lòng nổi, anh đặt xuống một nụ hôn, khàn giọng thì thầm: "Thích không?"

"Hỏi người hay hỏi bông tai?" Kiều Mộ nheo mắt, giọng nói trước sau đều đều, thấp thoáng lộ ra nét biếng nhác: "Bông tai rất đẹp, người thì tạm được. Anh đã chuẩn bị bao lâu thế?"

"Năm em ra nước ngoài." Tiêu Trì tháo cây trâm trên búi tóc cô: "Số hiệu này theo anh cả đời, nay thuộc về em, anh cũng thuộc về em!"

Kiều Mộ nhướn khóe môi, duỗi tay ngăn mặt anh, mỉm cười trêu chọc: "Anh lấy đâu ra logic cường đạo, cho rằng em nhất định là của anh hả?"

"Bố cường đạo cho đấy*!" Tiêu Trì mỉm cười, nắm lấy tay Kiều Mộ, cúi đầu phủ kín môi cô.

(*Ý anh là anh còn là bố của bọn tội phạm (cường đạo) ấy)

Nụ hôn dài vẫn chưa kết thúc, ngoài cửa đã truyền tới hai tiếng còi xe 'bíp bíp'.

Tiêu Trì vẫn chưa đã thèm, nhưng vẫn phải buông Kiều Mộ ra. Bước xuống giường bệnh, anh xoa đầu Liệt Phong: "Kẻ tiếp theo phải bắt là tài xế của Quách Bằng Hải! Lúc nào em đi đón ông nội thì điện thoại cho anh! Chưa biết chừng anh có thời gian."

"Để nói sau!" Kiều Mộ đứng dậy, thấp đầu nhìn chăm chăm vào quần anh: "Anh cứ thế đi ra ngoài à?"

Tiêu Trì kéo kéo vạt áo phong xuống, quay lưng cất bước với dáng vẻ hơi chật vật.

Kiều Mộ ngồi xuống giường bệnh. Nghe thấy tiếng cửa đóng, tiếng động cơ ô tô xa dần, cô nghiêng mình xoa đầu Liệt Phong, khóe mắt cong cong: "Liệt Phong, chúng ta cũng lên lầu nào!"

Tắm táp xong, Kiều Mộ chỉnh sửa lại quyền những điều tâm đắc khi châm cứu rồi bỏ vào trong túi xách. Cô đã nói với Mạnh Trường Phong sẽ đưa ghi chép này cho anh ta.

Kéo khóa, treo túi xách lên, cô ngồi lại viết bệnh án một lúc. Sau đó, không kìm nổi, cô dịch cái gương qua, tháo bông tai để sang bên, cầm di động tìm kiếm nội dung: những thương hiệu chế tác sản phẩm theo yêu cầu.

Xem một chốc, Kiều Mộ lật đôi bông tai, quả nhiên trông thấy mặt sau có chữ viết tắt tên của mình.

Tâm tư này... Kiều Mộ chớp chớp mi, đeo lại bông tai. Rồi, vỗ nhẹ đầu Liệt Phong, cô tắt đèn đi ngủ.

Chiều thứ Tư, Trương Dương gọi điện thoại đến, vui sướng tới nỗi nói năng cũng chẳng mạch lạc, bảo rằng điểm thi của cậu ấy hơn cả điểm chuẩn, muốn mời cô đến nhà dùng cơm.

Kiều Mộ không nhắc tới chuyện Trương Lương nghiệp đã gọi điện cho mình, cô vui vẻ nhận lời ngay.

Cúp máy, cô lái xe về nhà cho Liệt Phong ăn. Tin tức trong đám bạn học lần nữa bùng nổ. Tội trạng thực sự của Lữ Triễn Bằng phạm phải đã được điều tra rõ, nguyên nhân chết cũng đã có kết luận - đột tử bởi bệnh tim. Mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi.

-----oOo-----

Chương 40: 'HÔM NAY CÓ PHẢI NGÀY TỐT KHÔNG NHỈ?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ nghiêng người trên ghế, không nhúc nhích giống như đang ngủ say.

Phòng sách yên tĩnh, hồi lâu mới lại vang lên tiếng ngăn kéo đóng mở. Trương Lương Nghiệp ngồi xuống, nhịp thở rối loạn, có thể cảm nhận được ánh mắt ngập tràn độc ác của lão chiếu tới.

Kiều Mộ nhẫn nhịn không để bản thân lộ ra một chút sơ hở nào, nhưng cô thầm lo lắng, tốt nhất Tiêu Trì đừng gọi điện thoại, đừng bị ảnh hưởng bởi lão ta.

Chỉ cần di động của cô đổ chuông thì phiền toái sau này sẽ càng lớn.

Ắt hẳn Trương Lương Nghiệp cũng đang đợi, lão cầm di động của cô lên lần nữa. Phòng sách im ắng, mỗi chiếc điều hòa trên tường là không ngừng phát ra tiếng 'phù phù'.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa lớn truyền tới tiếng đóng cửa rất to, kèm theo đó là tiếng bước chân chạy về phía này. Nháy mắt, cửa phòng sách bị vỗ đến nỗi rung chuyển đất trời: "Bố, bố mau mở cửa, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Trương Lương Nghiệp sa sầm sặc mặt, đứng dậy mở cửa: "Xảy ra chuyện lớn gì?"

Bị lão hỏi, nhưng lọt vào tầm mắt Trương Dương là hình ảnh Kiều Mộ nghiêng người trên ghế dựa, hết đang ngất xỉu, cậu ấy lập tức đẩy bố mình, lao vào phòng: "Bác sĩ Kiều?"

Lay hai cái, không thấy Kiều Mộ có phản ứng, Trương Dương nghiêng rằng ngoảnh đầu gào toáng: "Bố làm gì chị ấy rồi? Chị ấy đã cứu con hai lần đấy!"

Kiều Mộ vén mi đúng lúc, dáng vẻ chẳng khác gì mới tỉnh giấc. Cô nheo mắt không thoải mái: "Trương Dương? Ban nãy em hét gì vậy?"

"Chị Kiều, chị không sao chứ ạ!" Trương Dương quay lại, gương mặt thiếu niên non nớt viết đầy lo âu và sợ hãi: "Chị đừng dọa em mà!"

"Hai hôm nay chị mệt quá, nói chuyện với bố em rồi ngủ mất! Có chuyện gì được chứ!" Kiều Mộ ngồi thẳng dậy, day day huyết thái dương, cố gắng nở nụ cười nhàn nhạt: "Thật sự không sao đâu, em đừng nghĩ lung tung!"

Dứt lời, cô xoay đầu nhìn sang Trương Lương Nghiệp, ngại ngùng nói: "Để tổng giám đốc Trương chê cười rồi. Gần đây bệnh viện hơi nhiều việc, nên không nghỉ ngơi tử tế."

"Không hề gì! Nếu cô khó chịu trong người, để tôi đưa cô về!" Trương Lương Nghiệp cũng cười, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Kiều Mộ xem đồng hồ rồi chống tay vịn ghế từ từ đứng lên. Cầm lấy di động vẫn luôn để trên bàn sách, cô đáp: "Không cần đâu, cảm ơn bữa tối của cả nhà! Tôi phải về rồi! Tối nay còn phải trực ban."

"Em đưa chị xuống!" Thấy Kiều Mộ có vẻ vẫn chưa tỉnh, Trương Dương bèn kịp thời đưa tay đỡ cô.

Đi qua Trương Lương Nghiệp, cậu ấy dừng bước, sức nhớ ra chuyện ban nãy

định nói, không suy nghĩ liền buột miệng: "Chú Vương bị tai nạn xe, vừa mới xong. Ở ngoài chung cư nhà mình ạ, bay cả đầu ấy."

Trương Lương Nghiệp rõ ràng thở phào một hơi, ý cười âm u lạnh lẽo lướt qua đáy mắt. Lão vỗ vai con trai: "Bố xuống lầu cùng hai chị em!"

-----oOo-----

Chương 41: 'TAO KHÔNG YÊU ANH TA'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ ngẩng đầu. Sau làn hơi nước, đôi mắt trong veo của cô mở to, khoe miệng nhếch lên một độ cong nhàn nhạt: "Hoảng rồi?"

Tiêu Trì sầm mặt bước tới, dòng nước từ vòi hoa sen xối vào tường, trong phòng tắm nhanh chóng dày đặc hơi sương. Kiều Mộ khẽ mỉm cười, hai mắt lộ ra một thoáng tinh quái, mang theo chút ung dung.

Anh nhìn cô chăm chăm, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giọng anh khàn đi: "Không hoảng..."

Hơn 3 năm nay, ngoại trừ việc thường xuyên đến Nhân Tế Đường chơi với ông nội Kiều, hàng ngày anh còn lén xem những sinh hoạt của cô đăng trên trang cá nhân. Anh chưa từng điều tra bất cứ bí mật riêng tư nào của cô. Cô nói cô có bạn trai nước ngoài, anh cũng tin là thật.

Kiều Mộ nhấp môi, hai tay ôm ngực, biếng nhác dựa vào vách tường lạnh lẽo, ý cười trong đáy mắt dần nồng đượm: "Thế này mà gọi là không hoảng?"

"Rốt cuộc em có phải phụ nữ không đấy." Tiêu Trì nghiêng răng.

"Chẳng phải anh vừa mới thử sao." Kiều Mộ nhướn mày, đứng thẳng dậy. Cô giơ ngón trỏ chọt chọt vào ngực anh: "Nhát gan."

Tiêu Trì nhắm mắt, lửa giận bốc lên. Anh khóa vò sen, duỗi một cánh tay kéo cô vào lòng mình với sức lực rất mạnh, ôm chặt lấy cô: "Ai nhất?"

Kiều Mộ cũng ôm lại anh. Đôi tay phủ lên tấm lưng đầy những vết sẹo ngang dọc của Tiêu Trì, khàn giọng thì thầm: "Ai hỏi, nói ai?"

Anh ôm cô, hồi lâu không mở miệng.

Căn hộ đã được quét dọn sáng nay, nhưng không mở cửa sổ nên hơi ngột ngạt. Kiều Mộ quần khăn tắm, nhặt quần áo trên đất, cầm ra ban công vứt vào trong máy giặt, rồi tựa vào lan can xem Tiêu Trì thu dọn sofa.

Lúc sau, thay xong vỏ bọc sofa, anh ôm tới ném lên máy giặt, khom người bế cô, sai bước về phòng.

"Chưa đủ?" Kiều Mộ túm lấy cánh tay anh, đề phòng mình bị rơi xuống. Đường như có một thứ trực giác mách bảo, không dùng hết hộp Durex siêu mỏng kia thì tối nay đừng hòng ngủ được.

Tiêu Trì không trả lời. Vào phòng ngủ, anh giơ chân ngoắc cửa phòng, đóng lại...

Hôm sau, ban mai len qua cửa sổ. Dưới điều hòa treo tường, tấm rèm cửa sổ nửa trong suốt phất phơ, ánh sáng chập chờn.

Kiều Mộ nhú mày mở bừng mắt. Tiêu Trì đã dậy, đang cầm di động ngồi chờ người ở đầu giường.

Cô chớp chớp mắt không thoải mái, từ từ chống cánh tay, lòng bàn tay rơi xuống tấm lưng dày rộng của anh, giọng nói vừa thức giấc xen lẫn thoáng lười biếng mềm mại: "Anh phải đi à?"

"Ừ!" Tiêu Trì lấy bao thuốc để trên tủ đầu giường, mở ra châm một điếu.

Kiều Mộ rút tay về, chống đệm ngồi dậy, dựa đầu giường, bàn tay cô lần nữa đặt lên lưng anh: "Anh đi luôn hả?"

"Không nữa?" Tiêu Trì quay đầu, cơ bắp rắn chắc theo từng chuyển động của anh nhấp nhô lên xuống dưới lòng bàn tay cô. Khóe môi anh nở nụ cười

thỏa mãn: "Anh cũng không nở này!"

-----oOo-----

Chương 42: 'KHÔNG NHẬN'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ không rõ là chuyện gì, cô cầm lấy di động của Hoàng Viện, cúi đầu nhìn màn hình.

Trong bóng đêm tối om, ánh đèn đường bên ngoài rọi vào có hạn nên không thấy rõ được mặt người đến. Nhưng có thể nhìn ra kẻ này to khỏe hơn hai tên lần trước khá nhiều.

Liệt Phong không sửa một tiếng, nó nhào tới cắn chặt cánh tay kẻ nọ, đè y xuống đất. Xem thôi mà tim cũng nhảy vọt lên.

"Ông biết không?" Trả di động cho Hoàng Viện, Kiều Mộ chau mày hỏi: "Khoảng mấy giờ?"

Lúc đến nhà Tiêu Trì, dọc đường anh luôn chú ý, không phát hiện thấy có người bám theo.

"Hơn 2 giờ sáng, làm xong bài tập, em đi vệ sinh. Liệt Phong từ phòng ông đi ra chạy xuống lầu. Em theo sau nó đến cuối cầu thang, thấy có người lên vào, em bèn lấy di động quay lại." Hoàng Viện thấp giọng, cơ thể khẽ run rẩy, "Hình như ông không biết."

"Không sao, em đừng nghĩ nhiều! Yên tâm ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi đi!" Kiều Mộ xua xua tay, đứng dậy sang phòng thuốc xem camera.

Hình ảnh camera quay được toàn diện hơn đoạn clip trong di động của Hoàng Viện. Kẻ nọ cầm chìa khóa đi vào chứ không phải cạy cửa. Nếu chẳng phải

Hoàng Viện gọi Liệt Phong lại thì e rằng tay y cũng sắp bị cắn đứt.

Chăm chú nhìn màn hình một lúc, Kiều Mộ nhớ ra hai tên trộm ranh trước đó có vẻ cũng mang theo chìa khóa tới. Cô thoáng mím môi, lấy điện thoại gọi cho Quan Công. Kể xong tình hình tối qua với gã, cô gọi một cuộc nữa cho cửa hàng bán khóa, bảo họ đưa khóa mật khẩu dùng vân tay đến.

Sau khi Quan Công qua, đem băng ghi hình đi, chẳng mấy chốc nhân viên của hàng khóa cũng tới. Kiều Mộ yêu cầu hai bộ, thay hết cả cửa lớn và cửa gác.

Ông nội không nói gì, sắc mặt vẫn như thường.

Đổi khóa xong xuôi, bệnh nhân lục tục đến phòng khám. Ông nội dẫn theo Liệt Phong, hết dạy một đứa trẻ, vừa chỉ cho nó kim trong tay là kim gì, vừa châm cứu cho bệnh nhân.

Kiều Mộ buồn cười lại xót xa.

Kiều Huy và Nhiếp Lan không có ý định sinh con trong 2 năm tới, ông nội muốn bế cháu, chẳng biết phải đợi đến khi nào.

Còn như cô... sinh một bé, tự mình nuôi cũng đơn giản thôi.

Nghĩ vậy, Kiều Mộ không khỏi nhú mày, âm thầm lên kế hoạch.

Chắc bởi thời gian đóng cửa quá lâu, bệnh nhân hôm nay đông cực kỳ. Quá giờ cơm trưa vẫn còn mấy người chưa châm cứu xong.

Kiều Mộ thay ông nội, để ông dắt Liệt Phong đi ăn cơm.

"Gần nửa tiếng nữa thôi, ông cháu mình cùng ăn!" Ông dừng tay, ngồi sang bên, bưng tách trà lên uống, đoạn lấy mấy viên thức ăn của cún trong túi áo ra, đùa Liệt Phong.

Kiều Mộ buồn cười, khẽ lắc đầu, càng lúc càng cảm thấy ông giống trẻ con. Thực tế, hồi cô và Kiều Huy còn nhỏ, chẳng đứa nào hoạt bát như vậy.

-----oOo-----

Chương 43: 'ANH TỰ TÌM CÂU TRẢ LỜI'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ nhướng mày, biếng nhác dựa vào đầu giường, cầm di động xem tin tức.

Tiêu Trì nói chuyện điện thoại một lúc. Gác máy, anh lại lục quần tiếp, phát hiện trong túi không có gì. Nhận ra có khả năng đã làm rơi trong xe, anh không khỏi cười khở: "Tối nay anh ngủ sô pha, em nghỉ ngơi sớm đi!"

Kiều Mộ ngẩng đầu khỏi màn hình di động. Cô nhìn cái quần trong tay anh một chốc, ánh mắt lấy làm thích thú, rồi xuống bụng dưới của anh: "Sao phải ngủ trên sô pha?"

"Em biết còn hỏi." Tiêu Trì ném quần, ngồi xuống, lấy di động trong tay Kiều Mộ đi. Anh nở nụ cười nhìn cô bằng cặp mắt sáng rỡ: "Ở đây có không?"

"Đang kỳ an toàn." Kiều Mộ chớp chớp mắt, khẽ nói: "Anh nhỏ tiếng chút, phỏng chừng ông vẫn thức đấy."

Tiêu Trì nhếch mày, rướn người qua, lấp kín môi cô.

Kiều Mộ đẩy anh ra, buồn cười trêu chọc: "Cố ý cạo râu cơ đấy?"

"Sợ cạo vào em!" Tiêu Trì mỉm cười, anh vén áo ngủ cô lên, thò tay vào, cúi đầu hôn trán cô: "Sao anh cảm thấy giống ăn trộm thế nhỉ?"

"Trộm sắc à?" Kiều Mộ chế nhạo. Nghe thấy tiếng Liệt Phong cào cửa, cô lại không nhịn nổi cười.

"Có tên trộm sắc nào đẹp trai như anh không." Nói đoạn, Tiêu Trì quay đầu về phía cửa, phát ra hiệu lệnh bảo Liệt Phong yên lặng.

Kiều Mộ cong hàng mày: "Thế diện lớn nhỉ?"

"Không lớn, vừa vặn. Em nhìn thử xem!" Tay Tiêu Trì trượt xuống, khàn giọng: "Hỏi em một chuyện."

'Vâng', Kiều Mộ giữ lấy tay Tiêu Trì, không cho anh sờ soạng lung tung, "Chuyện gì?"

"Hồi mới về nước, em không nhớ anh thật hả?" Tiêu Trì ngoan ngoãn không mó máy, vẻ mặt nghiêm túc.

Kiều Mộ cắn môi, chần chừ chốc lát rồi gật đầu thoải mái đáp: "Không nhớ. Ghi chép xong, về ngủ một giấc, tỉnh dậy quên luôn chuyện đó."

Thực tế là anh phơi nắng đen quá, mặt lại thêm sọc, nên thoát đầu cô không nhận ra.

"Nói dối." Tiêu Trì tóm lấy thoắt chần chừ của cô, vạch trần không chút khách sáo: "Em có nhớ anh, chẳng qua không nhận ra thôi."

Khi ấy đang mùa hè, thậm chí gần tối mà vẫn còn nóng hầm hập như lò lửa. Sau khi bắt được đối tượng, trên đường đến đội hình cảnh địa phương làm hồ sơ và bàn giao lại, anh chờ đợi giống khúc gỗ. Ngồi bên cạnh anh, cô nghe đồng nghiệp an ủi anh đừng nghĩ nhiều, chưa gây ra rắc rối to tát gì cả.

Mấy ngày liền không nghỉ, sự hy sinh của ông già dồn nén đến nỗi anh gần như không thở nổi, áp lực tâm lý quá lớn, khoang xe lại bí. Đến đội hình cảnh, xuống xe một cái, không chống đỡ nổi, anh liền ngất đi. Là cô cấp cứu cho anh, còn lột anh chỉ sót mỗi cái quần lót.

Lúc tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên bàn trong phòng họp. Cô đưa lưng về phía anh, đang nói chuyện điện thoại với bạn học bảo gặp phải tí chuyện, sẽ về khách sạn ngay.

-----oOo-----

Chương 44: 'BỤNG DẠ CON RANH NÀY SÂU NHƯ BIỂN ẤY!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tần Bân thoáng chốc sững sờ. Lúc lấy lại tinh thần, trái tim anh ta loạn mất một nhịp. Run run ôm cô vào lòng, anh ta mở miệng tự giễu: "Nếu anh thắng hẳn với em ngay từ đầu, liệu em còn chán ghét anh như vậy không?"

"Chắc có!" Kiều Mộ buông tay. Giây tiếp theo, trán cô đột nhiên truyền tới xúc cảm ấm áp. Cô nghe thấy Tần Bân nói: "Kiều Mộ, bất kể chuyện gì, miễn là em cần, anh nhất định không chối từ."

"Bớt ra vẻ với em đi! Em đang lợi dụng anh đấy!" Rời khỏi vòng ôm của Tần Bân, Kiều Mộ khoác tay anh ta đi vào bên trong, "Diễn cùng em một vở, giả bộ anh là bạn trai em!"

Vào đại sảnh, sau lưng bất ngờ vang lên tiếng cười của Trương Lương Nghiệp: "Tổng giám đốc Tần, bác sĩ Kiều! Khéo thật đấy!"

Tần Bân từ từ quay lại, lịch sự giơ tay ra: "Chào tổng giám đốc Trương!"

Kiều Mộ dựa sát Tần Bân, khéo môi lộ nét cười nhàn nhạt: "Chào tổng giám đốc Trương!"

"Thế này là sắp có chuyện vui rồi ư?" Trương Lương Nghiệp nhìn vào mắt Kiều Mộ, mỉm cười trêu đùa: "Bác sĩ Kiều, khi nào hai người bày tiệc rượu, nhớ gửi thiệp cho tôi nhé! Trương Dương vẫn luôn nhớ, muốn mời cô tới nhà dùng cơm lần nữa đấy!"

"Yên tâm! Thiệp mời của tổng giám đốc Trương, tôi chắc chắn sẽ đến tận cửa để đưa!" Hòa theo lời nói của lão, Kiều Mộ tiếp lời bằng một câu đầy ẩn ý. Cô ngẩng mặt nhìn Tần Bân: "Lần trước gặp bố mẹ anh, cũng gặp tổng giám đốc Trương! Duyên phận đúng là kỳ diệu."

Không đợi Tần Bân lên tiếng, Trương Lương Nghiệp cười ha ha, nói: "Có duyên chứng tỏ tôi nhất định sẽ được uống rượu mừng của hai người rồi!"

"Đến lúc đó, vợ chồng tôi phải mời tổng giám đốc Trương vài li!" Trên mặt Tần Bân toát lên vẻ tươi cười, anh ta khoác vai Kiều Mộ, hỏi Trương Lương Nghiệp có muốn cùng dùng bữa không?

Lão xua tay bảo rằng hôm nay mình có việc quan trọng, hôm khác hẹn lại.

Tần Bân cũng không tiện nói gì thêm, ôm Kiều Mộ lên lầu trước. Vào phòng bao, Kiều Mộ lập tức gỡ tay anh ta, thản nhiên ngồi xuống.

"Em diễn cho lão ta xem à?" Tần Bân thoát nhìn đã hiểu. Anh ta kéo chiếc ghế bên cạnh cô, ngồi xuống: "Tại sao?"

"Từ chối trả lời câu hỏi riêng tư." Kiều Mộ nâng tay cổ xem đồng hồ, chuyển đề tài: "Anh đến phối hợp điều tra cái gì?"

Tần Bân giơ hai tay, có phần chẳng biết làm thế nào. Chuyện này nói ra, đơn thuần là tai bay vạ gió.

Ban đầu Sang Thiên tính bán xưởng được kinh doanh kém hiệu quả dưới trướng, đúng lúc công ti muốn mở rộng, cộng thêm Tần Bân vẫn ôm lòng riêng muốn cùng Kiều Mộ bên nhau. Trước mắt không có việc gì, anh ta liền ném cho Sang Thiên một cành ô liu, tiếp đó tự mình tới khảo sát đánh giá.

Chẳng ngờ chuyện thu mua không thành, ngay cả Kiều Mộ cũng nói lời từ chối với anh ta.

Lần này phía cảnh sát thông báo Tần Bân qua đây, hi vọng anh ta có thể cung cấp lúc trước, khi Sang Thiên muốn bán xưởng được, ai là người phụ trách liên lạc với anh ta, và chấp thuận những gì.

-----oOo-----

Chương 45: 'THEO TAO THẤY CŨNG CHỈ CÓ LƯU MANH MỚI TRỊ ĐƯỢC MÀY'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ đứng ngoài hành lang trò chuyện điện thoại với Kiều Huy. Đang nói, trông thấy Trương Lương Nghiệp đi ra, sau thoáng ngạc nhiên, cô bình tĩnh gật đầu coi như chào hỏi. Sắc mặt lão rất tệ, đoán chừng vẫn chưa có tin tức của Trương Dương.

Trương Lương Nghiệp mỉm cười, đi thẳng xuống lầu.

Nhìn theo cho đến khi bóng hình lão ra khỏi tầm mắt, cô nói chuyện với Kiều Huy một lúc rồi cúp máy, trầm tư trở lại phòng bao.

Tần Ân và Bành Văn Tu đang tán gẫu. Hứa Thanh San nhàm chán cầm di động chơi game. Hứa Thanh Sơn kiêu ngạo, thi thoảng mới chêm vào một đôi câu, nhưng đa phần đều nói trúng trọng điểm, cho nên bầu không khí cũng không tệ nhạt lắm.

Kiều Mộ ngồi xuống. Bành Văn Tu lấy khăn giấy thấm lau mồm, bàn với Tần Ân chuyện đi Ma Cao chơi.

"Công ti bên kia còn nhiều việc, tôi không đi Ma Cao đâu. Cậu mang thần tài theo, đảm bảo cậu thắng chắc." Tần Ân chỉ chỉ Hứa Thanh San ngồi bên cạnh Bành Văn Tu, nói đùa: "Thanh San không có vận hên cỡ bạc, nhưng 'đỏ' cho người khác lắm! Thật đấy!"

Hứa Thanh San lườm Tần Ân một cái, ngả đầu dựa vào vai Kiêu Mộ, giọng điệu ngiễn rãng ngiễn lợi: "Ông kênh này bản lĩnh 'thuận cộc mà leo' khá gớm..."

Kiều Mộ gật đầu phụ họa, ngăn Hứa Thanh San không để cô nàng nói thêm.

Ăn uống xong, xuống lầu thanh toán, thế nào lại vừa đúng gặp phải Ngân Kiều và Mạnh Trường Phong.

Đôi bên chào hỏi. Phát hiện Ngân Kiều cứ nhìn Tần Ân chăm chăm, Kiêu Mộ dừng dừng, chẳng hề có ý buông tay anh ta ra.

"Sớm biết mọi người cũng ở đây, nên ghép làm một bàn mới phải!" Mạnh Trường Phong trêu, ánh mắt chiếu thẳng vào Kiêu Mộ, "Không giới thiệu

chính thức thức chút à?"

Môi Kiều Mộ lộ ra nụ cười: "Giới thiệu thì miễn, hai người lại chẳng phải không quen biết. Có điều, thân phận của Tần Bân đã thay đổi, giờ anh ấy là bạn trai em!"

"Chuyện trước đây, thật ngại quá! Tôi cũng là nóng lòng muốn giúp khôi phục mặt của cô ấy!" Tần Bân duỗi tay, mỉm cười áy náy với Mạnh Trường Phong: "Mạnh sư huynh đừng để ý nhé!"

"Không đâu, không đâu!" Khẽ bắt tay cùng Tần Bân, Mạnh Trường Phong quay đầu nói với Ngân Kiều tính tiền chung luôn.

Tất nhiên Tần Bân không đồng ý. Hai người tranh nhau một lúc, Mạnh Trường Phong liền bị Ngân Kiều lôi đi, đánh giọng: "Anh cả Mạnh à, bạn trai bác sĩ Kiều muốn mời khách, anh đừng khách sáo nữa!"

Ngân Kiều nhấn mạnh hai từ 'bạn trai', sao Kiều Mộ không hiểu chứ.

Cô khẽ gật đầu cho phải phép rồi kéo Hứa Thanh San đi lấy xe trước.

Lần này, Tần Bân không mang theo trợ lý. Thanh toán xong bước ra, anh ta lên xe Kiều Mộ, cùng về Nhân Tế Đường.

Kiều Mộ im lặng suốt đường đi. Đến nhà, cô dẫn Tần Bân sang phòng khách anh ta ở hồi nhỏ, dọn dọn một lượt. Sau đó, cô quay đầu đi báo cho ông nội biết, rồi dẫn Liệt Phong xuống lầu gặp Hứa Thanh San.

-----oOo-----

Chương 46: 'EM LỪA ANH CÁI GÌ?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Ngân Kiều có vẻ khá ngạc nhiên. Nói xong câu "bác sĩ Kiều", cô ta liền im lặng.

Đứng ngoài cửa phòng bệnh chăm sóc đặc biệt, Kiều Mộ quét ánh mắt lạnh lẽo về phía hành lang vắng tanh, rồi đi thẳng vào đề: "Tổng giám đốc Dương của đồ gỗ Hâm Đạt bị bỏng nặng trong vụ cháy kho. Anh ta nói trong phòng làm việc của anh ta có một phần chứng cứ rất quan trọng. Tôi nghĩ mọi người sẽ quan tâm tới điều này."

Sau mấy giây yên tĩnh, Ngân Kiều hỏi với giọng điệu khó hiểu: "Sao cô không gọi trực tiếp cho anh Trì?"

"Anh ấy đang ở bên ngoài, tôi gọi anh ấy sẽ phân tâm!" Kiều Mộ bình thản đáp: "Tốt nhất mọi người nhanh lên. Chậm chân là phỏng chừng không tìm được gì đâu."

Dứt lời, không đợi Ngân Kiều lên tiếng, Kiều Mộ gác máy luôn.

Không phải cô không muốn gọi cho Tiêu Trì...

Đứng một lúc, Kiều Mộ quay vào phòng bệnh, kiểm tra tình hình của Dương Thiên Lộc.

Có lẽ đã tiêm thuốc tê, nên tiếng rên cũng nhỏ đi nhiều. Hơi thở và mạch đập đều yếu, trên máy đo lặp đi lặp lại những số liệu rất lớn. Y nhát gan sợ chết... Lần này... e phải tìm cho mình một huyết mộ tốt thật rồi.

Trời sáng, di động có cuộc gọi. Nhìn dãy số, Kiều Mộ ra khỏi phòng trực ban cấp cứu, cô vuốt phím nghe: "Không tìm thấy?"

"Không liên lạc được với anh Trì. Dương Thiên Lộc nói với cô thế nào? Khi chúng tôi đến, phòng làm việc của anh ta đã bị lật tung cả lên." Ngân Kiều nôn nóng không thôi.

Kiều Mộ ngoảnh đầu liếc mắt một cái, sau đấy ra khỏi khu cấp cứu, cô đi về phía bồn hoa: "Ý cô là không có gì trong phòng làm việc của anh ta hết?"

Sau một thoáng sững sốt, Ngân Kiều đáp: "Tôi gửi ảnh cho cô! Cô thêm tôi vào Wechat đi!"

Kiều Mộ "Ừ" một tiếng. Cúp máy, cô cầm di động, hơi bần thần. Không liên lạc được với Tiêu Trì, là nhiệm vụ yêu cầu không thể liên lạc hay bởi nguyên nhân khác?

Lúc đang thờ người, di động nhận được tin nhắn nhắc nhở Ngân Kiều gửi lời mời kết bạn với cô.

Chấp nhận xong, Ngân Kiều gửi ngay cho Kiều Mộ rất nhiều ảnh chụp. Chắc rằng để không bị phát hiện nên không bật đèn trong phòng làm việc, ánh sáng khá tù mù.

Lật xem một hồi, Kiều Mộ ngồi xuống bồn hoa, suy ngẫm tỉ mỉ về thói quen của Dương Thiên Lộc.

Tuy chỉ gặp hai lần, nhưng Hứa Thanh San lại rất quen với y, bằng không cũng sẽ chẳng bị y lừa.

Keo kiệt, nhát gan, thích chém gió... Ngắm kỹ một lượt, tầm mắt Kiều Mộ dừng ở một bức ảnh trong số đó. Cô tức tốc soạn tin nhắn gửi cho Ngân Kiều: "Cô lật thử di ảnh trong phòng làm việc của anh ta xem!"

Dương Thiên Lộc lợi dụng chính di ảnh của cụ bà nhà mình, lừa Hứa Thanh San đi xem mộ cho y, không lâu sau liền bảo mộ bị mưa xối bung ra, đòi Hứa Thanh San đền tiền gấp đôi.

-----oOo-----

Chương 47: 'VẬY ANH GẮNG SỨC THÊM NỮA!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Có vẻ đã bị cô hỏi khó, Tiêu Trì đứng thẳng dậy, mở nắp nôi, đảo thịt lợn đang xào, đoạn dậy nắp vung lại. Anh nhíu mày vặn vẹo lửa và đáp: "Liên quan gì đến Ngân Kiều?"

Dứt lời, dường như nhớ ra điều gì đó, anh khẽ nhếch miệng cười: "Nếu Tần Bân lọt được vào mắt em thì đã chẳng lợi cho anh! Hơn nữa, hẳn chưa bao giờ là đối thủ của anh."

Kiều Mộ dịch sang bên, nhón một quả vải bỏ vào miệng rồi mau chóng quay người.

Phản ứng của Tiêu Trì còn nhanh hơn cả Kiều Mộ. Anh duỗi một cánh tay, tóm lấy bả vai cô, kéo cô lại. Đặt một nụ hôn lên môi cô, anh nói: "Kỳ an toàn một tháng của người khác chỉ có mấy ngày, của em cũng chỉ mấy ngày thôi nhỉ?"

"Thịt xào chua ngọt thơm quá!" Lưng Kiều Mộ toát mồ hôi, gương mặt luôn lạnh nhạt bỗng lờ mờ nhuốm sắc hồng.

"Làm riêng cho em đấy!" Tiêu Trì hôn Kiều Mộ cái nữa, sau đó mới buông cô ra, đưa tay cầm một quả vải dứt vào miệng cô, "Ở đây chờ anh!"

Miệng ngậm quả vải, Kiều Mộ cúi xuống nhìn ngón chân mình. Mồ hôi cứ vã như tắm, không chịu bốc hơi.

Tiêu Trì nghiêng đầu, thu hết tất cả dáng vẻ xấu hổ của cô vào trong đáy mắt. Nụ cười trên môi anh dần lan rộng.

Đợi thịt kho dưa cạn nước, Tiêu Trì nhắc nồi, cho ra đĩa. Tiếp đấy, anh lấy sườn hầm bột hấp và cá hấp khỏi chỗ, cất lời gọi cô giúp một tay.

Kiều Mộ nuốt nước bọt, nở nụ cười nhàn nhạt: "Có bốn người ăn, sao anh nấu lắm món thế?"

"Hơn bốn người đấy!" Tiêu Trì tranh thủ cơ hội thơm lên trán cô, rồi lê cái chân bị thương chậm rãi đi ra ngoài.

Kiều Mộ đặt món thịt xào chua ngọt xuống, cô tóm cánh tay Tiêu Trì, nhấn anh xuống ghế. Vòng ra sau lưng Tiêu Trì, cô cởi bỏ chiếc tạp dề anh đang mặc: "Anh ngồi đi, còn lại để em!"

Tiêu Trì mỉm cười gật đầu. Anh móc bao thuốc trong túi quần, lấy một điếu đưa lên miệng nhưng không châm.

Kiều Mộ vào bếp. Chạm vào đĩa, phỏng chừng bị bỏng nên cô vội rút tay về thôi phù phù. Nhấc nồi hấp trên bếp xuống, cô lấy giẻ lau chùi kệ bếp.

Nhìn từ góc độ của Tiêu Trì, vừa vặn trông thấy gương mặt in nghiêng của cô.

Bắt được người, họ dẫn về ngay trong đêm để thẩm vấn gấp. Phát hiện tên này có liên quan đến vụ án giết cả nhà mà bọn Ngân Kiều bất ngờ tìm ra, lại nghe kể mạnh mẽ là do Kiều Mộ tìm thấy. Cảm xúc của anh khá phức tạp.

Nói thực, anh may mắn mới có được cô. Nhưng anh lo lắng cô quá lí trí, làm bất cứ điều gì cũng chỉ cần thứ mình muốn...

Chẳng hạn như con cái...

Hôm đó lên xe, anh cố ý thăm dò Tam Nhi, hỏi hẳn có nhớ được thứ gì không nên nhớ trên xe không?

Tam Nhi bảo không, còn đem chuyện này ra trêu anh.

Lúc ấy, trong đầu Tiêu Trì chỉ có mỗi suy nghĩ... Kiều Mộ đang "gài bẫy" anh.

-----oOo-----

Chương 48: 'ĐẸP KHÔNG?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Điều hòa để ở nhiệt độ thấp, gió mát thổi qua, đáng vẻ nghiêm túc khi anh nói chuyện như pha thêm một tầng khí lạnh.

Kiều Mộ dừng động tác trên tay, cô từ từ ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Đôi con ngươi đen sẫm hết phủ một lớp sương mù, không thấy rõ được cảm xúc

của anh. Hồi lâu, cô hờ hững mở miệng: "Muốn em cho anh mọc cả đồng sừng không?"

Tiêu Trì mất một giây kinh ngạc, giây tiếp theo anh nở nụ cười: "Cái đó đương nhiên là tốt rồi!"

Khóe môi Kiều Mộ giãn giãn, cô túm băng gạc trên chân anh, thành linh xé toạc một phát thật mạnh!

"Shhhh..." Tiêu Trì hít một hơi, vừa tức vừa buồn cười: "Lại dùng việc công báo thù riêng."

Lông chân quá rậm, băng gạc quấn nhiều vòng, cô giật mạnh ra thế này chẳng khác gì nhổ cả lông chân, đau chết đi được!

Kiều Mộ bực bội chẹn họng anh: "Đáng đời!"

Tiêu Trì nheo mắt, chậm rãi ngồi lên. Cúi xuống nhìn đỉnh đầu cô, anh khẽ cười: "Vô lương tâm..."

"Anh có chắc. Không phục thì nín! Vết thương chảy máu rồi đây này!" Kiều Mộ lạnh giọng, thấp đầu tỉ mỉ làm sạch vết thương cho anh.

Lòng bàn tay thô ráp của Tiêu Trì rơi trên má Kiều Mộ. Bụng ngón vuốt ve khuôn mặt cô, anh không nhịn nổi cười: "Trước lúc ăn cơm, em bảo anh là người đàn ông của em! Chuyện này phải giữ lời nhé! Anh lấy thân báo đáp thật đấy!"

Tim Kiều Mộ đập rộn, khẽ nhấp môi. Gạt tay anh ra, cô đứng lên, nhào tới, áp anh vào sofa. Ánh mắt ngăm ngời: "Sao em nghe ra mùi tui thân thể?"

"Không tui thân! Em chạm vào, vui sướng không để đâu cho hết ấy chứ!" Năm tay lấy cô, tay Tiêu Trì tăng thêm lực, nhấn lên vị trí trái tim mình, nụ cười của anh càng thêm rạng rỡ, vẻ đứng đắn đã biến sạch khỏi gương mặt: "Cảm giác chạm vào tốt nhỉ!"

"Thối còn không biết xấu hổ!" Kiều Mộ cúi xuống bất ngờ thơm "chụt" vào môi anh: "Còn một không anh?"

"Hơi hơi!" Tiêu Trì ôm lấy Kiều Mộ, thò tay vào trong áo sơ mi của cô: "Mấy ngày không chớp mắt, thấy em mới có thêm tinh thần!"

"Anh nằm đi!" Kiều Mộ nhắc người ra. Ngồi lại chiếc ghế nhỏ, cô tiếp tục rửa vết thương cho anh.

"Nghe em!" Tiêu Trì kéo gối dựa tới, thở hốn hển, "Trước khi đi, ông đã dạy anh mấy đòn bảo vệ tính mạng."

Kiều Mộ ngược mặt thoáng nhìn anh. Cô không tiếp lời. Ông nội thật lòng coi anh là cháu rể, đưa cho anh chìa khóa nhà lúc nào mà cô cũng chẳng hay, chưa biết chừng hai hôm nữa đưa nốt cả hộ khẩu mất thôi.

"Tên này có sủng. Trước kia, hắn cầm đầu đội xiết nợ của Quách Bằng Hải, về sau tách ra làm riêng. Đấm đá cũng chẳng phải diện vừa. Bọn anh đuổi theo lên núi, bị thương 6, 7 người mới bắt được hắn. Sở cảnh sát địa phương có một anh em bị chém đứt gân tay, suýt rơi xuống núi." Tiêu Trì cầm bao thuốc lá trên bàn trà, gõ gõ vào lòng bàn tay, rút một điếu đưa vào ngậm trong miệng, không châm.

-----oOo-----

Chương 49: 'SAO EM KHÔNG NÓI GÌ? BỊ THƯƠNG Ở ĐÂU RỒI?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ để di động ra xa chút, đoạn quay đầu nói vài câu với đồng nghiệp, sau đó cô đi ra ngoài: "Em đừng cuống, trước hết nói chị nghe rốt cuộc là sao?"

Hoàng Viện mất tích, ông nội nhất định gọi cho cô đầu tiên, giờ này Nhân Tế Đường chỉ mới mở cửa chưa lâu, sẽ không có mấy người tới.

Trừ phi, cô bé gặp chuyện bên ngoài Nhân Tế Đường.

"Chẳng phải đợt trước em tham gia cuộc thi nhiếp ảnh tự động ă, em mang quà về cho em ấy. Em ấy bảo lâu rồi chưa ăn món chân gà trộn, bọn em ra ngoài mua. Em đi xếp hàng thanh toán, ngoảnh lại đã không thấy em ấy đâu." Trương Dương thở hào hển, phỏng chừng cậu ấy đang hoảng sợ, "Em gọi thì di động em ấy tắt máy, người cũng chưa về."

"Em tìm thử lần nữa xem! Trên đường đông người như vậy, sẽ luôn có ai đó nhìn thấy con bé thôi!" Trấn an Trương Dương xong, Kiều Mộ nói tìm bạn mình giúp đỡ, rồi cúp máy. Quay lại phòng làm việc, cô mở túi xách, đổi điện thoại, gọi cho Tiêu Trì.

Trương Lương Nghiệp vẫn không biết Hoàng Linh có một cô em gái đang học tại Lâm Châu. Sau khi Khương Bán Hạ chết, lão sai người đến chỗ cô ấy thuê trọ ban đầu nhưng về sau đã để lại cho một mình Hoàng Viện ở, mục đích là muốn lấy lại cái thẻ nhớ kia.

May thay, hôm ấy Hoàng Viện vắng nhà. Sau đó, chắc lão biết đến sự tồn tại của cô bé khi đi tìm người thân của Khương Bán Hạ. Trước mắt, Hoàng Viện mất tích, không loại trừ khả năng lão muốn dùng cô bé làm con tin, đúng lúc chặt đứt ý nghĩ muốn ở lại trong nước của Trương Dương.

"Anh sẽ kiểm tra camera gần quanh khu vực xảy ra chuyện, có tin tức sẽ báo cho em ngay! Bên đó, nếu em có tin của cô bé cũng thông báo kịp thời nhé!" Giọng Tiêu Trì truyền tới, cắt ngang những suy tư của Kiều Mộ. Cô đáp "Giữ liên lạc", tiếp đây kết thúc cuộc gọi. Kiều Mộ gọi lại cho Trương Dương bằng điện thoại mới.

Hoàng Viện vẫn chưa về Nhân Tế Đường, di động vẫn tắt máy.

Mím môi trở lại phòng trị liệu, Kiều Mộ cảm thấy bồn chồn không yên.

Giờ nghỉ trưa, Kiều Mộ về nhà, bên Tiêu Trì vẫn chưa có tin tức, Hoàng Viện cũng chưa thấy bóng. Trương Dương đã báo cảnh sát, sốt ruột đến độ như kiến bò trên chảo lửa, đang đi đi lại lại trong hành lang gấp khúc.

Kiều Mộ bước tới, nghiêm túc hỏi cậu ấy tóm lại hai đứa có cãi nhau không?

"Không thật mà, em thề!" Vành mắt Trương Dương đỏ hoe. Ngồi xuống

chiếc ghế dưới mái hiên, cậu chàng buồn bực kéo tóc mình: "Chị Kiều ơi, chị bảo em ấy sẽ đi đâu ạ? Bố em với giúp việc nhà em cũng biến mất, em ấy cũng biến mất."

"Ăn cơm trước đã! Đã báo cảnh sát rồi, sẽ mau chóng tìm được cô bé thôi!" Sắc mặt Kiều Mộ trở nên nặng nề.

Hoàng Viện rất vâng lời. Chỉ ít, ở trước mắt cô, con bé vô cùng ngoan ngoãn. Trong mấy ngày nghỉ hè này, sáng nào cô bé cũng dậy rất sớm, luyện quyền và tản bộ cùng ông nội, chăm sóc Liệt Phong.

-----oOo-----

Chương 50: 'BẠN TRAI.'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Mạnh Trường Phong thở phào nhẹ nhõm, anh ta cho cô biết một phút trước, vòng tròn bạn bè truyền nhau một đoạn clip, nội dung là cô và một nam sinh trung học bị người ta cầm dao vây đánh. Thời gian chỉ có vài giây nhưng hình ảnh rất rõ nét.

Kiều Mộ giơ tay ra, lạnh nhạt nhướn mày: "Đưa em xem!"

Mạnh Trường Phong hơi ngần người, tiếp đó quay lại cầm di động của mình lên, đăng nhập vào vòng tròn bạn bè, nhấn mở video: "Tụi bạn học đang xôn xao hết cả, không ai gọi điện cho em à?"

Xem hết video, Kiều Mộ loáng thoáng cảm giác là bọn Tiêu Trì đang cố ý bày trận nghi binh. Cô khẽ nhấp môi, trả di động cho Mạnh Trường Phong và đáp "Điện thoại em để trong túi nên vẫn chưa ngó qua."

Nom sắc mặt cô vẫn như thường, Mạnh Trường Phong nở nụ cười, ngượng ngừng gãi đầu: "Em không sao thật hả?" Một tên đàn ông lớn đùng như anh

ta, trông thấy cảnh như vậy còn sợ đến nhũn cả chân, không biết cô làm thế nào ứng phó nổi.

"Em sống sờ sờ đứng trước mặt anh đây, anh trông em giống "có sao" chỗ nào?" Kiều Mộ ngán ngẫm xòe hai tay, rồi lấy điện thoại mới, tiện thể quăng túi sách vào ngăn tủ dưới bàn làm việc.

Lật giờ cuộc gọi nhờ, thoát ra, vào đọc ghi chép của đám bạn học, gửi một tin rằng mình vẫn ổn, cố tình không giải thích đoạn cuối của video kia có cảnh sát kịp thời xuất hiện.

Đám bạn học vốn đã yên tĩnh, nháy mắt lại "bung nôi", sôi nổi hỏi thăm rốt cuộc là được mời làm vai phụ đóng phim hay gặp phải cơn đờ thật.

Có bạn học quan tâm đến trị an của Lâm Châu, dặn cô ít lo việc bao đồng thôi.

Kiều Mộ gửi lại mấy tin, chỉ nói sự việc đã giải quyết, nhưng không nói cụ thể giải quyết ra sao. Tắt Wechat, bắt đầu làm việc.

3 giờ hơn, một tin nhắn kỳ lạ gửi vào điện thoại mới, đối phương bảo cô bớt quản chuyện của thiên hạ đi, kéo Nhân Tế Đường không chỉ bị niêm phong đơn giản thế đâu. Lúc sao, Weibo nhận được tin từ tài khoản của Lữ Triển Bằng gửi: một bức ảnh chụp ông nội đang dẫn Liệt Phong tản bộ.

Cô đã thấy nhiều xác chết, tuy nhiên xác chết vùng dậy thì đây là lần đầu tiên.

Kiều Mộ nhấp môi, cất di động lại vào túi. Chợt Tần Ân gọi tới, nhưng cô không trả lời. Sau khi tiễn bệnh nhân cuối cùng, về phòng làm việc, Kiều Mộ mở ngăn kéo lấy điện thoại cũ ra, nghĩ một tẹo rồi để lại, hàng lông mày nhíu chặt.

Di động mới nhận được tin nhắn của Tần Ân hỏi cô ở đâu, sao không nhận điện thoại. Anh ta gửi mấy tin nhắn có nội dung tương tự, gửi xong lại gọi điện.

Kiều Mộ ngó lơ hết, cô đang đau đầu nghĩ xem xử lý thế nào với cái tin nhắn

cảnh cáo kia, giải quyết sao về quan hệ của mình và Tiêu Trì.

5 phút trước khi hết giờ làm, trên trang web chính thức của công an Lâm Châu đưa ra trả lời cho đoạn clip kia, thông báo nói rõ phải điều tra đoạn video, bảo rằng cô bị quăng xuống ngang đường, tuy nhiên không bị thương, Trương Dương thì bị bắt cóc. Phía cảnh sát đang dốc toàn lực phá vụ án này.

-----oOo-----

Chương 51: 'TÔI CÓ CHUYỆN CẦN NÓI!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tần Bân vừa mở miệng thì đã chứng thực suy đoán của Kiều Mộ là chính xác. Cô đi thẳng vào đề, hỏi anh ta quen thân như vậy với Trương Lương Nghiệp từ khi nào?

"Lần trước tới, trên đường ra sân bay gặp chút trục trặc, đúng lúc gặp được ông ta cũng đang đến sân bay đón người." Tần Bân khẽ cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, "Tổng giám đốc Trương rất có đầu óc làm ăn, cư xử cũng tốt. Mọi người đều quen biết cả, thêm một kẻ thù chi bằng thêm một người bạn."

"Có lí." Kiều Mộ thầm kinh hãi, hỏi luôn nội dung của cuộc điện thoại mới đây.

Đột trước Tần Bân đến Lâm Châu, chắc chắn Trương Lương Nghiệp đã sắp xếp người để mắt, may sao Kiều Mộ đã nghĩ đến trường hợp đó cho nên cô bảo anh ta nghỉ lại Nhân Tế Đường chứ không phải khách sạn.

Tần Bân bình tĩnh, mỉm cười nói ra hết: "Là thế này! Tổng giám đốc Trương có một cậu con trai. Em cũng biết đấy! Thi đại học xong, ông ta có công việc phải giải quyết ở thành phố C, nhưng đã đặt cho con trai một chuyến du dịch trong kỳ nghỉ hè, bảo anh trên đường về trông nom cậu ta chút!"

Kiều Mộ nhấp môi, không muốn tiếp tục chủ đề này nữa. Cô đeo tai nghe gọi cho Hứa Thanh San, nhờ cô nàng tối nay sang đón ông nội qua nhà cô nàng ăn cơm, nhưng không may nhắc tới chuyện Hoàng Viện bị thương.

Kết thúc cuộc gọi, cảm nhận được Tần Bân vẫn luôn nhìn mình, Kiều Mộ nhú mày, "Anh có điều gì muốn nói với em hả?"

"Bành Văn Tu và Hứa Thanh San đang qua lại à?" Tần Bân sầm mặt, cau mày khó chịu, "Em bảo với cô ấy, chơi chơi thì được, ngàn vạn lần đừng làm thật."

Kiều Mộ nghiêng đầu liếc Tần Bân, chẳng buồn ừ hử.

Hứa Thanh San đâu có ngốc vậy. Cô nàng thừa biết ông nội Hứa không thích Bành Văn Tu, bản thân cũng chẳng thích, phỏng chừng đến "chơi", cô nàng cũng chả có hứng ấy chứ.

Tần Bân hiểu nhầm ý của Kiều Mộ, ngỡ cô nghĩ Bành Văn Tu rất được, anh ta đưa tay捏捏 hai đầu lông mày, kể chuyện Bành Văn Tu "bắt cá hai tay" bằng giọng điệu rất tức tối.

"Anh mà không nói, đúng là em chẳng nhìn ra hẳn ta không đáng tin thế đấy!" Kiều Mộ ngạc nhiên, "Anh có tinh thần chính nghĩa từ bao giờ vậy?"

Lồng ngực Tần Bân nghẹn lại, dứt khoát ngậm miệng.

Đến Phẩm Thúy Trai, đỗ xe, đi xuống. Tần Bân lại có điện thoại.

Kiều Mộ thoáng ngừng bước, sau đó cô vào đại sảnh trước, bảo em gái thu ngân ở quầy lễ tân bố trí người đi mở cho mình một phòng bao, bật sẵn điều hòa.

Mấy phút sau, Tần Bân đi vào, theo sau anh ta là Quách Bằng Hải và hai người đàn ông tầm 40 tuổi mang bộ dạng "người tới không tốt" lắm thay.

Mất một giây thăng thốt, mặt mày Kiều Mộ hiện lên nét cười, tự nhiên thoải mái tiến lên chào đón: "Tần Bân, vị này là chủ tịch Quách đúng không nhỉ! Trước kia từng gặp một lần, em rất có ấn tượng."

-----oOo-----

Chương 52: 'ANH KHÔNG SỢ LỖ VỐN À?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Ngân Kiều choáng với thái độ hùng hổ của Tần Bân. Sau khi sự tỉnh, cô ta không kiềm chế nổi cơn tức, nheo mắt nhìn chòng chọc Kiều Mộ, lạnh lùng xen ngang: "Ban này nghe tổng giám đốc Tần nói, đã chuẩn bị đám cưới, cô dâu không phải là bác sĩ Kiều đấy chứ?"

Kiều Mộ quay sang đón nhận ánh nhìn của Ngân Kiều, đôi mắt đen láy không mấy may xao động, chỉ khẽ nhấp môi, chẳng tiếp lời.

Cô sẽ không mất tinh tảo thế đâu. Để có thể "tình cờ" gặp được mình và Tần Bân ở đây, Quách Bằng Hải ắt đã làm rất nhiều việc trước đó. Đương nhiên, công việc của tổ trọng án bọn họ cũng rất nhiều, bằng không sẽ chẳng chọn cách tiếp xúc trực diện.

Hiện tại, tuy Quách Bằng Hải đi rồi, nhưng không ai dám đảm bảo gã ta có để người lại, âm thầm quan sát hay không.

Sang Thiên từng sống bao nhiêu năm, nay toàn bộ tầng lớp cấp cao của tập đoàn, kẻ chết thì đã chết, bị bắt thì đã bị bắt, riêng gã ta vẫn ung dung tự tại, có thể thấy được thủ đoạn của người này vô cùng tài giỏi. Cần thận bình tĩnh mới là thượng sách.

Nghĩ thế, Kiều Mộ kéo tay áo Tần Bân, cố tình dụ giọng: "Ông đang đợi ở nhà đấy! Em hiểu anh có lòng muốn tốt cho cô ấy, nhưng người ta là vợ chồng mà!"

Tần Bân nghe ra ẩn ý sâu xa trong lời Kiều Mộ, lồng ngực anh ta nghẹn lại, nhưng thái độ vẫn cứng rắn: "Chỉ nói hai câu thôi, hai em đợi ở đây đi!"

Ánh mắt Tiêu Trì dừng trên mặt Kiều Mộ một giây, rồi anh thoáng mím môi, bước thẳng xuống bậc thềm.

Đã có người đe dọa sự an toàn của cô và ông nội, nếu không bất ngờ thì kẻ này chắc là Quách Bằng Hải.

Đình nghỉ chân của Phẩm Thúy Trai được bài trí vô cùng yên tĩnh, những cây gạo cao ngất, những dây bông hoa san sát, hương thơm tỏa lan.

Đi xa hơn chút, nghe thấy tiếng bước chân của Tần Ân tới gần, Tiêu Trì tức tốc cất vẻ khó chịu, thông dong quay người: "Tổng giám đốc Tần muốn nói gì với tôi?"

Tần Ân nghiêng răng, lửa giận trong lồng ngực cuộn cuộn phun trào. Anh ta áp sát, vẻ thù địch bao trùm trên mặt: "Tôi không quan tâm anh tiếp cận Kiều Mộ với mục đích gì. Nếu còn xảy ra chuyện như trưa này lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ không nể nang đâu!"

"Trưa nay đã có chuyện gì?" Tiêu Trì sửng sốt hỏi ngược lại, khóe miệng nhếch lên độ cong nhàn nhạt như cười như không, "Anh là bạn trai cô ấy chứ không phải tôi!"

Tần Ân ghen hòng, tóm lấy cổ áo của Tiêu Trì, trợn mắt: "Anh có ý gì?"

Tiêu Trì nhìn xuống cánh tay của Tần Ân trong giây lát, đoạn bình thản ngắt đầu: "Tôi nói, anh là bạn trai cô ấy! Điều này có gì không đúng sao?"

Nhất định Kiều Mộ không mong tưởng kịch tối nay đã sắp hoàn thành lại bị hỏng. Giọng điệu này, anh nhận.

Tần Ân hậm hực buông ra, khuôn mặt lạnh tanh, phất tay áo bỏ đi.

Trước cửa tiền sảnh, Ngân Kiều nom rõ cảnh tượng ấy. Cô ta giận dữ cảnh cáo Kiều Mộ: "Bác sĩ Kiều, cô muốn chơi cũng được nhưng đừng nhắm vào anh ấy! Bằng không chớ trách tôi không biết điều!"

-----oOo-----

Chương 53: 'CÁI ĐÓ CŨNG LÀ TÙY NGƯỜI ĐẤY!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tim Kiều Mộ thất lại, cô ngây ngốc ngẩn đầu: "Có cai được không anh?"

Cô bé xảy ra chuyện ngay dưới mắt mình nên Kiều Mộ không thể thoái thác trách nhiệm.

"Mặc dù dùng một lần liền nghiện, nhưng can thiệp kịp thời, chắc hẳn không quá đáng ngại! Con bé ghét nhất chính là điều này." Tiêu Trì thở dài, tự trách lẫn: "Bọn anh cũng có sơ suất trong công tác, anh đã viết kiểm điểm cho sếp phó Lương rồi!"

Bỗng nhiên Kiều Mộ không biết nên nói gì. Từ Phẩm Thúy Trai về, cô cứ bồn chồn suốt, cứ cảm thấy mục đích tối nay họ tiếp xúc trực diện với Quách Bằng Hải không đơn giản. Cơ mà cô đã quên hỏi chuyện này.

Tiêu Trì nhéo má Kiều Mộ, im lặng hồi lâu.

Hiện giờ Hoàng Viện vẫn chưa tỉnh, sếp phó Lương đã trưng cầu ý kiến chuyên gia cai nghiện của tỉnh. Đối phương nói trước tiên quan sát đã, nếu phản ứng không quá mạnh thì bố trí bác sĩ tâm lí cho cô bé càng sớm càng tốt, đồng thời tuyệt đối bảo mật.

Cô bé đang trong thời kỳ phản nghịch, để bạn bè biết mình nghiện ngập ở tuổi này là một tai họa lớn khỏi phải nghi ngờ.

"Quách Bằng Hải đang nóng lòng muốn bán xưởng dược. Tối nay bọn anh và gã ta chạm trán trực tiếp là tính toán tiếp tục mạo danh con gái, con rể của vị tổng giám đốc Lương kia, ra giá cao khiến gã đẩy nhanh tốc độ ra nước ngoài đúng không?" Kiều Mộ thở phào một hơi, cầm bông tăm cẩn thận làm sạch máu của vết thương.

Trời nóng, ống quần chặt, một vài chỗ trên vết thương đã mừng mủ.

Tiêu Trì gật đầu, nhin đau cười đáp: "Em yên tâm, cuối cùng xường được chắc chắn sẽ rơi vào tay Tần Bân thôi! Sang Thiên là doanh nghiệp tư nhân, chủ tịch "đỗ" rồi, quyền cổ đông không bị giảm hết đâu."

"Ghen à?" Kiều Mộ mạnh tay hơn, cô dùng sức nặn bỏ mủ ở chân mạnh, "Anh đã thành chồng người khác rồi, em có nên ghen tí không nhỉ?"

Đau đến nhe răng, Tiêu Trì không ngớt cười khỗ: "Em biết ghen sao?"

Khẽ nhượng mày mấy cái, Kiều Mộ không trả lời. Nặn sạch mủ, cô dùng bông tăm tỉ mỉ bôi thuốc bột lên vết thương.

Băng bó lại cho anh xong, cô đứng dậy đi rửa tay. Khi trở ra đã hơn 4 giờ sáng.

Tiêu Trì chưa ngủ, anh gác chân lên bàn trà, tay cầm di động, chăm chú nhìn màn hình. Kiều Mộ ngồi xuống, ló đầu liếc qua, đoạn cô lấy đi điện thoại trong tay anh, "Ngân Kiều cố ý mặc gợi cảm như vậy ạ?"

"Ban đầu không nghĩ tới phải tiếp xúc thẳng mặt, trước khi xuất phát bất ngờ nhận được mệnh lệnh, có lẽ cô ta muốn "dìm hàng" em!" Tiêu Trì ngẩng đầu, trong ánh mắt ẩn giấu vẻ nóng bỏng sâu lắng: "Ghen thật à?"

Đáy mắt Kiều Mộ dâng lên nét cười, cô không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận: "Đi tắm rồi ngủ thôi! Sắp sáng rồi!"

Tiêu Trì duỗi một cánh tay, vòng qua eo Kiều Mộ, ôm lấy cô. Lồng ngực anh dán sau lưng cô, khẽ cười ra tiếng: "Mở quà trước đã!"

-----oOo-----

Chương 54: 'EM NGHE CHỊ!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ hít sâu một hơi, tay nắm chắc vô lăng. Trong nháy mắt xe phía sau lao lên, cô giảm chân ga, vượt một chiếc việt dã phía trước.

Xe sau sượt qua chiếc việt dã kia, nó chưa dừng mà ngược lại tăng tốc đuổi theo, tốc độ nhanh hơn trước.

Mưa mỗi lúc một to, trong tầm mắt là màn nước mênh mông trắng xóa. Nước mưa gõ lên nóc xe, bên tai chừng như không nghe thấy âm thanh nào khác. Các xe đang chạy đua nhau bật đèn giảm tốc độ.

Ra khỏi đường cao tốc, bắt đầu gặp phải tình trạng tắc nghẽn. Xe sau vẫn bám riết không buông, mấy lần thử vượt xe đuổi sát. Kiều Mộ liên tục khiến xe nọ không bắt kịp, gần như ấn còi không ngừng, cuối cùng đã kéo giãn khoảng cách. Qua kính chiếu hậu, cô quan sát một chốc rồi đeo tai nghe gọi cho Quan Công, cho gã biết tình huống mình gặp phải và dặn gã không được báo với Tiêu Trì.

Giờ này chắc hẳn anh đang ở viện điều dưỡng cùng chuyên gia cai nghiện của tỉnh, đánh giá về tình trạng của Hoàng Viện.

"Tôi lập tức cử hai người gần đây đến hỗ trợ! Chị dâu, chị chú ý an toàn nhé!" Dứt lời, Quan Công dừng lại quay sang nói với người bên cạnh.

Kiều Mộ thở phào một hơi. Nhân lúc xe trước giảm tốc độ, cô nhấn ga, vượt lên, vi phạm quy tắc giao thông, "Tôi sắp vào đường vành đai bốn rồi, các anh nhanh nhanh chút!"

Giọng Quan Công truyền tới, lộ ra một thoáng nóng nảy: "Sắp xếp ngay đây! Chị cẩn thận nhé!"

Kết thúc cuộc gọi, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, tiếp tục để ý chiếc xe bám theo một mạch từ sân bay tới giờ. Gã lái xe vẫn là kẻ đã nhìn thấy lúc đi, cặp kính râm trên mặt trước sau không gỡ xuống, thận trọng lắm!

Vào đường vành đai bốn, đường đã đỡ tắc hơn, chiếc xe sau cũng tăng tốc cùng lúc cô tăng tốc, điên cuồng dai dẳng đuổi theo.

Trên đường, nước ngập khá sâu. Mới chưa đầy một tiếng đồng hồ, nước ở

những chỗ trũng đã mấp mé mắt cá chân, các xe tham gia giao thông đã chạy chậm lại, tạm thời rất khó vượt.

Lòng bàn tay Kiều Mộ ướt nhẹp, cô vắt óc nghĩ xem làm sao để thoát khỏi sự đeo bám này.

Hiện tại mà xảy ra tai nạn thì xe cứu thương và xe cảnh sát không thể đến kịp. Trận mưa này tới quá đột ngột, bộ phận chỉ huy giao thông ắt đang dõi mắt cả vào những đoạn đường dễ bị ngập úng tại trung tâm thành phố, gần quanh đây lại tương đối ít bệnh viện. Xảy ra tai nạn thật, cô sợ hết cách cứu mình.

Xông pha đã 20 phút, nhận thấy xe sau lần nữa áp sát, Kiều Mộ thoáng nhắm mắt, mạo hiểm nhấn chân ga, từ giữa hai xe trước sau, phá vòng vây lái ra ngoài.

"Bíp bíp..." Nháy mắt, tiếng còi vang lên chói tai, xe kia nhanh chóng lao lên, đâm vào đuôi xe Kiều Mộ, bánh xe cô rõ ràng trượt đi.

Gian nan không chế được tay lái, trượt ra ngoài mất một khoảng. Kiều Mộ liếc vào gương chiếu hậu, lưu ý thấy đằng trước là xe chở hàng cỡ lớn, đầy mắt bỗng chốc thêm một tầng sương giá.

-----oOo-----

Chương 55: 'TRƯỚC KHÔNG NÓI CHUYỆN BÁN MẠNG, NÓI CHUYỆN BÁN THÂN ĐÃ!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Cục phó Lương ngoài bốn mươi, mặt mũi đôn hậu, giữa hai hàng chân mày hiện lên nét mệt mỏi, nhưng đáy mắt ẩn giấu vài phần sắc bén. Ông ngồi xuống quan sát Kiều Mộ một chốc, vẻ tươi cười chỉ có tăng không giảm. Sếp phó Lương vào thẳng đề, nhắc luôn tới Tiêu Trì.

Quay đầu liếc Quan Công đang chột dạ, Kiều Mộ khẽ nhấp môi, lịch sự ngắt lời ông, "Muốn nói chuyện với cháu về anh ấy, có thể. Nhưng, không biết cục phó Lương lấy tư cách lãnh đạo hay tư cách phụ huynh để nói với cháu ạ?"

Sếp phó Lương dường như bị cô hỏi khó, ông bưng cốc trà uống một ngụm, rồi đáp: "Câu hỏi của bác sĩ Tiểu Kiều rất hay! Tôi là lãnh đạo của Tiêu Trì, cũng xem như bậc cha chú của cậu ta. Hôm nay mời cô đến, không có ý gì khác, chỉ muốn hiểu thêm về thái độ của cô với cậu ta là như thế nào?"

"Chú muốn hiểu rõ, không sao cả. Nhưng đây là chuyện riêng, người không liên quan có phải nên ra ngoài hay không." Kiều Mộ thản nhiên nói.

Đoán chừng Ngân Kiều đã đề cập khá nhiều nhiều với sếp phó Lương, bằng không ông cũng sẽ chẳng cố ý bảo Quan Công đi đón cô tới đây trong thời gian này. Hai kẻ Quách Bằng Hải và Trương Lương Nghiệp đang đấu đá nội bộ, hiện tại đã có hai người chết, khắp Lâm Châu lòng dân đang hoảng sợ, áp lực của tổ trọng án lớn hơn bất cứ ai.

"Không thành vấn đề!" Sếp phó Lương đặt cốc nước xuống, ra hiệu cho Ngân Kiều và Quan Công rời đi.

Ngân Kiều cau mày, liếc Kiều Mộ bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Cô ta đứng dậy, chẳng buồn ngoảnh đầu, đi thẳng. Quan Công sờ sờ mũi, lùi lại hai bước, một thoáng đặc ý lướt qua trong mắt, gã xoay người, nổi gót Ngân Kiều.

Gã đã biết Kiều Mộ không phải loại người lả lơ dễ thay lòng đổi dạ.

Cửa đóng.

Kiều Mộ nhướn mày, khuôn mặt lộ nụ cười nhàn nhạt: "Thái độ của cháu với Tiêu Trì chưa bao giờ thay đổi, trong lòng anh ấy rất rõ."

"Nhưng tôi nghe nói..." Sếp phó Lương gập năm ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, ánh mắt dần trở nên bén nhọn, "Đám trẻ ấy mà, không ai quy định rằng sống chung thì chắc chắn sẽ kết hôn. Là bậc cha chú của Tiêu Trì, tôi vẫn hi vọng tương lai cậu ấy sẽ có một cuộc sống tốt."

"Cháu cũng nghĩ vậy. Còn về nghe nói..." Kiều Mộ ngả người dựa vào lưng

ghế, dáng vẻ thoải mái: "Hắn rằng chú cũng biết cuộc truy kích tối nay. Trước khi vụ án của Sang Thiên kết thúc hoàn toàn, quan hệ giữa cháu và anh ấy chỉ là không quen biết."

Động tác trên tay sếp phó Lương khựng lại, vẻ tươi cười cũng biến mất trong chớp mắt, ông từ từ đứng lên.

Kiều Mộ ngẩng đầu, bình thản nghênh đón ánh mắt của ông.

Sếp phó Lương nhìn cô đắm đắm một hồi đầy ý vị sâu xa, đoạn ông phần khởi cười thành tiếng: "Chú đợi làm người làm chứng cho hôn lễ của hai đứa! Cuối cùng thằng nhãi Tiêu Trì này cũng đã làm được một việc khiến chú vui."

Kiều Mộ khẽ cười, cô đứng dậy, "Anh ấy vẫn luôn làm việc nghiêm chỉnh ạ!"

Sếp phó Lương cười ha hả, tự tay mở cửa cho cô.

-----oOo-----

Chương 56: 'NGHIÊM TRỌNG THẾ Á?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Tiêu Trì dùng tay ra hiệu cho Kiều Mộ im lặng, đoạn anh khẽ khàng xuống giường, mặc đồ ngủ cô đã chuẩn bị cho mình, cầm lấy khẩu súng.

Kiều Mộ cũng rời giường. Nhờ ánh đèn mờ ngoài cửa sổ hắt vào, cô mở tủ quần áo, lấy bộ đồ ngủ thể thao mặc vào, thì thầm: "Em xuống trước, anh theo sau."

Tiêu Trì gật đầu, nắm chặt khẩu súng, rón rén bám gót cô như một con báo, từ từ tới gần đầu cầu thang.

Mưa vẫn chưa ngớt, đứng ở đầu cầu thang có thể trông thấy hai bóng đen đang vật lộn, một người một chó.

Bật đèn, kế tiếp Kiều Mộ tăng nhanh bước chân đi xuống, khoanh tay đứng dưới mái hiên. Kẻ đột nhập bị Liệt Phong cản chặt cánh tay, lúc này đã hết hơi kiệt sức.

Thoạt nhìn hắn chừng 25 - 26 tuổi, quần áo trên người đã ướt hết, máu chảy đầy đất, hốc mắt trũng sâu, đôi mắt vẫn đục tối tăm, con ngươi lơ lơ ngó về phía này.

Kiều Mộ cứ như vậy đón lấy ánh mắt của hắn, không ngăn cản Liệt Phong

Tiêu Trì dán sát đầu cầu thang, lặng im lơ xuống nhìn. Anh nhú mày gửi cho Quan Công một tin nhắn, bảo gã lập tức đến tóm người.

Sau khoảng một, hai phút, nom kẻ nọ có khi sắp chết bởi mất máu quá nhiều, Kiều Mộ gọi Liệt Phong lại, vươn tay xoa xoa đầu nó: "Mày vất vả rồi!"

Liệt Phong rũ nước mưa trên mình, nó ngồi xuống thè lưỡi thở hồng hộc.

Kiều Mộ nghiêng đầu, lặng im trao đổi một ánh mắt với Tiêu Trì, rồi cô dẫn Liệt Phong sang phòng thuốc xem camera.

Lần trước chỉ có một kẻ đột nhập, hôm nay mưa to thế này, đúng là làm chuyện xấu giữa thời tiết không tốt, chẳng có lý gì mà không bố trí kỹ càng.

Băng qua hành lang gấp khúc vào phòng thuốc, Kiều Mộ nhìn màn hình camera một chốc, khước môi cô cong lên.

Bên ngoài quả nhiên còn có một tên đứng canh, liên tục xem đồng hồ, hình như đang do dự có cần vào hay không. Kiều Mộ cúi đầu nhìn Liệt Phong bên cạnh mình, sau đó cô đứng thẳng dậy, phủ màn hình camera lại, sẽ sàng sang gara.

Gara thông với lối đi đằng sau cửa nhỏ. Bố ghét mỗi lần mở cửa lớn của gara cất xe đạp quá phiền phức, nên cố tình sửa thêm cánh cửa nhỏ này.

Đến sau cửa, Kiều Mộ cẩn thận mở khóa, đợi tên ở ngoài tiến vào.

Chắc Quách Bằng Hải đã phát hiện được điều gì cho nên mới sắp xếp người tấn công trả đũa hết đợt này đến đợt khác, đầu tiên là cho xe bám đuôi, hiện tại là đột nhập vào nhà, phiền ghê gớm!

Một tiếng 'phịch' nhỏ truyền tới, có bóng người nhảy xuống khỏi nóc nhà, y đương chuẩn bị đi tiếp vào trong thì Liệt Phong đã từ gara vọt ra nhanh như chớp, há miệng ngoạm lấy cánh tay y.

Thấy chiếc áo khoác màu xám trên người đối phương đã nhuốm máu, Kiều Mộ chậm chậm rời khỏi chỗ tối, gọi Liệt Phong về, ra tay đánh gãy tên đó.

-----oOo-----

Chương 57: 'LÀ NGƯỜI RƠI XUỐNG?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Phòng bệnh của Hoàng Viện cách khu y tá rất xa, nhưng lại gần cầu thang thoát hiểm. Kiều Mộ ngoảnh đầu liếc một cái, đoạn nói thầm vào Hứa Thanh San chỉ đủ hai người nghe thấy: "Nhẹ chân thôi, đừng phát ra tiếng động! Đi theo tao!"

Hứa Thanh San hoảng hốt toát mồ hôi. Từ khi Kiều Mộ với Tiêu Trì thành đôi, ông nội Kiều không ít lần ca thán, cô nàng nghe cả, nhưng không giúp khuyên nhủ Kiều Mộ.

Hôm Hoàng Viện gặp chuyện, Kiều Mộ và cậu chàng Trương Dương kia bị người ta vác dao vây đánh, trong vòng tròn bạn bè thì nhau chuyển tiếp đoạn video. Hứa Thanh San gọi điện thoại qua, người ta chỉ nói mỗi câu không có việc gì rồi đuổi cô nàng đi. Đần cũng biết, ở bên này đúng là đã xảy ra chuyện.

Lui vào cầu thang thoát hiểm, phát hiện bên trong có người, dây thần kinh Kiều Mộ vô thức kéo căng, cô đẩy Hứa Thanh San ra sau lưng mình, ánh mắt toát lên vẻ cảnh giác.

"Chị dâu..." Người nọ bỗng mở miệng, khuôn mặt để lộ một thoáng kinh ngạc: "Hai chị xuống lầu đợi ở khu y tá đã, nơi này không an toàn!"

Chẳng nói chẳng rằng, Kiều Mộ nheo mắt nhìn anh ta chăm chăm: "Ai là chị dâu anh?"

Dứt lời, dưới lầu có người đi lên, tiếng bước chân không đều đặn lắm.

Kiều Mộ nghiêng đầu ngó qua, thấy người ấy là Quan Công, bấy giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm. Anh chàng gọi cô là chị dâu thì bối rối gãi đầu, lặng im dùng cử chỉ tay ra hiệu với Quan Công.

Quan Công xua tay. Bước lên bậc cầu thang, gã nhỏ giọng: "Chị dâu, Trương Dương ở khu nhà số 6. Hai người qua đó trước, chỗ này xử lý xong ngay thôi!"

Kiều Mộ ném cho gã một ánh nhìn 'đã hiểu', đoạn nắm tay Hứa Thanh San, khẽ khàng xuống lầu.

Kẻ trong phòng bệnh Hoàng Viện không phải Trương Lương Nghiệp. Có bọn Quan Công ở đây, chắc chắn cô bé sẽ ổn thôi.

"Kiều Mộ..." Hứa Thanh San thì thầm, tay chân khẽ run rẩy: "Mày không sợ à?"

Kiều Mộ lắc đầu, kéo cô nàng ra khỏi cầu thang, theo bảng chỉ dẫn, đi về phía khu nhà số 6. Viện điều dưỡng này không giao thiệp với bên ngoài, kẻ đó có thể lên vào, còn tìm thấy Hoàng Viện, chí ít nói rõ một điều, e rằng Trương Lương Nghiệp đã đoán ra Trương Dương đang được cảnh sát bảo vệ.

Quách Bằng Hải chưa bắt được Trương Dương. Những tên gã ta cử đi, chẳng tên nào trở lại. Lấy nhiều năm kinh nghiệm tiếp xúc với cảnh sát để phán đoán, tuyệt đối sẽ không nghĩ sau khi Trương Lương Nghiệp chạy thoát thân vẫn có nhiều kẻ chịu bán mạng cho lão như vậy.

"Tao lo cho mày lắm! Cả ông nội Kiều cũng lo cho mày!" Hứa Thanh San quay đầu liếc tòa nhà bốn tầng đứng im lìm dưới ánh hoàng hôn, nét lo âu hiện lên giữa chân mày cô nàng: "Anh ấy thật sự tốt thế sao?"

"Không tốt! Không lượn phố với tao, lại còn chẳng hẹn hò." Nghiêng đầu thoảng nhìn cô bạn, Kiều Mộ nhếch môi: "Theo tiêu chuẩn của mày thì xem như .. tệ."

"Thế mày thích anh ta ở điểm gì, thật tốt à?" Khóe miệng Hứa Thanh San giật giật.

Kiều Mộ vỗ vỗ vai cô bạn, giọng nói đều đều và trong trẻo pha lẫn ý cười: "Thích anh ấy không dính như hồ dán, tao có đủ tự do..."

-----oOo-----

Chương 58: 'BÁC SĨ KIỀU RẤT GIỮ LỜI. VÀO ĐI!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Cúp máy, quay sang thoảng nhìn Quan Công, Kiều Mộ đưa tay che miệng ho mấy tiếng, khàn giọng: "Chắc Hoàng Viện vẫn chưa tỉnh. Đợi con bé dậy, anh nói với nó tôi có việc gấp phải về Lâm Châu, tuần sau lúc nào rảnh tôi nhất định sẽ qua với con bé!"

Quan Công gật đầu, đè nén nổi chua xót trong lòng: "Anh Trì nổi tiếng là mèò chín mạng trong Cục bọn tôi. Anh ấy sẽ ổn thôi! Chị hãy tin tôi!"

Kiều Mộ vẫy vẫy tay, cất bước đi lấy xe.

Tối qua, tâm trạng ông nội thấp thỏm, mất ngủ cả đêm. Trời chưa sáng ông đã chạy sang tìm ông nội Hứa, bảo ông ấy xem một quẻ cho Tiêu Trì. Ông nội Hứa bảo quẻ 'đại hung'. Ông nội Kiều kích động suýt nghẹn thở, chị cả và chị hai không an tâm, bảo Kiều Mộ về Lâm Châu ngay.

Tuy ngoài miệng ông nói Tiêu Trì hãy thông cảm cho mình, thực ra thâm tâm ông còn thích anh hơn cả cô.

Bố mẹ mất đã nhiều năm, cô và Kiều Huy học hành ở bên ngoài. Anh Kiều Huy học thăng lên tiến sĩ, chỉ nghỉ đông mới về. Tốt nghiệp xong, cô ra nước ngoài luôn. Mấy năm nay, nhà cũng chẳng giống nhà. Cũng là nhờ Tiêu Trì bớt thời gian đến bầu bạn với ông.

Đúng ra, cô nên cảm ơn Tiêu Trì, cảm ơn anh đã thay cô và Kiều Huy ở bên ông.

Lái xe rời khỏi viện điều dưỡng, Kiều Mộ hít một hơi thật sâu, đeo tai nghe gọi điện thoại cho Tiêu Trì. Chẳng lần nào kết nối được, trên chương trình định vị anh cài đặt, vị trí vẫn không hề thay đổi.

Tối qua bão to như vậy, trong thành phố nước ngập sâu tới 60 phân, các tuyến đường bị cấm suốt đêm, nếu anh rơi xuống sông... Nghĩ đến đây, Kiều Mộ buộc mình phải ngừng lại, tập trung lái xe.

Về tới Nhân Tế Đường, chị cả, chị hai và hai anh rể đều có mặt. Ông nội Hứa và ông nội Kiều ngồi trên ghế đá dưới gốc hồng, im lặng nhìn nhau.

"Anh ấy sẽ không sao đâu ạ! Cháu tin anh ấy!" Kiều Mộ bước tới, bình tĩnh cất lời: "Ông ơi, mấy hôm này tạm đóng cửa Nhân Tế Đường cái đã, cháu dẫn Liệt Phong đi tìm anh ấy."

Ông nội thở dài, buồn bực xua tay: "Cháu đi đi!"

Ông nội Hứa cũng xua tay, nhú mào: "Chính cháu cũng cẩn thận đấy! Trong quê bói toàn nước, lành ít dữ nhiều!"

Kiều Mộ nhấp môi, cô gật đầu, cảm ơn các anh chị, rồi gọi Liệt Phong, ra ngoài cửa lấy xe lái đến đội hình cảnh.

Quan Công đã thông báo cho lão Lục đón cô ở cửa. Phó cục trưởng Lương đích thân chỉ huy hành động tìm kiếm Tiêu Trì, bên phòng cháy và các phân cục cũng đã cử gần hai trăm người cùng phối hợp.

Dừng xe đi xuống. Lão Lục tới mở cửa cho Liệt Phong, hai mắt cậu ta giăng đầy tơ máu, mặt mũi ủ ê.

Kiều Mộ khẽ gật đầu, tiếp đó đi thẳng lên lầu.

Lão Lục dắt Liệt Phong, rũ đầu, khàn giọng: ""Chị dâu... Xin lỗi chị...."

"Không phải lỗi của các anh! Đối với anh ấy, mỗi thành viên trong đội cũng là anh em quan trọng nhất của anh ấy." Kiều Mộ không ngừng bước, trái lại còn rảo chân nhanh hơn.

-----oOo-----

Chương 59: 'TRƯỚC KHÔNG TIN, GIỜ BỔNG NHIÊN TIN THÔI!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Trương Lương Nghiệp vén mí mắt không đáp lời, lão nhìn Kiều Mộ chăm chăm, ánh mắt mang theo ẩn ý. Qua một lúc, lão mỉm cười, từ từ giơ súng lên, nhắm thẳng họng súng vào tim Kiều Mộ: "Cảnh sát Trì, anh muốn cô ta chết hay sống?"

Tiêu Trì nghiêng răng, tóm lấy cánh tay Kiều Mộ, mượn sức để ngồi dậy. Anh bình thản đấu mắt với lão: "Giết chúng tôi, ông cũng chưa chắc thoát được."

"Không đánh cuộc sao biết thắng hay thua." Trương Lương Nghiệp lại cười. Mất máu quá nhiều, mặt lão ta trắng nhợt đến đáng sợ: "Bác sĩ Kiều, phiền cô tự mình đi đón Trương Dương. Còn về lý do, cô thông minh như vậy hẳn là có thể nghĩ ra thôi."

Kiều Mộ nhấp môi, cảm giác được đầu gối Tiêu Trì đang khẽ thúc vào eo mình, cô dừng dừng đáp: "Tôi muốn ông phải đảm bảo sự an toàn của anh ấy, bằng không mọi thứ miễn bàn."

Trương Lương Nghiệp lạnh lùng hừ một tiếng, móc ống giảm thanh trong túi quần ra, thông thả lắp vào, rồi lão nghiêng bóng súng đập Kiều Mộ ngã nhào lên chiếc sofa da màu đen.

Huyệt thái dương Tiêu Trì giật thành thạch, anh huých đầu gối vào eo Kiều

Một lần nữa, ngẫm ra hiệu cho cô đồng ý.

Mục đích của Trương Lương Nghiệp là dẫn Trương Dương trốn sang nước ngoài, nên lão thật sự sẽ không giết anh. Suy cho cùng, có anh làm con tin, khi sự tình bại lộ cũng dễ đưa ra điều kiện.

"Dù ông bắn hết đạn, điều kiện của tôi cũng không thay đổi." Kiều Mộ giả vờ không biết dụng ý của Tiêu Trì, cong khóe môi vẽ nên một nụ cười mỉa mai nhàn nhạt: "Có điều, quên chưa nói với tổng giám đốc Trương, tối qua trong viện điều dưỡng, sau khi ông đi, Trương Dương và tôi đã chuyện trò khá lâu."

Mặt Trương Lương Nghiệp hơi biến sắc, bàn tay cầm súng khẽ run run, lão không hé răng.

Kiều Mộ vẫn quan sát biểu hiện của lão ta suốt, cô chớp chớp mắt, nói tiếp: "Cậu ấy luôn thấy bố mình cực kỳ vĩ đại, tôn sùng ông như một anh hùng. Chẳng qua sau đó cậu ấy đột nhiên hỏi tôi, có phải ông là tội phạm không, có phải cảnh sát đang truy nã ông không?"

Nói đoạn, để ý thấy bàn tay của Trương Lương Nghiệp lại phát run, cô trầm lặng hẳn, đưa tay ra sau lưng vào chân Tiêu Trì, lặng lẽ gỡ một cái.

Tiêu Trì cup mắt, bàn tay xiết thành nắm đấm rồi từ từ buông lỏng

Chốc lát, không ai nói một lời, bầu không khí trở nên đông cứng.

Lâu sau, chính lúc Kiều Mộ đã chuẩn bị sẵn sàng thử mở miệng phản công, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng bước chân nện mạnh. Nghe ra chí ít phải có hai người.

Tiếng bước chân dừng chỗ không xa ngoài cửa, chưa tới gần, nhưng Kiều Mộ vẫn toát mồ hôi lạnh, kịp thời ghìm ý nghĩ chống đối lại. Cô khoanh tay thân nhiên nhìn Trương Lương Nghiệp đang không nhúc nhích.

Quách Bằng Hải bị tóm, tất cả hi vọng của lão đều gửi gắm ở việc bắt cóc Tiêu Trì để đổi lấy Trương Dương. Chắc chắn lão phải sắp xếp chuyện này rất cẩn thận, may mà cô chưa kích động.

-----oOo-----

Chương 60: 'CHO ANH XEM THÌ KHỎI CẦN MẶC ĐI!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ điều chỉnh tốc độ dịch truyền, cô ngồi lại bên Tiêu Trì, thản nhiên nắm lấy bàn tay to lớn nóng ran đến kinh người của anh.

Lòng bàn tay anh thô ráp, những vết chai lồi lên cọ vào tay cô mang chút cảm giác nhoi nhói đau, kèm theo thoáng ngứa ngứa không dễ nhận thấy, len vào tận đáy tim.

Cô mím môi nhìn bàn tay anh nửa ngày mới ngẩng đầu, bình tĩnh đối diện với đôi mắt ngập tràn lửa giận của Trương Lương Nghiệp, lạnh nhạt đáp: "Tổng giám đốc Trương biết ý tôi nói ở đây là gì mà."

Trương Nghiệp nghiêng răng, nện một đấm lên bàn, im lặng thật lâu.

Kiều Mộ chăm chú nhìn thẳng vào lão, đáy mắt không hề xao động.

Trương Dương là điểm yếu của lão, cũng chính là tất cả hi vọng và nguồn sống của lão.

Sự thăm dò tối qua của Kiêu Mộ, kì thực đã cho ra một đáp án vô cùng rõ ràng, nếu Trương Lương Nghiệp tàn nhẫn hơn, với sự từng trải của lão, đừng nói mặt biển sắc, e là nhịp thở cũng vẫn ổn định như thường.

"Bác sĩ Kiêu không đi làm cảnh sát đúng là đáng tiếc." Trương Lương Nghiệp nửa thật nửa giả khen cô, đoạn lão đứng dậy ra ngoài, tiện thể khóa cửa vào.

Cửa phòng này là loại cửa sắt đã lâu năm, lão khóa bên ngoài, cô ở trong đó không có dụng cụ thì đừng hòng mở được.

Phòng có cửa sổ, nhưng bên ngoài đều dùng khung thép hàn chết, cũng chẳng thể ra nổi.

"Lão đi rồi à?" Tiêu Trì mơ màng mở mắt, khẽ hất hất cằm về phía cái bàn đằng kia, khàn giọng: "Anh đói quá, đem cháo lão mua đến đây cho anh với!"

Kiều Mộ phủ tay lên trán anh, vẫn nóng khủng khiếp. Cô chau mày, đi mang cháo tới.

Trong phòng có ấm đun nước và cốc dùng một lần, xem ra Trương Lương Nghiệp cũng không mong Tiêu Trì chết. Chỉ ít không phải hiện tại, đợi lão gặp Trương Dương, rốt cuộc lựa chọn thế nào thì không ai biết cả.

Kiều Mộ rót một cốc nước sôi cho Tiêu Trì. Ngồi xuống mép giường nom vẻ nhếch nhác của anh, đáy mắt cô không nén nổi ý cười: "Nghẹn hỏng rồi hả?"

"Phương diện nào cơ?" Tiêu Trì uống hớp cháo. Khuôn mặt bởi sốt cao nên đỏ bừng của anh hiện lên nụ cười xấu xa, "Nói rõ anh mới trả lời em được chứ."

"Mọi mặt." Kiêu Mộ đáp với giọng điệu mát mẻ, cô duỗi ngón trỏ chọt chọt vào tim anh, ấn mạnh xuống: "Thế nào mà bị lão tóm được vậy?"

Tiêu Trì nuốt miếng cháo trong miệng, day day huyết thái dương, kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn sự việc cho cô nghe.

Quách Bằng Hải vô cùng xảo quyệt. Hành động đêm đó, gã đã sắp xếp một kẻ có bộ dạng giống mình, đóng giả gã ngồi đọc báo nhằm 'lu mờ' tầm nhìn của họ, sau đó nhân cơ hội lái xe chạy trốn.

Phát hiện tình hình không đúng, Tiêu Trì lập tức xem kiểm tra camera của tiểu khu, thông báo cho các đội khác chặn đường vây bắt.

-----oOo-----

Chương 61: 'EM NGHĨ ANH NÊN CHỌN THẾ NÀO?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ bên cạnh Tiêu Trì suốt cho tới khi anh hạ sốt, truyền hết chai dung dịch, cô mới rời đi. Trương Lương Nghiệp không ngăn cản, cũng chẳng kiểm tra di động của cô, như thể lão ta đã chắc chắn cô sẽ không tố giác.

Kiểu tín nhiệm này, hay nói cách khác là sự nắm chắc trăm phần trăm này khiến Kiều Mộ cảm thấy bất an sâu sắc.

Còn mấy hôm nữa thì đến ngày có thư thông báo trúng tuyển. Tiêu Trì 'vật lộn' với Trương Lương Nghiệp gần một năm rồi mà vẫn chưa hiểu thấu tính tình của lão, đủ thấy con người này rất khó đối phó.

Về đến Nhân Tế Đường, ông nội đã ăn cơm xong và đang cùng Liệt Phong hóng gió ở sân trước.

Kiều Mộ vào bếp nấu chút đồ ăn cho mình. Bỗng nhiên, cô nghĩ tới Trương Lương Nghiệp.

Lúc đi, Tiêu Trì lại bị trói chân trói tay. Chưa yên tâm, Trương Lương Nghiệp còn lấy dây xích cột chặt hai chân anh. Sau đấy, lão cầm súng bằng cả hai tay, lặng lẽ đứng trong sân, cô đơn ngẩng đầu nhìn bầu Trời nhuộm đầy sắc hoàng hôn.

Mới trải qua một trận mưa to, trong không khí phảng phất xen lẫn chút khí lạnh của hơi nước. Trương Lương Nghiệp đứng đó, ánh chiều tà xuyên qua khe hở những tòa cao ốc, rót qua những cây gạo cao lớn, rơi xuống tầng tầng lớp lớp, kéo dài cái bóng sau lưng. Bóng dáng ấy chất chứa nỗi thê lương chẳng nói nên lời.

Kiều Mộ đứng ở cửa, đằng sau là Tiêu Trì đang bị giam giữ, trước mặt là Lâm Châu kêu hùng tiếng tăm lừng lẫy, dường như có thứ cảm xúc anh hùng đi tới bước đường cùng.

Vụ án xưởng dược Sang Thiên điều chế ma túy điều tra được tới nay, Quách Bằng Hải bị tóm, Trương Lương Nghiệp trốn thoát, phía cảnh sát vẫn không

từ bỏ việc bắt giữ lão ta. Nhất là dưới tình huống Tiêu Trì chưa rõ sống chết, ai ai cũng đang uất nghẹn, muốn gô cổ lão đưa ra trừng trị trước luật pháp.

Lão cũng thừa hiểu, muốn sống thì chỉ có thể túm chặt con bài tẩy Tiêu Trì này.

Nghĩ vậy, trong óc Kiều Mộ hiện lên bộ dạng bị giam cầm hết đường xoay xở của Tiêu Trì. Làm cảnh sát lâu như vậy, đoán chừng anh chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh bất lực thế này.

Kiều Mộ thở dài, chẳng nuốt nổi cơm nữa. Trên đường về, lão Lục gọi điện thoại đến bảo mai là ngày tìm kiếm cuối cùng, nếu không tìm thấy sẽ tuyên bố kết thúc công tác tìm kiếm.

Nghe tiếng lão Lục nghẹn ngào ở đầu giây bên kia, Kiều Mộ suýt không ghìm lòng được mà cho cậu ta biết, Tiêu Trì vẫn ổn.

Sau cùng, cô vẫn nín nhịn.

Rửa xong bát đĩa, Kiều Mộ ra khỏi bếp. Có lẽ Liệt Phong nghe thấy tiếng động, nó vẫy đuôi hơn hờ nhào tới, nom cực kỳ vui mừng.

Trên người cô dính mùi của Tiêu Trì, chắc nó đã phát hiện được.

"Cháu định làm thế nào?" Ông nội đứng đưa chiếc ghế, lim dim mắt, khẽ phe phẩy cái quạt trên tay: "Phải biết, tử huyệt của một số người, không dễ tìm vậy đâu."

-----oOo-----

Chương 62: 'EM SẼ KHÔNG ĐỂ CHỊ PHẢI THẤT VỌNG ĐÂU Ạ!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ gật đầu. Cô ngồi thẳng lên, ra ý bảo anh nằm tử tế để thay thuốc cho vết thương.

Trương Lương Nghiệp không còn nhiều kiên nhẫn để đồng ý đợi tới khi Trương Dương nhận được giấy báo trúng tuyển. Thời gian ở lại Lâm Châu càng lâu càng bất lợi với lão ta.

Trong tình thế tất cả mọi người đều cho rằng Tiêu Trì đã hi sinh, mũi nhọn nhắm vào việc bắt giữ lão ta sẽ chỉ nhanh chóng hơn, gấp rút hơn, chứ không cho lão có cơ hội để thở.

Băng bó lại vết thương xong xuôi đã hơn 10 giờ tối.

Kiều Mộ ngoảnh đầu ngó cửa phòng rồi căn dặn: "Mai đổi thuốc lần nữa, sau đó có thể 2 ngày đổi 1 lần. Sáng thứ Năm, em đến đón anh!"

Tiêu Trì từ từ nghiêng mình qua, kéo Kiều Mộ vào lòng, nhẹ nhàng ôm lấy cô: "Nhất định sẽ sống ra ngoài gặp em!"

Kiều Mộ đặt lên má anh một cái hôn.

Cửa phòng chợt mở, Trương Lương Nghiệp cầm súng bước vào, lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa, nheo nheo mắt.

Cơn gió mang theo chút khí nóng lùa vào. Hình như có một người đang đứng trong bóng tối ngoài cửa, cảm nhận được hơi thở của đối phương, nhưng không thể trông thấy mặt.

Tiêu Trì chẳng may sợ hãi, Kiều Mộ cũng không nốt. Thu dọn hộp cứu thương, cô lại cùng anh trao đổi anh mắt, đoạn chậm rãi đứng lên: "10 giờ sáng thứ Năm. Tổng giám đốc Trương giữ lời nhé! Tôi mà không thấy người sống, vậy thì e rằng ông cũng sẽ chẳng gặp được Trương Dương đang hít thở khỏe mạnh đâu."

"Bác sĩ Kiều, cô đang đe dọa tôi hả?" Trương Lương Nghiệp bỗng chốc sầm mặt. Lão giơ cao họng súng, nhắm chuẩn vào tim cô.

"Ông cũng đang đe dọa tôi đấy thôi!" Kiều Mộ tỉnh bơ nhướn mày, xách hộp cấp cứu thùng thẳng cất bước: "Tại sao không dùng khẩu súng có đạn kia

ấy?"

Ánh mắt Trương Lương Nghiệp có sự thay đổi, tiếp đó lão cười lớn: "Giá biết cô vài năm trước, kẻ hèn này sẽ rất sẵn lòng kết bạn với cô!"

Kiều Mộ cup mi, từ trên cao liếc xuống lão một cái rồi đi luôn ra ngoài chẳng buồn đáp lời.

Nhưng cô thì chả muốn có người bạn như vậy.

Quả nhiên có kẻ đứng ngoài cửa, không chỉ một mà tận hai. Vóc dáng xấp xỉ Tiêu Trì, hô hấp cực kỳ nhẹ. Ban nãy ví thử không có gió thổi vào, Kiều Mộ căn bản sẽ không phát hiện được hơi thở của họ.

Kiều Mộ đi ra theo lối cửa sau, rồi lộn trở lại cửa trước. Kẻ bám theo cô im hơi lặng tiếng biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Lên xe, trông thấy Tần Bân đang ngồi trên bậc thềm trước cửa nhà thờ phía xa xa, cô chau mày. Lái xe dừng trước mặt Tần Bân, Kiều Mộ quay kính cửa sổ xuống, gọi anh ta lên xe.

Tần Bân khẽ nhướng mày, đứng dậy vòng qua đầu xe, mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Qua kính chiếu hậu, Kiều Mộ thấy vẫn có người đang nhìn mình chăm chăm. Cô nhún nhún vai, giẫm chân ga, cho xe lăn bánh.

-----oOo-----

Chương 63: "ĐỢI CHỨT! CHỊ CÓ MẤY CÂU MUỐN NÓI VỚI EM!"

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Vào khu nhà số 6, Ngân Kiều đến trước Kiều Mộ đang ngồi trên sofa trong

phòng khách nghiên cứu flycam cùng một đồng chí cảnh sát thực tập, Trương Dương thì đang thu dọn hành lý trên lầu.

Kiều Mộ khẽ gật đầu với Ngân Kiều rồi đi thẳng lên cầu thang.

Cửa phòng Trương Dương khép hờ, tiếng huýt sáo vô tư lự từ trong vọng ra, thi thoảng xen lẫn tiếng kéo khóa.

Kiều Mộ gõ lên cánh cửa, nghe Trương Dương đáp 'mời vào', cô mới đẩy cửa vào phòng, vẻ mặt thản nhiên: "Tốc độ nhanh quá đấy!"

"Em đến đây cũng không mang nhiều đồ, cho hết vào một balo là xong!" Trương Dương gãi đầu cười hì hì: "Chị đi thăm Hoàng Viện rồi ạ. Em ấy thế nào hả chị, có giận không ạ?"

Kiều Mộ mỉm cười gật đầu: "Giận thì không, con bé cũng muốn về cùng em lắm, nhưng chị không đồng ý!"

"Em chỉ về hai hôm thôi! Đợi nhận được giấy thông báo trúng tuyển cái là em quay lại ngay." Trương Dương xách ba lô ánh chừng rồi đeo lên lưng, "Đi luôn bây giờ hả chị?"

"Ăn cơm trước đã, chị cũng chưa ăn cơm này!" Kiều Mộ quay gót ra khỏi phòng.

Trương Dương lại mỉm cười, rào bước đuổi kịp cô.

Giống lần trước, cơm tối do nhà bếp của viện điều dưỡng chuẩn bị, thực đơn khá phong phú.

Kiều Mộ chỉ ăn mấy miếng, đoạn cô buông đũa đứng dậy sang phòng khách, vén rèm cửa sổ nhìn ra ngoài. Trên đường đến đây không có ai bám theo, nhưng trên đường về rất có khả năng sẽ bị chặn lại.

Từ viện điều dưỡng tới Lâm Châu có một đoạn phải đi qua rừng cây, Trương Lương Nghiệp muốn bắt người giữa chừng thì đây chính là điểm tập kích tốt nhất.

Lão có thể sắp xếp người chuyển lời cho Trương Dương, đương nhiên cũng

sẽ biết cô đến viện điều dưỡng sớm hơn một ngày.

Đứng một chốc, Trương Dương đã ăn xong, cậu chàng đeo ba lô hớn hờ từ phòng bếp đi tới.

Kiều Mộ quay lại, mỉm cười với cậu ấy: "Đi thôi!"

Trương Dương đáp vâng, rồi đi mở cửa trước.

Kiều Mộ cố tình đỗ xe ở chỗ xa. Người phụ trách đi cùng đội Trương Dương lên xe mới nhỏ giọng nói: "Không có gì lạ, yên tâm!"

Kiều Mộ nhướn mày, nổ máy cho xe chạy.

Ra khỏi viện điều dưỡng, Trời đã tối hẳn. Qua gương chiếu hậu nhìn thấy rõ hai xe đằng sau, đều không phải xe của tổ trọng án.

Chạy được một quãng, sau khi chiếc xe bảo vệ họ xuất hiện, Kiều Mộ tăng tốc đột ngột, rẽ vào đường quốc lộ. Tới điểm dừng trong kế hoạch, cô gọi Trương Dương xuống xe, đổi cho Ngân Kiều và đồng chí cảnh sát thực tập tiếp tục lái về phía trước.

Chiếc xe bám đuôi họ vẫn đuổi theo thẳng một mạch, chẳng hề phát hiện cô và Trương Dương đã xuống xe.

Đội khoảng 5 phút, Quan Công lái một chiếc xe thương vụ tới đón họ. Quay xe ra khỏi đây, lên đường cao tốc tiến về Lâm Châu.

-----oOo-----

Chương 64: 'KHÔNG NẶNG LẮM ĐÂU, EM YÊN TÂM'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Trương Dương hoảng hốt, ngập ngừng dừng bước. Cậu ấy chếch đầu, giọng nói khàn khàn loáng thoáng lộ vẻ bất an: "Chị Kiều, sao thế ạ?"

Kiều Mộ vừa định cất lời thì không khéo, điện thoại có tin nhắn. Cô mở khóa màn hình xem nội dung tin nhắn. Kim nén cảm xúc kích động, cô thản nhiên cất di động đi, sau đó giơ cao hai tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Trương Dương: "Khả năng bố em sẽ nổi nóng với em, em nhịn tí là qua thôi!"

Trương Dương khẽ mím môi, đột nhiên nói: "Chị Kiều ơi, về sau em có thể thường xuyên đến ở Nhân Tế Đường như Hoàng Viện không chị?"

"Đương nhiên là được rồi!" Tim Kiều Mộ thắt lại, cô ấn mạnh xuống bả vai Trương Dương, nhỏ giọng cất lời đầy ẩn ý: "Ông ấy là bố em, là người thân thiết nhất với em trên thế gian này."

Mặt Trương Dương lấp ló nét cười, cậu chàng nghiêng mình ôm Kiều Mộ: "Cảm ơn chị đã đón em về!"

Kiều Mộ bình thản nhướn mày, chẳng đáp lời. Trương Dương lùi lại một bước, mỉm cười vẫy vẫy tay, rào chân chạy về phía bố mình.

Tiếng bước chân cồm cộp vang vọng bốn phía. Trương Lương Nghiệp nhìn chăm chăm qua đây, ánh mắt sâu hun hút.

Kiều Mộ lùi hai bước, kế tiếp điềm nhiên xoay gót rời đi. Lên xe, cô lập tức lái vòng theo hướng cửa sau.

Dừng ở chỗ Tiêu Trì đã nói, cô tắt máy. Đi xuống mở cửa sau xe, Kiều Mộ lấy quần áo của anh ra cho Liệt Phong ngồi: "Liệt Phong, mày vào tìm anh ấy đi! Tao ở đây đợi cả hai nhé!"

Liệt Phong xuống xe, nhảy qua bức tường cao, chớp mắt đã hòa vào sắc đêm.

Lên xe, Kiều Mộ bàn thần đọc tin nhắn Tiêu Trì gửi. Thành viên tổ trọng án và cảnh sát đặc nhiệm đã mai phục khắp xung quanh đây, các nút giao thông khác cũng đã lập chương ngại vật để sửa chữa đường ống trong thành phố, do cảnh sát mặc thường phục trông chừng.

Hiện tại muốn rời khỏi nơi này chỉ có một đường ra, bọn Trương Lương

Nghiệp chấp thêm cánh cũng chẳng thoát, trừ khi trong nhà thờ có lối khác.

Thở phù một hơi, Kiều Mộ ngã vào lưng ghế, cẩn thận gửi cho Tiêu Trì một tin nhắn: 'Em ở trên xe, Liệt Phong đi tìm anh rồi đấy!'

Anh không trả lời. Sau bức tường cao im lìm, không nghe thấy chút động tĩnh nào cả.

Thi thoảng có chiếc xe điện chạy ngang qua, đèn xe rọi vào cánh cửa sắt với ổ khóa to đùng, lơ mờ trông thấy cả vết hoen rỉ.

Kiều Mộ nhấp môi, nóng ruột ngó lại nhìn. Tiêu Trì vẫn chưa ra, cô cũng không biết những người được bố trí xung quanh rốt cuộc ở đâu.

Khoảng nửa tiếng sau, bên tai vang lên tiếng súng nổ, mấy cái bóng lao ra khỏi bóng tối, lưu loát phá cổng sau tiến vào.

Kiều Mộ mở cửa xe, ngẫm ngẫm rồi lại đóng vào, ngồi yên trong xe.

Tiêu Trì không mong cô mạo hiểm, huống chi còn có rất nhiều cảnh sát đặc nhiệm hỗ trợ thế kia, anh nhất định sẽ ổn thôi.

-----oOo-----

Chương 65: 'CÓ NỢ NÀN PHẢI TÍNH SAO?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Kiều Mộ kịp thời đỡ lấy Tiêu Trì, nâng tay phải anh lên, dìu anh vào phòng cấp cứu. Cô nôn nóng hét toáng với bác sĩ trực ban: "Trên người anh ấy bị thương rất nặng, mau đẩy băng ca tới đây."

Nháy mắt khoa cấp cứu tíu tít tất bật. Kiều Mộ không mang theo thẻ công tác

nên không được vào phòng phẫu thuật cùng Tiêu Trì. Cô chán nản khôn nguôi.

Vai trái của anh bị trúng mảnh đạn, tình hình không quá nghiêm trọng, cũng không tổn thương đến động mạch chủ và tim, xem như mạng anh lớn.

Ví thử là cả viên đạn thì có lẽ anh chẳng thể ra khỏi nhà thờ...

Viên đạn sẽ không để lại vết thương quá rộng trên da, nhưng sẽ tạo thành một cái lỗ rất to ở đằng sau.

Càng nghĩ miên man, Kiều Mộ càng không thể tha thứ cho sự sơ ý của mình. Mùi máu nồng như thế mà cô không phát hiện ra anh bị thương.

Một nhào ngồi xuống, nhớ lại cảnh anh phóng xe đuổi bắt Trương Lương Nghiệp, Kiều Mộ lại bức bối đứng dậy, bức bối đi tới đi lui.

Lúc làm việc, anh luôn liêu lĩnh lắm. Bọn Quan Công và Tam Nhi ít kể, song trong lòng cô rõ cả. Mỗi lần gặp anh, dù bị thương hay bị ốm cũng không có chuẩn mực, trước giờ không biết chẳng phải anh liêu mà là anh bất chấp tính mạng.

Đêm nay, anh thật sự khiến cô mở rộng tầm mắt.

Khép mi, Kiều Mộ đứng im trước cửa phòng phẫu thuật. Có tiếng bước chân phía thang máy truyền tới, tiếp đó liền nghe thấy giọng của Quan Công: "Chị dâu, anh Trì thế nào rồi?"

Kiều Mộ ngoảnh đầu giờ tay chỉ chỉ vào hộp đèn báo sau lưng, giọng nói trầm thấp lộ ra một thoáng khàn khàn không che giấu nổi: "Vẫn đang ở trong đó. Trương Dương sao rồi?"

"Đã tỉnh! Ý thức hãy còn lơ mơ! Ngủ một giấc là ổn thôi!" Quan Công lau mồ hôi trên trán, thở hốt hển: "Nguy hiểm quá!"

Kiều Mộ cup mắt, khóe môi vô thức mím chặt.

"Ra khỏi trạm thu phí 5 km, có bốn tên đàn em của Trương Lương Nghiệp mai phục trang bị đầy đủ vũ khí." Quan Công đặt mông xuống chiếc ghế

bằng kim loại, quay sang nhìn phòng phẫu thuật: "Một khi Trương Lương Nghiệp vượt 'rào' thì chắc hẳn thương vong của tụi tôi khó mà ước tính nổi."

Cúi nhìn ngón chân mình, Kiều Mộ không nói gì. Tiêu Trì lo lắng nhất chính là điều này, cho nên liều chết cũng phải chặn Trương Lương Nghiệp trong trạm thu phí, để tránh thương vong nhiều hơn.

Quan Công cũng trầm ngâm, nét mặt nặng nề.

Cứ im lặng đợi như vậy chừng một tiếng thì cục phó Lương và Ngân Kiều đến hỏi thăm tình trạng của Tiêu Trì, rồi bơ phờ ngồi xuống.

Kiều Mộ khoanh tay, lặng lẽ dựa vào tường, trong tâm trí là những suy tư lộn xộn.

Tiêu Trì không bị thương chỗ hiểm, nếu phẫu thuật thành công, nghỉ ngơi một thời gian sẽ gần như hồi phục hoàn toàn.

Nhưng cô vẫn bức lắm, đáy lòng ngập tràn lửa giận không chỗ trút ra.

Đứng một lúc, Kiều Mộ thẳng lưng, xoay đầu ngoảnh về phía thang máy: "Tôi đi xem Liệt Phong."

-----oOo-----

Chương 66: 'MUỐN EM Ở ĐÂY VỚI ANH Á?'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Đầu giây bên kia truyền tới tiếng cười ngắc của Tiêu Trì: "Viết đến mức nào thì được thông qua? Một vạn chữ à?"

"Một vạn chữ." Kiều Mộ nhếch khóe môi, khuôn mặt ửng lên nét cười nhàn

nhật: "Có vấn đề gì không?"

"Tất nhiên là... không rồi!" Tiêu Trì lại cười, thấp thoáng để lộ chút ý vị sâu xa. Đêm qua ngủ không ngon, Kiều Mộ không nhịn nổi ngáp một cái, thế nên chẳng nghe ra ẩn ý của anh.

"Ngủ thôi! Anh cũng buồn ngủ rồi!" Tiêu Trì dịu dàng không để đâu cho hết, khẽ nói: "Chiều bảo Quan Công mang bản kiểm điểm đến cho em!"

Kiều Mộ đáp 'vâng'.

Nhưng còn chưa ngủ thì Hoàng Viện lại gọi điện tới, kể rằng tâm trạng của Trương Dương lạ lắm, cô bé lo lắng hỏi Kiều Mộ có phải đã xảy ra chuyện gì không?

"Cậu ấy không nói với em à?" Kiều Mộ hỏi ngược lại.

"Không ạ! Anh ấy trở về thì cứ im thin thít, hỏi gì cũng chẳng chịu nói." Hoàng Viện thoáng do dự. Mang theo chút giọng mũi không dễ phát hiện, cô bé dè dặt: "Đã có chuyện gì hả chị?"

Kiều Mộ nhúm hai đầu lông mày, nhỏ nhẹ an ủi: "Không có gì đâu! Chị gọi điện cho cậu ấy ngay đây, em đừng suy nghĩ nhiều!"

Kết thúc cuộc gọi với Hoàng Viện, Kiều Mộ gọi cho Trương Dương. Điện thoại vừa kết nối liền nghe thấy tiếng khóc của cậu chàng.

Những gì đã chuẩn bị sẵn trong đầu loáng cái đã tiêu tan bởi tiếng nước nở ấy. Kiều Mộ mím chặt môi, lặng yên nghe cu cậu khóc đến xé ruột xé gan.

Trương Dương khóc đủ 20 phút mới thôi, vừa cất lời đã lạc hết cả giọng: "Em có thể đổi trường không chị Kiều? Em cảm thấy cực kỳ không xứng đáng vào trường đại học công an ạ."

"Em là em, ông ấy là ông ấy." Kiều Mộ bình tĩnh khuyên nhủ: "Nguyên vọng ban đầu của em khi thi vào trường đại học công an là gì, chẳng lẽ không phải để bắt tội phạm và ngăn chúng tiếp tục phạm tội sao?"

"Vì em nên Hoàng Viện mới bị nghiện. Chị cho em biết đi, em còn tư cách gì

để trở thành cảnh sát bảo vệ chính nghĩa nữa chứ?" Trương Dương sụp đổ, cậu ấy vỡ òa.

"Em có!" Kiều Mộ đánh giọng. Đợi nhịp thở bên tai dần dần ổn định lại, bấy giờ cô mới ôn tồn nói: "Chú Tiêu Trì vẫn đang ở trong bệnh viện, phòng bệnh 18 - 09, khoa ngoại bệnh viện trực thuộc đại học Y khoa Lâm Châu. Em có thể đến hỏi ý kiến chú ấy xem sao."

Sau một thoáng im lặng, loáng loáng vang lên một tiếng 'vâng'. Điện thoại ngắt.

Kiều Mộ thở phào một hơi. Cài đặt đồng hồ báo thức xong, cô mệt mỏi khép mí.

Giấc ngủ của Kiều Mộ trước nay rất tốt, có điều từ khi bị Trương Lương Nghiệp đeo bám, thường thường nằm xuống giường hồi lâu mà vẫn không ngủ nổi.

Buổi chiều đi làm, Quan Công đưa hoa tới bệnh viện, kèm theo một bản kiểm điểm viết tay của Tiêu Trì, đủ 10 trang.

-----oOo-----

Chương 67: 'GHI ÂM RỒI GỬI CHO EM!'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyễn Hạ Lan

Dứt lời, Kiều Mộ lập tức rời khỏi vòng ôm của anh, nhanh chóng đứng lên, cong cong đôi mày. Cô nhìn anh, cười bảo: "Anh cũng có thể không viết, không cần làm khó mình!"

Tiêu Trì bắt hụt, động tới miệng vết thương sau lưng, tức thì hít vào một hơi, dứt khoát tranh thủ cơ hội tỏ ra yếu ớt: "Hay em đổi cách khác đi?"

Chắc cô chưa đọc bản kiểm điểm Quan Công mới đưa ban này, bằng không nhất định sẽ chẳng có phản ứng thế này... Nghĩ vậy, hàng lông mày bỗng chốc giãn ra, anh cuộn đầu lưỡi đá vào một bên hàm, chăm chú nhìn cô, đôi con ngươi sâu thẳm thoáng nhiều thêm ánh cười.

Kiều Mộ quăng cho anh một cái nhìn 'đương nhiên là không được'. Kế tiếp cô lại chậm rãi cúi xuống, đặt hai tay lên vai Tiêu Trì, bất ngờ cắn vành tai anh một phát, "Viết cho tử tế, đừng thương cho tử tế!"

Lần này, Tiêu Trì 'hành động' cực kì mau lẹ, tay phải tóm lấy cánh tay Kiêu Mộ, kéo cô qua. Lòng bàn tay thô ráp dạo chơi trên eo cô. Anh thấp đầu ghé bên tai cô thì thầm: "Viết trên người em, anh có thể vừa viết vừa sửa đến khi em hài lòng mới thôi..."

Tim Kiêu Mộ đập rộn, ai dè anh đột nhiên buông ra, thu năm tay che miệng khẽ ho húng hắng: "Sếp phó Lương đến..."

Đến đúng lúc thật... Kiêu Mộ thầm mắng, đoạn ung dung đứng dậy. Gò má râm ran nóng lên, cô ngoảnh đầu nhìn cục phó Lương đã vào cửa, cùng với... mấy vị lãnh đạo lạ mặt khác.

Họ đều trạc tuổi sếp phó Lương, không mặc đồng phục nên chẳng thể phân biệt cấp bậc.

"Chú Lương ạ!" Kiêu Mộ cất lời chào hỏi, sau đó biết ý lùi lại.

Cục phó Lương mỉm cười xua tay, quay sang nhiệt tình giới thiệu Tiêu Trì và mấy vị kia: "Tiêu Trì, giới thiệu với cậu, đây là mấy anh em phụ trách chuyên án của các tỉnh tới tìm hiểu về vụ án liên quan đến Sang Thiên."

Kiều Mộ sẽ sàng lui về sau, hơi nhếch khóe miệng. Cô vẫy tay với Tiêu Trì mặt mũi đen thui, lặng lẽ dùng khẩu hình nói: "Nghỉ ngơi cho tốt!"

Đến cửa, cô dừng bước, cố ý dang hắng một tiếng, rồi chào tạm biệt cục phó Lương một cách rất tự nhiên.

Sếp phó Lương ngoảnh đầu, nở nụ cười áy náy với cô, đáy mắt dạt dào niềm vui và nhẹ nhõm.

Kiều Mộ quay gót rời khỏi phòng bệnh, vừa vặn gặp lão Lục với Trương Dương ra khỏi thang máy. Cô gọi cậu ta lại: "Lão Lục, cậu dẫn em ấy đi ăn cơm. Tôi về Nhân Tế Đường trước! Máy hôm nay vất vả cho các cậu, chăm sóc Tiêu Trì cẩn thận nhé!"

Thấy mặt mày cô dường như còn phảng phất ý cười, lão Lục cười hì hì gật gật đầu, khoác vai Trương Dương nhấn nút đợi thang máy.

Ba người cùng xuống dưới lầu. Kiều Mộ đi thẳng ra xe Hứa Thanh San, rời khỏi bệnh viện không mang theo tí tẹo lưu luyến.

Hứa Thanh San lái xe, chẳng hỏi gì hết. Cô nàng rầu rĩ ca cẩm một hồi, rồi đột nhiên đề nghị đi ăn lẩu.

"Nóng thế này, mày không hâm đấy chứ?" Kiều Mộ giật nảy, hôm nay nhiệt độ cao nhất lên đến gần 39 độ, thời tiết như vậy mà ăn lẩu quá là tra tấn.

-----oOo-----

Chương 68: 'BẢO ANH VIẾT BẢN KIỂM ĐIỂM CHÚ CÓ BẢO ANH VIẾT THƯ TÌNH ĐÂU'

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mạnh Trường Phong không nghe ra ý đùa trong lời nói của Kiều Mộ, nhưng có thể cảm nhận được ánh mắt giết người của Tiêu Trì lia tới. Anh ta nuốt nước miếng theo bản năng, lời đến bên miệng như thể mắc kẹt trong cuống họng, không phun ra nổi.

Kiều Mộ đi rửa tay, bỗng quay người lại, khẽ bật cười: "Không nhớ được thì thôi, khả năng vốn chẳng có ý gì cả."

"Có mà, có mà... Chẳng qua anh quên mất!" Mạnh Trường Phong toát một lớp mồ hôi nóng sau lưng. Anh ta hít sâu một hơi, ngoảnh đầu ngó Tiêu Trì:

"Lấy số chưa?"

Kiều Mộ mở vòi nước, rửa tay sạch sẽ, trở vào kéo ghế ngồi xuống. Cô thư thái dựa vào lưng ghế, thản nhiên nhìn Tiêu Trì, ánh cười đọng đầy trong mắt.

"Gì nhì, tụi tôi chỉ tới hỏi thăm! Bệnh viện chúng tôi đang nằm điều trị yêu cầu chăm cứu, bác sĩ qua bên đó hay chúng tôi qua bên này?" Quan Công thừa tình ý, gãi kịp thời giải vây.

Kiều Mộ nghiêng đầu giả vờ xem màn hình máy tính, cô đưa tay che miệng cười, cổ tình phớt lờ vẻ mặt thối hoắc của Tiêu Trì.

"Bình thường thì toàn là chúng tôi đến, tất nhiên bệnh nhân tự qua đây được cũng không sao cả." Từng cơn lạnh buốt chạy dọc sống lưng Mạnh Trường Phong, giọng nói mỗi lúc một nhỏ dần.

"Cảm ơn." Quan Công không hề có ý muốn che giấu vẻ tươi rói rói trên mặt, gãi đẩy Tiêu Trì rời đi.

Tiếng bước chân đi chưa xa, trong hành lang vọng lại một tràng tiếng cười ha hả, kèm theo tiếng quát bức tức của Tiêu Trì: "Im miệng!"

Kiều Mộ khom người, bò ra bàn lạng lẽ cười một chốc, đoạn cất bản kiểm điểm mới vào trong túi. Thời gian cũng suýt soát, cô đứng dậy trở lại phòng trị liệu tiếp tục công việc.

Tầm 6 giờ, vừa vận tiễn bệnh nhân cuối cùng.

Kiều Mộ cùng y tá thu dọn gọn gàng dụng cụ trong phòng trị liệu, rồi quay lại phòng làm việc chuẩn bị tan làm về nhà.

Hứa Thanh San vẫn lái chiếc Maybach bắt mắt đến đón Kiều Mộ. Mở cửa, ngồi vào trong xe, điện thoại của Tiêu Trì đúng lúc gọi tới.

Kiều Mộ hạ cửa kính, nghiêng đầu liếc về phía tầng lầu phòng bệnh nội trú khoa ngoại, cô nhếch khóe môi, vuốt phím nghe: "Dường thương cho tử tế, viết kiểm điểm cho tử tế."

"Không ở với anh thật à?" Giọng Tiêu Trì rất trong, đã không còn khàn như hôm qua nữa.

"Đợi em đọc xong bản kiểm điểm hẵng nói!" Ánh cười trong mắt Kiều Mộ không với bờt, cô để di động ra xa, ra hiệu cho Hứa Thanh San lái xe.

Hôm qua, Bành Văn Tu đến nhà họ Hứa nhận cha nuôi. Chưa nhận được nên hình như tối nay lại muốn tới.

Thời điểm này, nói thế nào Kiều Mộ cũng phải đi cùng, không thể để Hứa Thanh San hăng hái chiến đấu một mình. Chị cả và chị hai đã sớm từ bỏ, nghe nói Bành Văn Tu đến nhà thì điện thoại cũng chẳng buồn bắt máy.

Lúc ăn cơm trưa, ông nội bảo tối nay có người bầu bạn lại có cả Liệt Phong, không cần cô phải lo.

Sau lời nói kì thực còn có một tầng ý nghĩa khác... Cô nên đi chăm nom Tiêu Trì đi. Kiều Mộ cố tình giả vờ ngu ngơ không hiểu, khiến ông nội tức đến giậm chân.

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chương 69

'TỪ NAY TRỞ ĐI, CHO DÙ ANH VỀ NHÀ BẤT CỨ KHI NÀO, CÔ CŨNG SẼ VẪN ĐỢI ANH

Ánh cười dâng lên trong mắt Kiều Mộ, với vẻ mặt trêu chọc, cô nói: "Hay anh cứ khó chịu một mình đi!"

Con người Tiêu Trì sẫm lại, anh nghiêng răng, khó nhọc buông cô ra.

Kiều Mộ đứng dậy chỉnh quần áo cho tử tế, cầm cây trầm vút trên tủ đầu

giường cài lên búi tóc, rồi đi mở cửa cho Tam Nhi.

Tam Nhi hết hồn, hẩn lủi về sau một bước theo phản xạ, gãi đầu cười ngây ngô: "Chị... dâu."

"Hai anh em nói chuyện đi!" Kiều Mộ khẽ gật đầu, quay bước đi đánh răng rửa mặt và trang điểm.

Tối qua cô không mang theo quần áo, tranh thủ hãy còn sớm, phải về nhà tắm tấp thay đồ mới được.

Tam Nhi cúi đầu, không dám nhìn thẳng mặt Tiêu Trì, hẩn rụt cổ đứng xa thật xa: "Là thế này ạ, đã thăm vấn rõ tội trạng thực sự của Quách Bằng Hải. Sếp phó Lương hỏi anh chuyện Trương Dương, anh tính xử lý thế nào?"

"Tôi đã hẹn thời gian cụ thể với Trương Dương rồi. Sau khi xuất viện, tôi đến thẳng viện điều dưỡng nói chuyện với cậu ấy. Còn về chuyển trường nào, cái này vẫn theo ý kiến của cậu ấy đi!" Tiêu Trì nhúm hai đầu lông mày, thở phò một hơi nhẹ nhẹ chẳng dễ nhận ra: "Có thể làm giả thẩm tra chính trị, nhưng chúng ta không thể giả vờ không biết nội tình."

Tam Nhi gật đầu, mặc dù thông cảm đấy, song cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tiêu Trì dịch dịch người, tựa vào gối đầu, khe khẽ cử động tay trái đã tê rần.

"Với cả, sếp phó Lương bảo vụ án này phải đợi anh xuất viện mới chính thức bàn giao cho viện kiểm sát. Thành phố với trên tỉnh đều họp khen thưởng á." Mặt Tam Nhi thêm nét cười, đặc ý nhướn mày: "Nghe đâu sẽ khen thưởng các tập thể và từng cá nhân."

Tiêu Trì 'ờ' một tiếng, rồi hỏi Tam Nhi có chuyện gì nữa không.

Bị ánh mắt như lưỡi dao của anh phóng tới, Tam Nhi sức tỉnh, vội vàng vẩy tay cuốn xéo, còn chu đáo đóng cửa lại.

Tiêu Trì cau mày cau kinh, vén chăn rời giường đi đánh răng rửa mặt. Kiều Mộ đã rửa mặt xong và đang trang điểm. Thấy anh đi vào, cô dịch sang bên, "Tại sao Trương Dương không thể học trường công an ạ?"

"Không phải không thể mà là sau khi tốt nghiệp không thể làm cảnh sát, không qua được khâu thẩm tra chính trị. So với đến lúc đó sẽ thất vọng thà rằng để cu cậu lí trí mà đối diện bây giờ còn hơn." Tiêu Trì cúi xuống thơm má Kiều Mộ: "Em yên tâm, anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với cậu chàng!"

"Hiện tại tâm trạng của cậu ấy vẫn chưa ổn định." Kiều Mộ nghiêng đầu, cõ lên vai anh một cái, rồi tiếp tục trang điểm.

Tiêu Trì vỗ vỗ bả vai cô, trầm ngâm cầm kem đánh răng bóp lên bàn chải.

Vụ án của Sang Thiên về cơ bản đã điều tra rõ, những kẻ liên quan cũng đã bị bắt, xưởng được bán ra hay như thế nào, bao giờ khôi phục sản xuất, sắp xếp công nhân viên ra sao, những việc này sẽ có phòng ban khác tham gia giải quyết, họ không hỏi tới nữa.

-----oOo-----

Chương 70: (Kết): 'HÌNH NHƯ' ANH SẮP LÀM BỐ RỒI!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cuối năm cục công an thành phố tổ chức dạ hội văn nghệ, bọn Tiêu Trì được lãnh đạo giao nhiệm vụ biểu diễn tiết mục khiêu vũ, còn mời cả giáo viên dạy vũ đạo chuyên nghiệp tới hướng dẫn.

Kiều Mộ đã nghe anh kể mấy lần nhưng không để tâm, mãi đến buổi tập cuối cùng trước khi biểu diễn, cô mới dưng trào khí thế, dẫn Liệt Phong đi xem.

Bởi lẽ là buổi tập cuối nên yêu cầu toàn bộ các thành viên phải mặc đồng phục cảnh sát và trang điểm. Chẳng biết có phải do hiệu ứng sân khấu không mà Kiều Mộ nom mặt bọn họ người nào người nấy trắng bệch, còn bôi son đỏ, khiến cô không nhịn nổi cười.

Kết thúc buổi tập, họ rời khỏi hội trường, trở lại khu văn phòng làm việc tập, tạm thời lấy phòng họp làm nơi tập tiếp. Kiều Mộ dẫn Liệt Phong qua hóng

hớt. Thoạt đầu cô còn chăm chú nhìn mặt Tiêu Trì, giơ tay che đi nụ cười trên mặt, đôi lông mày cong lên.

Sau khi Quan Công mấy lần liên tục quên động tác, Kiều Mộ bật cười.

Bảo họ đối phó với đám tội phạm thì đều là những người giỏi giang, muốn họ khiêu vũ quả tình làm khó họ lắm thay. Tuy đây chỉ là điệu 'seve' phổ biến trên toàn thế giới, độ khó không cao.

Thành thật mà nói, bỏ qua khuôn mặt trang điểm không nở nhìn thẳng của Tiêu Trì thì bộ dạng khiêu vũ của anh đẹp thật, đặc biệt là anh đang diện đồng phục cảnh sát, vẻ gợi cảm cuốn hút không tả xiết.

"Mọi người nghỉ ngơi chút. Nhớ kỹ động tác, 5 phút sau tập tiếp!" Cô nàng giáo viên dạy nhảy không biết thân phận của Kiều Mộ, nghe thấy cô cười, cô nàng liền quay đầu liếc cô một cái, rồi cầm chai nước mở nắp, có hơi bực bội.

Kiều Mộ cũng cảm thấy ngượng, bèn dắt Liệt Phong ra ngoài, nhưng ý cười chẳng vơi bớt.

Tiêu Trì vẫy vẫy tay với đám anh em, sau đó đi theo, còn tiện thể khép cửa vào. Trong hành lang se se lạnh, Kiều Mộ đứng cạnh cửa sổ, dắt Liệt Phong. Thấy anh, cô mừng rỡ nở nụ cười: "Mặt trắng kìa*!"

(*Nguyên văn là 'tiểu bạch kiêu'. ý chỉ 'trai bao')

"Em trắng hơn" Tiêu Trì bước tới, vươn cánh tay kéo cô vào trước lồng ngực, cúi xuống hôn cô: "Em cứ cười đi, về anh điều trị em tử tế!"

"Em nói thật mà!" Kiều Mộ ôm hông Tiêu Trì, bàn tay luồn vào cởi dây lưng, mò xuống dưới, ánh mắt mờ ám: "Dáng người giáo viên dạy nhảy đẹp nhỉ!"

Tiêu Trì híp mắt, sống lưng tê rần: "Không để ý, đẹp nữa cũng chả bằng em!"

Cô đứng bên ngoài một lúc nên hai tay đã lạnh buốt, dán vào eo anh trên ghẹo kiểu này, anh không kìm được muốn buông vũ khí đầu hàng, hận không thể 'thịt' cô tại đây luôn.

"Nhìn rồi à?" Kiều Mộ thấp giọng hừ khê: "Đẹp chừng nào?"

"Ngoài em, anh không nhìn ai hết." Tiêu Trì nghiêng mình qua, duỗi tay thò vào áo khoác lông của cô, vén áo lên sờ soạng lên trên, lòng bàn tay toàn là thịt mềm, da đầu thức thì ngứa ran từng hồi. Không kiềm chế nổi, anh thở hổn hển: "Lại chơi xấu!"

-----oOo-----